

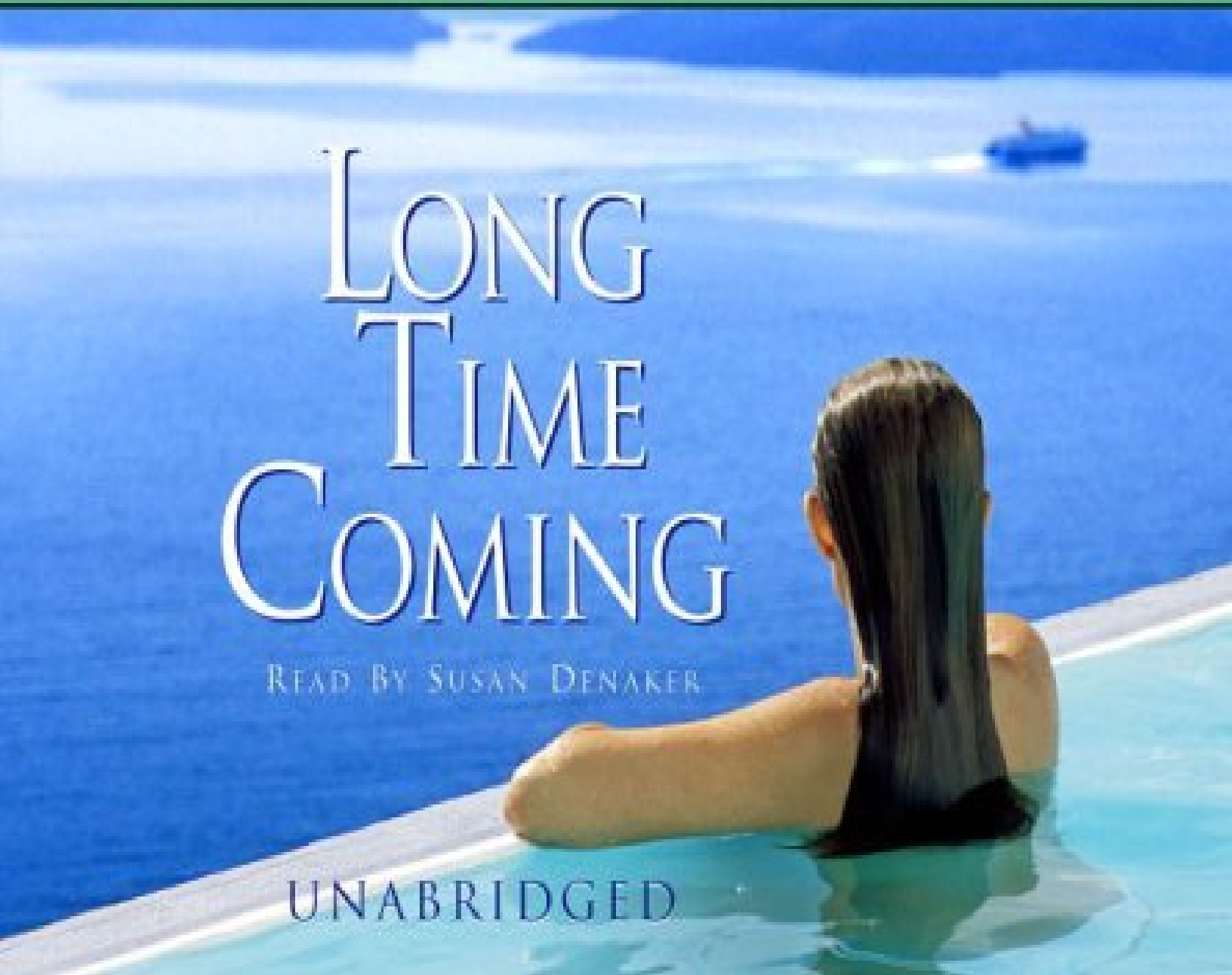
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *DEMON RUMM*

SANDRA BROWN

LONG TIME COMING

READ BY SUSAN DENAKER

UNABRIDGED

CHƯƠNG I

Chiếc xe ô tô thể thao chạy băng băng trên đường phố như một con báo đen dừng mãi. Tới chỗ rẽ, nó dừng lại, tiếng động cơ nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Mani Hipxơ đang quỳ gối trước luống hoa. Nàng thầm rửa lũ sâu bọ đã phá hoại những cánh hoa đẹp đẽ và ngược nhìn ra khi chiếc xe dừng trước cửa nhà mình.

- Lạy chúa, đã muộn đến thế cơ à? – Mani giật mình tự hỏi. Nàng đặt cuốc xuống, đứng dậy, tay phủi lớp đất dính ở 2 đầu gối.

Mani muốn vuốt mấy sợi tóc trên trán nhưng kịp nhớ ra mình vẫn còn đeo găng tay làm vườn. Nàng vội vàng cởi găng và trông thấy người lái xe bước ra khỏi chiếc ô-tô thể thao đi về phía nhà mình.

Mani đưa mắt nhìn đồng hồ. Nàng không quen lỗi hẹn làm việc với khách. Ông ta đã đến sớm hơn giờ hẹn để tỏ ra có nhiều thiện cảm với nàng. Mani gượng cười tiến về phái người đàn ông. Nàng nghĩ nhà mình lúc này cũng đã khá gọn gàng, dầu sao vẫn áy náy vì đáng lý ra phải thu dọn phòng làm việc cho cẩn thận và đẹp mắt hơn trước khi khách đến.

Mani hít thở một hơi dài

- Chào ngài – Nàng cất giọng niềm nở khi chỉ còn cách người đàn ông một vài bước - Quả tình lúc này chưa phải là lúc tôi chờ đợi ngài...

- Tôi không thể nào ở nhà được. Tôi cho rằng bà đã có một trò chơi quỷ quái và kéo dài nó như thế là quá đủ rồi !

Mani đứng sững lại, ngạc nhiên nhìn người lạ mặt.

- Ngài nói gì? – Nàng hỏi.

- Tôi biết tên bà rồi, nhưng tôi vẫn muốn hỏi tên thật của bà cơ?

- Tên tôi là Hipxơ. Chứ còn ai vào đây nữa?

- Cái tên ấy hoàn toàn không nói lên điều gì với tôi! Bà muốn gì ở tôi?

- Tôi muốn gì ư? – Mani tỏ ra hết sức kinh ngạc.

- Tại sao bà lại gửi những bức thư cho tôi?

- Những bức thư? – Mani nhắc lại, nàng không thể hiểu nổi điều gì đã xảy ra.

Lúc này người đàn ông lạ mặt đang nổi giận, và thực tế Mani cũng hoàn toàn không hiểu ông ta đang nói gì, nàng bực mình nhìn ông ta.

Người đàn ông có mái tóc đen, cao lớn, mặc quần thể thao trông cũng dễ coi. Ông ta đeo kính phi công nên Mani không nhìn rõ mặt. Đang bực mình nàng không thể nhận ra vị khách, có nét mặt nghiêm nghị và cử chỉ đứng đắn kia là ai.

Mani nín thờ và bất ngờ lùi lại một bước. Nàng đã nhận ra người đàn ông đứng trước mặt là ai.

- Lary – Nàng khẽ kêu lên.

- Đúng thế, Lary Kincót. Người mà bà đã viết thư.

Mani ngạc nhiên nhìn người đàn ông từ lâu nàng không gặp lại mà chỉ thấy hình ảnh trên báo hoặc trên màn ảnh nhỏ. Đã bao nhiêu năm nàng không hề tiếp xúc với người đó. Giờ đây nom anh ta càng đẹp trai hơn cả trước đây.

Mani đứng ngây người ngắm nhìn anh ta. Nhưng Lary lại nhìn nàng một cách nghi ngờ, anh ta vẫn chưa nhận ra nàng.

- Chúng ta hãy vào trong nhà đã, ngài Kincót ạ - Mani đề nghị vì thấy người hàng xóm đang tò mò nhìn về phía nàng và vị khách.

Không, thật không thể ngờ được là người đàn ông này đã đến thăm nàng, Trước đây có thật nhiều khách hàng đến thăm nàng, họ đều là đàn ông và nàng thường làm việc với họ trong nhà. Bởi thế lúc này nàng không thể nói chuyện với anh ta ở bên ngoài. Vả lại là những người đàn ông đến làm việc với nàng trước đây đều là những khách hàng mặc comlê và thắt cavát lịch sự. Chưa một người nào trong số họ lại ăn mặc như anh lúc này. Anh giống như một ngôi sao màn bạc, lại đến đây bằng chiếc xe ô tô thể thao sang trọng.

Mani sống tại một khu hoàn toàn yên tĩnh của thành phố Hút xơn. Những người đã đứng tuổi phần lớn sống tại đây. Họ không giàu và chỉ có những chiếc ô tô loại xoàng, Ngược lại chiếc ô tô thể thao của Lary lại là loại xe đời mới, đắt tiền và sang trọng, đối với những người sống trong khu này quả là điều không bình thường. Và cũng theo thói quen, Mani chưa bao giờ tiếp chuyện với người lạ mặt ở bên ngoài.

Mani quay nguoiừ và Lary Kincót đã vào nhà.

Hệ thống điều hoà nhiệt độ khiến cho không khí trong nhà dễ chịu, khác hẳn sự nóng nực ở ngoài trời.

- Mời ngài đi dọc lối này – Mani nói với vị khách.

Nàng dẫn Lary qua căn phòng làm việc rộng rãi gọn gàng.

- Tôi không biết ngài đã nói về những bức thư nào? - Mani hỏi vị khách.

- Bà đã viết rõ ràng địa chỉ của bà – Lary trả lời

- Có thể một người nào đó đã làm chuyện ấy.

- Thật kỳ quặc. Năm bức thư, mỗi bức thư cách nhau một tuần lễ. Bà có nghe rõ không bà... Xin lỗi bà tên là gì nhỉ?

- Híp xơ ... Híp xơ

Người đàn ông nhìn người đàn bà từ đầu đến chân một lần nữa và nói:

- Thừa bà Híp xơ. Năm nay tôi ba chín tuổi, tooi không thể nào nhớ hết các cô gái mà tôi đã ... với họ trước đây ...

Trái tim Mani như ngừng đập, khiến nàng cảm thấy khó thở.

- Tôi không hề... với ngài bao giờ! – Nàng trả lời.

- Tại sao bà đã viết thư cho tôi và báo cho tôi biết là bà có một đứa con trai và bố nó chính là tôi? Tôi không thể tin được là tôi có một đứa con trai khi tôi đọc lá thư đầu tiên của bà.

Mani lặng lẽ nhìn người đàn ông, nàng tái mặt và có cảm giác đất đang sụt dưới chân mình.

- Tôi không hề có con. Tôi xin nhắc lại: tôi không hề ngủ với ngài bao giờ! – Nàng chỉ một chiếc ghế bành - Mời ngài ngồi!

Mani mời khách không phải vì lịch sự mà chính nàng đang cần ngồi gấp. Nàng ngồi đối diện với người đàn ông, cúi nhìn đôi giày thể thao bẩn thỉu, chiếc quần bò lấm láp và chiếc áo phông cũ của mình một cách băn khoăn. Nàng ngồi im và chờ anh nói.

- Tôi nghĩ là bà có quen biết tôi và đã nhận ra tôi - Người đàn ông nói.

- Có ai xem vô tuyến truyền hình và đọc báo mà không biết đến ngài. Ngài là một nhà du hành vũ trụ nổi tiếng của nước Mỹ chúng ta.

- Tại sao bà lại viết nhưng bức thư đó cho tôi? Thú thực với bà, lúc đầu tôi không để ý đến nó vì hầu như ngày nào tôi cũng nhận được rất nhiều thư từ gửi đến.

- Xin chúc mừng ngài!

- Không phải một người, tất cả mọi người đều viết thư chúc mừng tôi. Rất nhiều người trong số đó đã hỏi tôi về du hành vũ trụ. Ngoài ra còn có nhiều phụ nữ ngỏ lời muốn kết hôn với tôi.

- Ngài thật đáng yêu!

- Nhưng những bức thư của bà lại khác hẳn, Bởi lẽ cho đến nay chưa có người phụ nữ nào lại khẳng định rằng cô ta đã có con với tôi.

- Ngài vẫn không nghe rõ lời tôi nói sao? Tôi đã nói to và rõ ràng với ngài là tôi chưa có con. Làm thế nào mà ngài lại trở thành một ông bố được?

- Suốt thời gian qua tôi cũng nghĩ như thế, bà Hipxo ạ - Lary quát lên.

Mani vùng đứng dậy và bỏ đi. Lary chạy theo nàng, và hai người dừng lại trước bàn làm việc của Mani.

- Bà là người phụ nữ đầu tiên đã đe dọa tôi là sẽ đưa chuyện xấu xa này ra công luận, nếu tôi không làm theo những điều đòi hỏi của bà.

Lary đứng sát bên Mani, gần đến nỗi cơ thể họ sắp chạm vào nhau.

- Vì mục đích gì mà tôi phải đe dọa ngài như vậy? Mani ngạc nhiên hỏi lại – Ngài là vị anh hùng

vĩ đại và sáng chói của ngành du hành vũ trụ chúng ta. Tất cả người Mỹ đều hồi hộp theo dõi trước máy vô tuyến truyền hình khi ngài cùng nhà du hành vũ trụ Liên Xô đang bay trong không gian – Nàng ngừng lời – Sau khi ngài từ vũ trụ trở về người ta đã tổ chức lễ đón tiếp long trọng để chào mừng ngài và tiếp bay của ngài – Nàng nói tiếp – Ngài còn được mời vào Nhà trắng gặp tổng thống và phu nhân. Tôi lại dám cả gan xúc phạm và bôi nhọ ngài khi ngài đã trở nên nổi tiếng như thế này sao? Có ngu ngốc hoặc điên khùng thì tôi mới làm như thế! Tôi không phải là kẻ ngu ngốc hay điên khùng. Tôi cam đoan với ngài như vậy!

- Bà đã gọi đúng tên của tôi là Lary - Người đàn ông nói.

- Đó là tên gọi của ngài không đúng sao?

- Nhưng những người bình thường gọi tôi là Đại tá, họ không gọi tôi một cách thân mật và tin yêu là Lary. Điều đó chứng tỏ trước đây chúng ta đã quen biết nhau.

Vẫn làm ngơ trước lời nhận xét của Lary nàng hỏi lảng sang chuyện khác:

- Người ta yêu cầu ngài những gì trong các bức thư đó? Rõ ràng Mani cũng muốn biết điều bí mật này.

- Trước tiên là tiền.

- Tiền? – Mani kêu lên - Thật chẳng đẹp chút nào!

- Sau đó bắt tôi phải công khai nhận đứa con trai!

- Tôi khẳng định với ngài một lần nữa, ngài Kin cốt ả, rằng tôi chưa hề đòi hỏi tiền bạc ở bất cứ ai.

- Nhà này là của ai?

- Của cha mẹ tôi.

- Cha mẹ bà cũng ở chung với bà à?

- Không. Cha tôi chết cách đây mấy tháng, mẹ tôi bị trúng phong, phải đưa vào nhà thương làm phúc và phải ở lại đó. Tôi tự mình kiếm tiền để chi dùng cho bản thân. Nhưng điều này có liên quan gì đến ngài?

- Tôi nghĩ rằng con mồi và kẻ cướp đoạt nó phải biết rõ nhau - Người đàn ông nói một cách sôi nổi - Cả hai phải có một mối quan hệ nào đó.

Lary chăm chú nhìn Mani, trong lúc cô gái đã lùi xa anh một đoạn.. Anh nhìn xoáy vào bộ ngực cô gái hiện rõ dưới tà áo phong mỏng mảnh. Mani cảm thấy e thẹn khi nhận ra hai núm vú của mình cứ phồng lên rất khêu gợi.

- Tôi rất lấy làm e ngại, xin ngài tha lỗi cho. – Nàng nói một cách khô khan, không có vẻ gì là thân thiện – Tôi đang chờ một người, tôi phải dọn dẹp nhà cửa để đón tiếp ông ta.

- Bà chờ ai? Người đàn ông đại diện cho hãng quảng cáo à? - Thấy cô ngạc nhiên, Lary giải

- thích – Bà đã nói với tôi về điều đó. Ông ta muốn gì ở đây?
- Ông ta muốn xem bản vẽ phác thảo của tôi. – Mani trả lời.
 - Bà là nữ nghệ sỹ à?
 - Nữ hoạ sỹ.
 - Bà làm cho ai?
 - Tôi làm nghề tự do.
 - Bà đang có phác thảo gì thế?
 - Bìa sách, cho cuốn danh mục điện thoại mới của thành phố Hút xon.
 - Thật đáng chú ý! – Lary chăm chú lắng nghe, rồi nhận xét – Đó là một hợp đồng rất lớn đây!
 - Nhưng tôi vẫn chưa có được bản hợp đồng đó – Mani cắn môi.
 - Bản hợp đồng đó rất quan trọng đối với bà đúng không?
 - Tất nhiên. Nếu bây giờ ngài...

Bỗng nhiên Lary nắm chặt tay Mani khi nàng định ra cửa phòng:

- Thật là vất vả và căng thẳng khi bà nhận làm hết hợp đồng này đến hợp đồng khác, vì phải kiếm tiền để sống và lo thuốc men cho mẹ.
- Đúng thế. Điều đó đã rõ ràng!
- Bà không giàu có gì chứ?
- Đúng!
- Cho nên bà đã viết thư đe dọa tôi. Bà muốn cướp đoạt tiền bạc của tôi!
- Không! Một trăm lần không! Tôi không hề gửi cho ngài một bức thư nào.
- Mọi sự cướp đoạt đều phải bị trừng phạt đấy bà Híp-xơ ạ!
- Sự buộc tội của ngài thật nực cười, tôi không cần bình luận gì thêm. Bây giờ xin ngài hãy buông tay tôi ra!

Lary không hề bóp mạnh cánh tay Mani khiến nàng phải đau đớn, nhưng anh lại kéo nàng vào sát người mình. Nàng ngửi thấy mùi nước hoa đắt tiền trên mái tóc anh và nghe rõ hơi thở gấp của anh.

- Bà đã làm một việc rất thông minh. – Người đàn ông nói.
- Đó có phải là một lời khen không?
- Tại sao bà lại gửi thư cho tôi và viết rõ địa chỉ của bà ở ngoài phong bì?

Mani cười như nắc nẻ:

- Tôi đã nói với ngài là tôi không hề gửi thư cho ngài. Hay đó chỉ là sự đùa giỡn của ngài? Những bức thư đó đâu rồi? Tôi có được phép xem không? Có thể tôi sẽ giúp ngài giải đáp được mọi nghi ngờ của ngài chăng?

- Bà không phải là người ngu ngốc chứ? Tôi không có ý định trao bức thư đó vào tay bà, vì biết đâu bà huỷ nó thì sao, bởi nó là một bằng chứng không chối cãi được.
- Lạy chúa! Mani kêu lên – Có đúng là ngài đang nắm trong tay một sự việc nghiêm trọng không?
- Lúc đầu tôi không để ý đến việc này. Nhưng bà viết liên tiếp cho tôi những năm bức thư liền và đe dọa tôi về trách nhiệm làm bố, bởi thế tôi phải đến đây để trực tiếp gặp bà.
- Tôi không phải là loại đàn bà kiêu chuyệ đe dọa một người đàn ông về trách nhiệm làm bố!
- Kể cả với một người đàn ông đã nổi tiếng như tôi? – Lary hỏi.
- Đúng, không hề có chuyện đó!
- Kể cả với một người đàn ông có thể bị mất hết danh dự khi bị người ta đưa ra trước công luận những chuyện xấu xa của anh ta?
- Không, không! Tôi không hề làm chuyện đó! Ngoài ra tôi đã nói với ngài là tôi không có con!

Bỗng nhiên cả hai đều im lặng. Họ nghe thấy tiếng mở cửa và đóng sầm lại. Tiếng chân người đến gần. Một câu bé cao to lao vào phòng.

- Mẹ ơi, mẹ phải ra xem chiếc ô tô thể thao đỗ trước cổng nhà ta. Nó thật là tuyệt vời!

Chương II

Im lặng kéo dài đối với Mani bao giờ cũng thế. Tim nàng đập thành thịch, nhưng nàng đã cố trấn tĩnh để giữ vẻ bình thản trong lòng mà không được, vì cậu bé đột ngột xuất hiện. Điều đó càng làm nàng khó xử. Một lúc sau, nàng đưa mắt nhìn Lary Kincót. Lúc này, anh đang chăm chú nhìn Đavít, sự ngỡ vực đến ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt cậu bé.

Rõ ràng sự có mặt của Đavít đã gây nên sự im lặng kéo dài này.

- Trời ơi, bác là bác Lary Kincót! Trời ơi. Lary Kincót! Bác ở ngay tại nhà cháu! - Đavít sung sướng kêu lên và ngừng một lát rồi nói tiếp - Cháu là Đavít - cậu bé tự giới thiệu.

- Lary cũng đã lấy lại vẻ bình thản, mỉm cười với cậu bé.

- Thật là tuyệt vì bác được làm quen với cháu - Anh nói và bắt chặt tay Đavít.

Quả tình không thể nào tin được. Đavít cao lớn gần như Lary. Mái tóc của cậu bé cũng có cùng màu tóc của Lary, đôi mắt cũng màu xanh. Vào một ngày nào đó, khi Đavít đến tuổi trưởng thành, nhất định cậu bé sẽ có thân hình đẹp như Lary. Nếu như Đavít biết được, sau hai mươi hai năm nữa chỉ cần nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt nó, nó sẽ tưởng tượng ra hình dáng mình vào thời điểm đó.

Nhưng cũng thật là may, lúc này Đavít đang xúc động mạnh bởi được làm quen với nhà du hành vũ trụ nổi tiếng của nước Mỹ, nên nó không chú ý đến sự giống nhau kỳ lạ giữa nó và người đàn ông. Cậu bé hồ hởi lắc mạnh tay Lary.

- Cháu cắt rất nhiều ảnh của bác trên tờ Victoria () để dán ở phòng cháu. Bác có thể cho cháu xin chữ ký được không? Cháu không thể tin được chuyện này. Bác làm gì ở đây? mấy tuần lễ nữa cháu mới làm lễ sinh nhật cơ, bác ạ.

Rồi cậu bé nhìn Mani cười:

- Quả là một sự ngạc nhiên kỳ diệu. Mẹ có biết con nói chuyện với ai không? O, mẹ chờ con một lát. Con biết rồi! Mẹ mời bác ấy về nhà để làm người mẫu cho mẹ, đúng thế không nào?

Lary quay lại nhìn như xoáy vào người Mani.

- Làm người mẫu? - Mani nhắc lại.

- Tôi...tôi... - Lary cũng bất ngờ nói xen vào.

- Ôi lạy Chúa, con cứ nói huyền thuyên những gì thế này, không để mẹ nói chuyện với bác. Con rất lấy làm tiếc, mẹ ạ - Davit quay sang phía Lary - Mẹ cháu đang vẽ phác thảo bìa cuốn danh mục điện thoại. Chắc mẹ cháu vừa mới nảy ra ý định hay, nên mời bác làm người mẫu để thể hiện các nhà du hành vũ trụ. Thật là tuyệt!

- Hừm, tại sao lại là bác? - Lary ngạc nhiên hỏi lại.

- Vì mẹ cháu biết bác là người nổi tiếng vào bậc nhất hiện nay - Davit mỉm cười - và mẹ cháu tin rằng bác là người rất phù hợp với việc làm người mẫu.

- A ha Lary vui vẻ nói - Bác đang được bốc lên mây xanh!

- Bác sẽ làm việc đó chứ?

- Rõ rồi! Tại sao bác lại không làm người mẫu?

- Ôi, thế thì tuyệt thật!

- Cái đó không cần thiết. Mani bỗng nói xen vào - Mẹ đã vẽ xong phác thảo rồi!

- Bác cứ chờ xem sao.

- Ồ, những phác thảo của mẹ chưa được duyệt - Mani nói với Davit.

- Bà chưa đưa nó cho người đại diện hãng quảng cáo xem à? - Lary hỏi Mani.

- Rồi, nhưng đó mới chỉ là phác thảo sơ sài. Ông ta có thể tự hiểu một tác phẩm nghệ thuật hoàn thành sẽ như thế nào.

- Tôi cũng muốn xem bản phác thảo đó.

- Ô kê - Mani nói, vì nàng không muốn mình và Lary cứ quần quanh bên nhau trước mặt Davit. Mani lục tìm một lúc rồi đưa cho Lary mấy bản phác thảo.

- Bác nhìn xem này, đây là bác! - Davit kêu to - Có giống bác không?

- Ồ, cũng rất giống - Lary trả lời và nhìn Mani - Bà đã biết về tôi khá nhiều đấy!

- Phác thảo này rất đẹp, nó là bức đẹp nhất đấy bác ạ - Davit khoe - Trong tranh bác còn mặc cả quần áo du hành vũ trụ nữa kia!

- Đây chỉ là những bức phác thảo nhân dịp ngài được nhận phần thưởng, ngài Đại tá Kin cốt ạ,

ngoài ra không có lý do riêng tư nào đối với tôi, Ngài có thể giữ nó làm kỷ niệm. Rất cảm ơn ngài về chuyến thăm...

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vàng lên.

- Bây giờ cháu phải ra mở cửa- Đavít kêu lên và đi ra ngoài. Nhưng đi được vài bước, cậu bé dừng chân và quay lại hỏi Lary - Bác vẫn còn ở đây khi cháu quay về nhà chứ?

- Ừ - Lary trả lời - Bác sẽ còn ở đây một lúc nữa!

- Thật là tuyệt! - Đavít lao đi.

Lary đến gần Mani, ôm lấy cô gái. Anh nói khẽ nhưng nàng vẫn nhận thấy sự tức giận của anh.

- Bà nói với tôi là bà không có con, phải không?

- Tôi không hề nói tôi có con!

- Thế thì cậu bé này là thế nào?

- Tôi không phải là mẹ nó!

- Nó đã gọi bà là "Mẹ".

- Vâng. Nhưng...

- Nó rất giống tôi, thưa bà.

- Nó ...

- Thật là kỳ quặc. Tôi không thể nào nhớ được rằng tôi đã ...với bà.

- Ngài chưa bao giờ ... với tôi! Và tôi cũng chưa hề đến với ngài! Ngài không hề biết gì về tôi!

- Đúng thế. Nhưng có nhiều sự việc xảy ra trước đây tôi vẫn còn nhớ!

Bỗng nhiên Lary ôm ghì lấy Mani. Trước khi Mani chưa kịp ngăn lại, nàng đã thấy đôi môi Lary đặt trên miệng mình. Cái hôn của anh rất nồng cháy, mãnh liệt và đòi hỏi.

Mani dồn hết sức lực đẩy Lary ra.

Lary đứng bất động như một pho tượng. Anh ngẩng đầu và nhìn Mani một cách bối rối.

Mani cảm thấy thời gian như ngừng lại. Nhưng chỉ vài ba giây đồng hồ sau, nàng đã lấy lại được bình tĩnh.

Khi Đavít cùng với người khách hàng của Mani bước vào phòng, Lary tựa người vào bàn làm việc với vẻ ngượng ngập, Mani đứng ở giữa phòng.

- Chào ngài Hôoát- Nàng nói nhỏ - Xin lỗi ngài, tôi vừa dọn dẹp ở ngoài vườn thì ngài ... Đại tá Kincót bất ngờ đến thăm...

- Tôi rất vui mừng được gặp ngài - Người đàn ông đại diện cho hãng quảng cáo bước lên trước và bắt tay nhà du hành vũ trụ - Thật là hân hạnh!

- Cảm ơn - Lary trả lời.

Sau đó vị khách hàng chào Mani:

- Thưa bà Hipxơ, bà chưa hề kể cho tôi nghe là bà quen thân vị anh hùng dân tộc của chúng ta.

- Bác Đại tá Kincốt sẽ là người mẫu cho bức phác thảo bìa cuốn danh mục điện thoại đấy - Đavít giải thích thêm.
- Nếu như tôi được nhận hợp đồng này - Mani đưa mắt nhìn vị khách hàng - Thì ngài có muốn xem những phác thảo mà tôi đã có không, thưa ngài Hôoát?
- Trong lúc các vị làm việc - Lary nói - Tôi và Đavít đi dạo chơi một lát.
- Bác ời, chúng ta đi bằng xe ô tô thể thao à? - Đavít sung sướng hỏi, rồi nhảy cẫng lên, dấm tay vào tường và lao ra khỏi phòng - Cháu đã có giấy chứng nhận lái xe ô tô của trường lái xe - Cậu bé kêu to - Chỉ mấy tuần nữa là cháu sẽ nhận bằng lái chính thức.
- Đavít, nếu con lái xe thì phải cẩn thận đấy - Mani nói theo.
- Tôi sẽ chú ý đến cậu bé - Lary nói.
- Ngài định đi đâu?
- Vòng quanh khu nhà này thôi - Lary trả lời.
- Ngài sẽ đi bao lâu?
- Một lúc thôi.

Đúng ra Mani không cho cậu bé đi xe với Lary, nhất là lại đi có một mình. Nhưng trước sự có mặt của ngài Hôoát, Mani hoàn toàn không muốn tranh luận với Lary và Đavít.

- Bà quen ngài Đại tá Kincốt lâu chưa? - Hôoát hỏi Mani, sau khi Lary và Đavít không còn ở trong phòng.

Vị khách hoàn toàn thất vọng vì Mani lạnh nhạt trả lời:

- Tôi cũng vừa mới quen biết ông ta!

Hai mươi phút sau, Hôoát ra về, Mani thấy an tâm về những bức phác thảo của mình. Người đại diện hãng quảng cáo rất hài lòng. Nhưng Hôoát cũng đã giải thích với Mani, hiện tại còn có hai nghệ sĩ khác cũng đang nhận lời vẽ bìa cho cuốn sách đó, vì thế những bức phác thảo của họ và Mani phải đưa ra một Hội đồng giám định nghệ thuật xử lý và quyết định.

- Bà đã có ý tưởng rất mới lạ và riêng biệt trong bức phác thảo của bà - Hô oát khen.

- Đó là một hạn chế và khó khăn phải không?

- Không - Ông ta mỉm cười trả lời - Bây giờ đã đến lúc chúng ta cần phải có những ý tưởng mới và độc đáo. Thôi, bà hãy chờ quyết định của chúng tôi. Khoảng tuần lễ nữa sẽ có kết quả.

Mani tiễn chân khách đến cổng. Đường phố trước mặt Mani dài và rộng. Nàng không còn trông thấy chiếc xe thể thao. Hai người đâu? Mani tự hỏi và lo lắng. Lary và Đavít sẽ nói chuyện gì với nhau? Liệu Lary có đặt ra những câu hỏi mà Đavít sẽ không thể nào trả lời được không?

Lúc này Mani không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Nàng còn phải đi tắm.

Một lúc sau, nàng thay quần áo mới và bước từ phòng ngủ ra.

Mani hoàn toàn yên tâm khi nghe thấy tiếng người trong phòng Đavít.

Mani dừng lại bên cánh cửa phòng đã mở và nhìn vào, thấy Đavít đang chăm chú lắng nghe Lary kể lại những lần bay trong vũ trụ.

- Bác không sợ à? - Đavít tò mò hỏi.

Không! Bác vẫn thường xuyên luyện tập những tình huống như vậy ở dưới đất, nên bác đã biết những gì sẽ xảy ra ở trong không gian.

- Nhưng trong không gian con người ở trạng thái không có trọng lượng và nghiêng ngả.

- Đúng thế. Bác biết, bởi vì bác đã chia tay các đồng đội và mặt đất thân yêu.

- Cảm tưởng của bác lúc đó thế nào?

Lary nhắm mắt:

- Người cứ như điên lên. Không thể nào so sánh được. Những công việc ở trên cao rất căng thẳng, mệt mỏi, và phải rất chính xác theo kế hoạch đã định trước.

- Bác thường nghĩ những gì?

- Cháu có muốn nghe câu trả lời chân thật của bác không?

- Vâng, cháu rất muốn.

- Bác cứ hy vọng cái ví tiền nhỏ của bác không bị bay mất.

Đavít cười.

- Đúng là nó không bay đi chứ? - Đavít tò mò hỏi.

- Bác cũng tin như thế, và bác luôn luôn nghĩ đến nó: Đây là nó! Ta phải giữ lấy nó! Ấy thế mà nó lại bay lửng lơ như bác. Khi ở trong không gian bác có cảm tưởng mình được sinh lần thứ hai. Và đúng là như thế! Rồi bác cứ suy nghĩ lung tung...

- Thật là kỳ quặc!

Bỗng nhiên Đavít trông thấy Mani

- Tôi bắt buộc phải cắt ngang câu chuyện - Mani đứng ở ngoài cửa nói xen vào - Bây giờ tôi phải đi thăm mẹ tôi ở nhà thương- Nàng nói với Đavít - Đavít, nếu lúc này mà không đi ngay thì sẽ chậm mất buổi tập bóng đá đấy.

Đavít nhảy xuống giường:

- Mẹ ơi, mẹ không thể tưởng tượng được đâu. Bác ấy cho con cầm lái. Một chiếc xe thật tuyệt vời! Người ta có cảm giác như ngồi trong vệ tinh ấy, có đúng như thế không hả bác Đại tá Kincót?

- Gần như thế. Cho nên bác đã mua chiếc xe này. Nếu bác không được cùng bay với một chiếc ô tô thì bác sẽ cảm thấy không còn hứng thú..

- Đó là chiếc xe tuyệt hảo, mẹ ạ. Đáng lẽ mẹ cũng phải ngồi ở đó.

Mani nhìn đồng hồ:

- Bây giờ con phải đi rồi, Đavít ạ.

- Cháu chơi bóng đá à?- Lary hỏi Đavít. Và anh cũng đứng dậy.
- Cháu là một tiền đạo trong đội bóng đá của trường, là một cây làm bàn. Chúng cháu đang phấn đấu giành chức vô địch của thành phố.
- Con biết không, con không thể được phép đến muộn trong các buổi luyện tập -Mani nói xen vào.
- Bác vẫn còn ở đây khi cháu quay về chứ? Đavít hỏi Lary.
- Không - Mani trả lời thay Lary. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Mani mỉm cười, nói tiếp - Bác Đại tá Kincót còn phải làm nhiều việc khác, Đavít ạ. Bây giờ con phải nhanh lên. Con đi xe đạp cẩn thận đấy. Con có cầm chìa khóa cổng không?
- Có, mẹ ạ. Tạm biệt bác Đại tá Kincót. Cháu vẫn không thể tin được vì sao cháu lại được làm quen với bác. Cảm ơn bác vì bác đã cho cháu chữ ký!
- Đavít, bác cũng thích thế! - Lary nói.

Hai người đàn ông bắt tay nhau. Đây là lần đầu tiên trong đời, Đavít không hề vội vàng đến buổi luyện tập bóng đá.

Khi cánh cửa phòng đóng lại phía sau lưng Đavít. Mani nhìn vị khách của mình.

- Bây giờ tôi phải đến nhà thương. Mẹ tôi không được khỏe. Nếu tôi không đến thăm mẹ tôi đúng giờ đã hẹn, thì ...

Mani định quay người đi thì Lary đã chặn lối.

- Tôi muốn biết rõ sự thật. Ngay bây giờ! - Anh thở thật mạnh và nói tiếp - Có phải Đavít là con trai của tôi không?

Mani rân rấn nước mắt. Nàng cúi đầu.

- Nó là con trai tôi - Nàng nói nhỏ - Nó là của tôi.

- Cần phải có một người nào đó làm chứng - Lary nâng cằm cô gái và hỏi tiếp - Có phải nó là con trai của tôi không?

Mani nhìn thẳng vào mắt Lary và trả lời:

- Vâng!

CHƯƠNG III

Lary khoác tay Mani:

- Tôi sẽ đưa bà đến những nơi bà cần đến!
- Ngài không nên làm như vậy.
- Chúng ta còn phải tiếp tục trao đổi với nhau.
- Không còn gì phải trao đổi với nhau nữa!
- Về những vấn đề - Lary nói bằng giọng đe dọa - Mà bà đã hé mở cho tôi thấy, rằng tôi đã có

một đứa con trai lúc tôi còn trẻ tuổi. Bà có ngạc nhiên khi tôi đặt ra một số câu hỏi không? Tôi sẽ giống như một cái móc treo vào người bà cho đến khi tôi có được một câu trả lời. Thôi, bây giờ tôi đưa bà đi.

Mani vẫn khấn khoản từ chối. Nhưng tất nhiên những lời giải thích của nàng lại làm cho Lary như người có lỗi.

Lary dẫn Mani ra chiếc ô tô thể thao của mình.

- Đi đâu? - Anh hỏi khi nàng đã ngồi vào trong xe

Mani hướng dẫn đường đi. Chỉ vài phút sau, chiếc xe bon bon chạy. Mani giữ chặt dây bảo hiểm, vì chiếc xe lao băng băng như tên lửa. Lary nhìn Mani nhiều hơn nhìn đường phố, khiến nàng càng bồn chồn không yên.

- Ngài nhìn gì tôi mà ghê thế? - Mani ngạc nhiên hỏi.

- Tôi không thể nào nhớ được là tôi đã có lần ngủ với bà - Lary trả lời, và nhìn từ miệng đến ngực cô gái. Sau đó anh nói tiếp - Có thể lúc đó tôi hoàn toàn say rượu nếu không tôi đã nhớ đến bà.

- Ngài không thể nào nhận ra tôi, vì tôi không hề ngủ với ngài - Mani vẫn chăm chú phía trước mặt - Thưa Ngài, Đavít không phải là con trai tôi!

- Sau đó...

- Nó là con trai của chị gái tôi. Ngài và chị tôi, hai người ... - Mani bỗng nhiên nghẹn lời - Một lúc sau nàng nói tiếp - Đến chiếc cổng sau!

Lary nhường đường cho chiếc xe tải vượt lên, vì người lái xe tải bóp còi.

- Và tôi đã làm cho chị gái của bà có mang phải không? - Anh hỏi.

- Vâng, đúng là như thế. Đó là một mối tình vào mùa hè.

- Chuyện đó xảy ra vào mùa hè nào?

- Lúc ngài chấm dứt việc nghiên cứu ở Học viện Hải quân - Lập tức Lary cảnh giác và tự vệ:

- Tại sao bà biết Đavít là con trai của tôi? Vâng, nó có phần giống tôi nhưng không có gì làm bằng chứng.

- Tôi không cần bằng chứng - Mani trả lời nhanh - Ngài có tin hay không tin điều tôi đã nói, đối với tôi hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Xin ngài rẽ sang tay phải.

Lary sốt ruột chờ tín hiệu đèn xanh. Sau đó anh lái xe đi tiếp.

- Nhà thương đây rồi- Mani nói - Ngài hãy dừng xe ở bên cạnh chiếc cổng. Tôi đã có chìa khóa riêng vì tôi được phép thăm mẹ tôi vào bất cứ lúc nào.

Nhà thương làm phúc nguyên là một nhà thờ cổ, nằm giữa một khu vườn rộng. Các nhân viên y tế được đào tạo chu đáo và có trình độ cao. Mani biết mẹ cô được những bàn tay tin cẩn chăm sóc. Vả lại cuộc đời của bà trước đây cũng vất vả, bây giờ muốn được ở một nơi thanh thản nhẹ

nhàng. Năm ngoái lúc bà còn ở nhà, bà có nhiều ý muốn, nhiều đòi hỏi nhưng Mani không thể thỏa mãn được.

Sau khi Lary đã dừng xe, Mani định mở cửa.

- Tôi hoàn toàn không biết ai là người đã gửi cho ngài những bức thư ấy - Nàng nói trước lúc xuống xe - Tôi hoàn toàn không làm việc đó. Nếu như tôi có làm việc đó thì ngài không biết Đavít ở đâu và không thể gặp mặt nó dễ dàng ngày từ buổi ban đầu. Tôi không hề đòi hỏi ở ngài điều gì, ngay cả tiền bạc. Bây giờ ngài hãy lo công việc của ngài, còn tôi lo công việc của tôi. Tốt nhất là hôm nay ngài hãy xóa hết những nghi ngờ và băn khoăn ở trong ngài. Rất cảm ơn ngài đã đưa tôi đến đây.

Mani vẫn đang tìm cách mở cửa xe, nhưng vì đây là loại xe đời mới nên nàng không dễ dàng gì mà mở được. Nàng cố giữ vẻ bình tĩnh nhìn Lary một lần nữa.

Cách đây mười bảy năm, Mani đã trông thấy Lary lần cuối cùng. Ngài đó anh đã vẫy tay chào từ biệt nàng, chạy dọc bãi cát, khỏe mạnh và đẹp trai như Đức Chúa thời trai trẻ. Anh không hề biết, trái tim nàng đã khắc sâu hình ảnh của anh.

Mani ở bên mẹ khoảng một tiếng đồng hồ nhưng mẹ nàng ngủ thiếp đi suốt trong thời gian đó. Thỉnh thoảng bà tỉnh lại và nói mê những câu khó hiểu.

Mani rất khổ tâm khi phải chia tay mẹ để ra về. Nàng khẽ đóng cửa và rời căn phòng.

- Ngài vẫn còn ở đây sao? - Mani ngạc nhiên hỏi khi thấy Lary từ hành lang đi đến phía mình.

- Bà sẽ về nhà bằng cách nào?

- Bằng taxi!

Lary lắc đầu và dẫn cô gái ra lối cổng hậu.

Mani chưa hết ngạc nhiên, nàng phải bắt đắ dĩ ngồi vào chiếc xe thể thao hiện đại.

- Sức khỏe của mẹ bà thế nào?

- Mẹ tôi không sống lâu được nữa. Bà sắp ra đi rồi! - Mani rơm rớm nước mắt.

- Rất lấy làm buồn - Lary nói và ngồi im một lúc.

- Bà phải dùng thuốc giảm đau thường xuyên và hầu như bất tỉnh cả ngày. Khi nào bà tỉnh lại bà lại nhắc đến cha tôi và Sarôn. Bà khóc rất nhiều.

- Có phải bà đã ở Kenvétông không?

- Ngài nghĩ, đó là nơi chúng ta đã gặp nhau phải không?

- Ở bên bờ biển chứ gì?

- Vâng - Mani trả lời, và tự nghĩ không biết anh còn muốn biết những gì nữa- Nhà tôi ở bên bờ biển, cạnh ngôi nhà mà gia đình ngài đã thuê.

- Các bà gồm hai người - Lary nói nhỏ - Hai chị em bà!

- Sarôn là chị gái của tôi còn tôi là Mani.
 - Sarôn và Mani! Vâng, bây giờ thì tôi nhớ ra rồi. Chị gái của bà rất nhí nhảnh và duyên dáng.
- Mani gật đầu:
- Vâng
 - Ngày đó bà vẫn còn là một cô bé.
 - Lúc đó tôi mới mười bốn tuổi.
 - Cha bà là một mục sư đúng không? Mỗi lần chúng ta muốn uống rượu bia, đều phải uống trộm.
 - Ngài đã thuyết phục được Sarôn là chúng ta phải uống cái gì.

Lary cười.

- Nhưng bà đã từ chối. Bởi thế Sarôn đã gọi bà là "cô bé nhút nhát".
 - Tôi không có vẻ nhí nhảnh và thích phiêu lưu như chị gái của tôi.
- Lary đắm chiêu suy nghĩ một lúc lâu. "Nếu Sarôn đã ngủ với mình, nhất định cô ta cũng còn ngủ với nhiều gã đàn ông khác", anh tự nghĩ như vậy.
- Lúc đó Sarôn mới mười sáu tuổi. Chị ấy là con đầu lòng - Mani kể tiếp.
 - Mười sáu tuổi? - Lary ngạc nhiên hỏi lại và tái mặt - Lúc đó tôi nhiều tuổi hơn cô ấy.
 - Chị gái tôi cũng có vẻ già dặn trước tuổi - Mani khẽ trả lời.
 - Đúng thế! cũng có người như vậy. Cô ấy không có vẻ là mười sáu tuổi. Tôi vẫn còn nhớ như in là Sarôn có thân hình rất đẹp. Thân hình của cô ấy khác hẳn thân hình của những người du lịch trên bãi biển.
 - Tôi vẫn không quên điều đó - Mani nói. Nàng bỗng nhiên bất bình, vì Lary chỉ nhớ đến thân hình đẹp của chị gái mình - Mặc dù chị ấy mới mười sáu tuổi - Mani nói tiếp - Nhưng sau khi trở lại trường học tuần lễ đầu tiên, chị ấy không còn vẻ nhí nhảnh và ngây thơ nữa, vì chị ấy đã có mang. Cha mẹ tôi không cho sự kiện đó là kỷ quặc và là nỗi bất hạnh, đặc biệt là cha tôi. Chẳng thế mà cha tôi đã trở thành một nhà từ thiện nổi tiếng thế giới.

Lary dừng xe trước một cửa hiệu cà phê.

- Tôi cho rằng lúc này chúng ta cần phải tỉnh táo- Anh nói.
- Theo tôi, tốt nhất là ông đưa tôi về nhà.
- Bà hãy nghe lời tôi - Anh nói với vẻ sốt ruột - Bây giờ bà đang có vẻ choáng váng và xúc động mạnh. Bà không muốn uống một cốc cà phê sao? Lạy Chúa tôi, tôi chưa hề hỏi bà về một điều gì xấu xa và khó chịu cả! Bà vẫn còn là một "phụ nữ nhút nhát" nên không dám ngồi uống một cốc cà phê với một người đàn ông hay sao?

Anh không chờ câu trả lời của Mani, mà đã xuống xe, đi vòng sang bên kia và mở cửa xe cho nàng. Sau đó anh khoác tay và dẫn nàng vào hiệu cà phê.

Trong lúc Mani đang tìm một chiếc khăn mùi xoa, nàng nghe có tiếng người gọi tên Lary ở trong phòng và tiếng nhiều người thì thầm về anh.

- Ở đâu ngài cũng gặp những người ngưỡng mộ ngài như thế này à? - Mani hỏi Lary khi nàng đã ngồi xuống ghế.

- Cái gì? Anh ngạc nhiên nhìn nàng- Bà nghĩ là nhiều người ở đây quen biết tôi sao? Xin bà cứ coi như không có những chuyện đó và không nên để ý đến điều đó!

Ngừng một một, Lary hỏi tiếp:

- Chị của bà đã làm gì? - Lary hỏi, sau khi gọi cà phê.

- Ai cơ?

- Chị gái của bà, cô Sarôn ấy mà. Cô ấy đã làm gì khi biết tin mình đã có mang?

- Ồ, chị ấy à? Chị ấy ... - Mani cúi đầu nhìn xuống bàn- Chị ấy muốn phá cái thai.

Mani bỗng dừng mình, hai tay nàng run run. Nhưng sau đó nàng đã trấn tĩnh vì thấy Lary cũng có phản ứng như mình trước kia, khi biết chuyện này.

- Tại sao cô ấy lại không làm thế? - Lary hỏi tiếp và muốn biết rõ mọi chuyện.

- Sarôn đã nói ý định đó với tôi - Mani kể tiếp giọng thấp xuống - Một lần sau bữa ăn tối, chị ấy bảo tôi rằng chị ấy cần phải nói chuyện với tôi. Chị ấy báo cho tôi hay rằng mình đã có mang. Chị ấy sợ lắm. Tôi cũng sợ thay cho chị ấy. Tôi thấy chưa bao giờ chị ấy lại lo lắng và luống cuống như lúc đó - Mani ngừng lời một lúc lâu, sau đó nàng kể tiếp.

- Hầu như cả đêm hôm ấy chúng tôi không ngủ, nhưng tôi cũng như Sarôn, chúng tôi không biết mình phải làm gì. Chúng tôi chỉ biết khóc nức nở vì sợ hãi. Chỉ có một điều chúng tôi biết chắc chắn rằng sẽ hoàn toàn vô nghĩa, nếu như chúng tôi đi tìm kiếm ngài. Thứ nhất là ngài còn ở trong binh chủng Hải quân, thứ hai, chúng tôi không rõ ngài có quan tâm và thích thú gì về chuyện này không? - Mani ngừng lời. Nàng dăm chiêu suy nghĩ một lúc - Nhưng có điều tôi không đồng ý để chị ấy phá thai như phá bỏ một cái gì rác rưởi và xấu xa. Đứa trẻ ấy sẽ ra đời, đó sẽ là đứa con của chị ấy - Mani nuốt nước bọt, nhìn Lary và sau đó nói tiếp - Cho nên tôi không thể chấp nhận ý định ấy của Sarôn. Vì tôi biết cha mẹ tôi muốn có một đứa cháu hơn là việc con gái đi phá thai.

- Có phải bà đã thuyết phục cha mẹ bà như thế không? Lary hỏi.

- Vâng. Cha mẹ tôi đã cấm Sarôn phá thai. Sarôn đã nổi giận, chị ấy căm ghét chúng tôi. Nhưng cái thai trong bụng Sarôn lại mang đến cho chúng tôi niềm vui lớn trong suốt thời gian đó. Thế rồi Đavít ra đời và tất cả chúng tôi đều yêu thương cháu - Mani mỉm cười rạng rỡ.

- Cả Sarôn cũng thế à?

Nụ cười trên môi Mani biết mất, mặt nàng tái nhợt.

- Trong thời gian đó chị ấy đã phải học cách yêu đứa trẻ. Cháu rất dễ thương khiến ai cũng phải

yêu quý.

Cô gái hầu bàn mang cà phê đến cho họ. Khi cô ta đã rời khỏi bàn, Lary hỏi tiếp:

- Tại sao Đavít không sống với Sarôn?

- Sarôn đã chết. Chị ấy chết khi Đavít mới bốn tuổi.

- Chết như thế nào?

- Bị tai nạn xe hơi, mẹ tôi choáng váng văng vật xuống khi bà biết tin về cái chết của chị ấy. Cha tôi quá xúc động và thương con đã mắc bệnh đau tim đột biến, ngay trong năm ấy ông cũng đã qua đời. Chỉ còn mẹ, Đavít và tôi.

- Mùa hè ấy đã làm cho mọi người trong gia đình bà thay đổi, cả niềm vui và nỗi buồn.

- Vâng, người ta có thể nhận xét như thế - Mani trả lời.

- Nhưng đối với tôi mùa hè ấy lại là một mùa hè kỳ diệu. Lúc đó cha mẹ tôi đã tạo một niềm vui đặc biệt cho tôi.

- Tôi vẫn còn nhớ rõ về cha mẹ ngài. Ông bà rất tự hào về ngài. Nhân đây tôi xin chúc mừng ngài vì ngài đã đạt được mục đích của mình và trở thành nhà du hành vũ trụ.

- Tại sao bà lại biết được mục đích của tôi?

- Đã có lần ngài kể cho tôi nghe. Vào một buổi chiều, khi Sarôn đi tắm biển và chỉ có chúng ta ngồi bên nhau. Ngày đó ngài đã kể với tôi, rằng ngài muốn thi vào trường lái máy bay để sau này trở thành người thực hiện chương trình bay vào vũ trụ. Tôi rất tự hào, khi tôi đọc báo thấy ngài đã thành công.

Lary mỉm cười nhưng ngay sau đó nụ cười biến khỏi gương mặt anh.

- Đã từ lâu tôi không nghĩ đến mùa hè ở Kenvét xtông. Thật là quý quái khi tôi phải nhớ lại một câu chuyện như thế này.

Mani nhấp một ngụm cà phê.

- Bao giờ tôi cũng sử dụng túi cao su - Anh nói. Bỗng nhiên Mani làm đổ tách cà phê nóng vào tay, nàng khẽ kêu lên:

- Ngài nói gì?

Lary bình thản lấy hai tờ giấy dành cho khách đặt trong chiếc đĩa hoa, lau tay cho Mani và lau sạch cà phê trên mặt bàn:

- Bà có bị bỏng không?- Anh hỏi.

Không và tôi cũng không bị đau - Cô gái nói quả quyết.

- Bao giờ... Bao giờ ngủ với một cô gái, tôi cũng dùng túi cao su - Lary nói - không có trường hợp ngoại lệ. Kể cả những ngày ở Kenvetxtông cũng vậy.

- Vì thế ngài luôn cho rằng Đavít không phải là con trai của ngài chứ gì?

- Bà là người thẳng tính - Lary trả lời - Cho đến hôm nay tôi không hề được biết chút gì về cuộc

sống của cậu bé. Có phải bà đang trông chờ vào sự tin tưởng mù quáng của tôi trước những điều khẳng định của bà không?

- Tôi không trông chờ bất cứ điều gì ở ngài, ngài Đại tá Kincót ạ - Mani trả lời một cách lạnh nhạt - Tôi đã nói với ngài điều đó rồi!

- Tất cả những chuyện này đều là một cơn sốc đối với tôi. Bà có thể cho phép tôi đặt ra một vài câu hỏi được không? Và tôi chờ ở bà những câu trả lời chân thật.

- Thế thì được! Mời ngài cứ hỏi tiếp.

- Làm thế nào mà kết luận Davit là con trai tôi, khi tôi bao giờ cũng dùng các biện pháp phòng tránh thai?

- Rất lấy làm tiếc, lúc đó ngài đã lầm!

- Làm sao mà bà biết được điều quỷ quái này chứ? - Bỗng nhiên Lary nhìn thẳng vào mắt Mani

- Hay đó chỉ là một trò chơi mà bà và Sarôn đã bày đặt sẵn? Hay cô em gái được phép bí mật nhìn khi chị mình ngủ với một người đàn ông? Có đúng như thế không?

Lập tức Mani cầm túi xác tay và đứng bật dậy. Nhưng Lary đã kịp thời giữ tay nàng lại.

- Thật lấy làm tiếc - Lary xin lỗi Mani, nhưng nàng vẫn gỡ tay anh - Xin đừng làm thế, Mani - Anh nói tiếp.

Có thể vì đây là lần đầu tiên sau mười bảy năm xa cách, Mani lại được nghe Lary gọi tên thân mật của mình, và cũng có thể nàng muốn làm rõ mọi chuyện bên chiếc bàn này, cho nên nàng lại ngồi xuống.

- Tôi có thể hiểu, rằng ngài không có nhiều kỷ niệm về Sarôn- Cô gái bắt đầu nói - Đối với ngài thì chị ấy chỉ là người đã tự nguyện đến. Cho nên ngài không cần phải làm nhục tôi và xúc phạm đến tôi!

- Tôi đã xin lỗi bà về điều đó rồi. Ô kê - Lary nói, thấy Mani gật đầu, anh nói tiếp - Tại sao bà lại biết rõ ràng những chuyện đã xảy ra?

- Sarôn đã kể cho tôi nghe, vào một đêm, ngài ... ngài... ngài đã không kịp chuẩn bị ... - Mani ngập ngừng - Và vì sự say đắm đã khiến ngài không kiềm chế được - Nàng ngừng lời và nhìn Lary với vẻ dò hỏi.

- Tôi vẫn còn nhớ. Sau đó thế nào?

- Sarôn cũng không muốn ngài dừng lại cho nên chị ấy đã nói dối ngài là đã uống thuốc tránh thai...

Lary lắc đầu:

- Tôi không thể nhớ được chuyện này.

- Chiều hôm đó ngài đã uống bia rất nhiều và đã say.

- Nếu vậy thì có thể, tôi ...

- Ngài Đại tá Kincót, tôi...
- Xin bà cứ gọi tôi là Lary - Anh nói - Tôi vẫn còn nhớ, một lần tôi và Sarôn cãi nhau trên bờ biển, rằng tôi đã lấy cát bôi lên lưng bà ... Xin bà cứ gọi tôi là Lary, được không?
- Thì ra anh vẫn còn nhớ đến nàng, nhớ đến cả những chi tiết nhỏ nhất!
- Điều đó không quan trọng, dù Đavít là con trai của ngài hay không phải là con trai của ngài - Nàng nói khe- Thì cuộc sống của chúng tôi cũng chẳng có gì thay đổi!
- Bà đã quên một vấn đề quan trọng, Mani ạ.
- Quên cái gì?
- Những bức thư.
- Tôi vẫn thường nói với ngài, rằng tôi không hề viết những bức thư đó.
- Điều ấy chỉ làm cho câu chuyện thêm phức tạp rối rắm và đáng nghi.
- Tôi không biết...
- Nếu không phải là bà thì chắc chắn là ai đó đã làm việc này.

Mani cau mặt:

- Hừ, đúng thế!
- Và nếu bà không muốn đòi hỏi gì ở tôi, thì kẻ viết thư đã làm chuyện ấy. Xét về nguyên tắc, hẳn không chỉ đe dọa tôi mà còn đe dọa cả Đavít nữa!
- Ngài không tin là một kẻ nào đó đã làm việc. ấy sao?

Nàng hỏi Lary.

- Tôi không biết. Nhưng rất có thể có khả năng đó.
- Bây giờ chúng tôi phải làm gì?
- Tôi không có ý định làm cho bà sợ hãi - Lary trả lời - Nhưng chúng ta phải giải quyết chuyện tiếp theo: ai là bố của Đavít? Ai là người gây ra chuyện này? Bà đã phỏng đoán hay bà có những bằng chứng?
- Không, tôi không có bằng chứng. Đavít rất giống ngài. Nhưng người ta phải trực tiếp nhìn cả hai - Ngài và Đavít - thì mới thấy hai người giống nhau.
- Còn người bác sĩ đỡ đẻ lúc Đavít ra đời thì sao? Có thể hẳn lợi dụng sự giống nhau này để ăn cướp tiền bạc của tôi cũng nên?
- Tôi không biết. Chúng tôi không còn ở chỗ cũ và đã nhiều lần chuyển chỗ ở, nên chúng tôi không có quan hệ với ông ta. Ngoài ra theo tôi được biết thì chính ông ta cũng không biết bố đứa con của Sarôn là ai.
- Có thể Sarôn đã tâm sự với bạn gái của cô ấy thì sao?
- Tôi không tin điều đó, và khẳng định là hoàn toàn không có khả năng này. Ngài cứ nghĩ mà xem hiện nay ai mà chẳng biết đến ngài kể cả nơi ngài đã ra đời. Có đúng thế không?

- Tôi cũng đoán như thế, vâng - Lary nhìn cốc cà phê của mình, uống một ngụm và nói nhanh - Nhà thương làm phúc, nơi mẹ bà đang điều trị, thật là tuyệt!

- Đó là nhà thờ nơi trước đây cha tôi đã làm việc. Nếu một người nào khác ở địa vị mẹ tôi - vợ góa của một mục sư - điều trị tại đó thì sẽ được người ta chăm sóc hết sức chu đáo. Ngài có thể chấm dứt những suy luận và nghi ngờ của ngài được rồi đấy!

Lary nhìn Mani và nhận thấy nàng đang nổi giận.

- Điều đó không phải bao giờ cũng đơn giản - Mani lại nói tiếp bằng giọng nhỏ lại nhưng rất danh- Nhưng tôi và Đavít bao giờ cũng sống rất trong sạch chúng tôi có tất cả, trừ sự giàu sang phú quý. Có thể so với những đứa trẻ khác, Đavít có thiệt thòi về mặt này mặt nọ, nhưng chúng tôi cũng không đến nỗi nghèo hèn. Nó cũng có nhà để ở, có đủ cơm ăn áo mặc... và có rất nhiều tình thương yêu.

- Tôi chỉ muốn...

- Xin ngài hãy bình tĩnh và nghe tôi nói - Mani ngắt lời anh - Tôi rất thương yêu Đavít. Nó cũng thương yêu tôi. Đến lúc này mà ngài chỉ nghĩ rằng nếu Đavít là con ngài, ngài sẽ phải mất tiền bạc hoặc ngài phải trả cho người ta tiền bạc thì ngài đã hiểu lầm chúng tôi. Nhưng nếu ngài ở vào hoàn cảnh của Đavít thì ngài có thể hiểu được điều tôi đã nói. Nó thông minh và nhạy cảm trước tuổi. Nó là một đứa trẻ ngoan ngoãn, và tôi không bao giờ làm bất cứ chuyện gì để cho nó phải bối rối và lo sợ. Thí dụ nếu như tôi đã nói với nó, rằng bố con là một là du hành vũ trụ, thì chắc chắn nó sẽ rất lấy làm ngạc nhiên. Nếu như ngài vẫn khẳng khẳng đòi những bằng chứng để chứng tỏ Đavít là con ngài, thì ngài cứ việc bay trong không trung và ở lại trên đó với những mong ước của ngài, ngài Đại tá Kincót ạ! - Mani hít một hơi thở mạnh - Bây giờ xin ngài hãy đưa tôi trở về nhà!

CHƯƠNG IV

Hai "người đàn bà" đang chờ Lary, khi anh trở về nhà. Cả hai đều tóc vàng. Một người có hai chân, còn "người kia" thì có bốn chân. Một người đang nổi giận, còn "một người" lại niềm nở và vui vẻ.

"Người đàn bà bốn chân" là một con chó cái, tên là Venus, nhìn Lary từ đầu đến chân, nhảy chồm lên bám vào người anh.

- Xin chào cô bạn cũ - Lary nói trong lúc anh âu yếm xoa lên đầu nó. Sau đó anh cúi người lấy tờ báo giơ lên đầu con chó, rồi ném tờ báo ra phía xa. Lập tức Venus nhảy về phía tờ báo và đón lấy nó.

Lary hoàn toàn thất vọng, rằng đáng lẽ anh có thể làm vừa lòng người phụ nữ tóc vàng kia, rằng anh có thể xoa lên đôi vai, mái tóc cô ta và cô cũng có thể chạy theo tờ báo để đùa nghịch với

anh. Nhưng lần đầu tiên, Lary nhận ra chưa có người phụ nữ nào anh quen biết lại gần bó đơn giản như Venus.

Lary chợt nhận ra là anh đã lỡ hẹn với người phụ nữ tóc vàng. Anh quên hẳn lời hẹn. Cô gái đã phải chờ đợi anh ít ra hàng tiếng đồng hồ. Cô gái ấy tên là gì? Chà, một cái tên khó nhớ: Suxet, cách đây một tuần, Lary đã làm quen trong một chuyến tham quan. Cô gái thuộc dạng bình thường, dễ xúc động, trẻ trung, cặp giò dài và có bộ ngực đẹp. Nhưng hôm nay, sau khi xảy ra sự việc trên, Lary không còn hứng thú ăn nằm với cô gái ấy. Anh đành nghe vài lời oán trách rồi đưa cô ra về nhà.

Khi Lary mở thùng thư, anh lại nhận được một phong thư màu trắng mà chữ viết anh đã quen thuộc.

Anh mở phong bì thư. Lần này kẻ nào muốn cướp đoạt tiền bạc của anh? Anh giật mình vì Venus liếm tay anh, anh nhớ ra là nó đang đói.

Lary mang thức ăn cho con chó, lấy cho mình một chai bia và mở cửa kính dẫn ra hành lang. Anh cởi quần áo đi ra bể bơi.

Anh nghĩ đến cậu bé mà chiều nay anh đã quen biết.

- Thật là quý quái, thằng bé đẹp trai một cách kỳ lạ - Lary kể cho con chó Venus nghe. Bất kể người đàn ông nào cũng đều tự hào khi có được đứa con trai như Đavít Híp xơ... Đavít Kincốt. Cậu bé rất lịch sự và có học thức. Cậu rất sung sướng khi được lái chiếc ô tô thể thao, nhưng cậu cũng không quên cảm ơn Lary. Khi lái xe cậu bé rất cẩn thận và có trách nhiệm cao.

- Nó là con trai của anh!

Liệu anh đã sẵn sàng nhận Đavít là con trai của mình chưa?

Lary càu nhàu trèo ra khỏi bể bơi, vào trong bếp lấy ra một hộp bìa.

Cái gì là cơ sở để kết luận khi anh bỗng nhiên lại có một đứa con trai? Và nếu như anh lại tiếp tục bay vào vũ trụ, thì sau đó...

- Thật là ngớ ngẩn! - Lary kêu to - Cậu bé chưa chắc đã phải là con ta!

Nhưng khi Lary dội nước xong, anh vẫn tiếp tục nghĩ về Đavít, cậu ta quả thật là một cậu bé ngoan ngoãn.

Lary xoa tay lên trán, nơi người phụ nữ và Đavít đã hôn. Cái hôn đó diễn ra rất nhanh nhưng mạnh như một tiếng nổ. Chính vì cái hôn đó, tối nay anh đã lạnh nhạt với cô gái Suxet và để cô ta về nhà.

- Chào mẹ - Đavít đứng bên cửa. Mani ngồi bên giá vẽ và đang vẽ bức phác thảo cho một cửa hàng bán đồ mỹ nghệ.

- Con đi ngủ sớm thế?

- Buổi luyện tập hôm nay rất căng thẳng. Con hoàn toàn kiệt sức.
- Thôi con hãy ngủ ngon và đừng quên sáng mai phải cắt cỏ trong vườn đấy!
- Vâng - Cậu bé vẫn tần ngần đứng trước cửa - Mẹ ơi, bác Đại tá Kincót muốn gì ở đây?

Mani đánh rơi chiếc bút chì khỏi tay:

- Ông ấy muốn gì ở đây ư? - Nàng nhắc lại - Con cũng biết điều đó rồi cơ mà!
- Tại sao mẹ không kể với con là mẹ đã gọi điện thoại cho bác ấy? Mọi khi mẹ vẫn kể hết cho con cơ mà...
- Mẹ không hề gọi điện thoại cho ông ấy. Mẹ chỉ gọi điện thoại cho cơ quan NASA để hỏi là mẹ có được phép dùng chân dung Kincót để vẽ bức phác thảo không? Có thể người ta đã gọi điện thoại cho ông ấy và yêu cầu ông ấy gửi một tấm ảnh cho mẹ chẳng? VÀ mẹ cũng rất đỗi ngạc nhiên không kém gì con khi ông ấy bỗng nhiên xuất hiện ở đây - Đây là lần đầu tiên Mani cảm thấy xấu hổ khi nàng bắt buộc phải nói dối Davit. Nàng chưa hề làm thế bao giờ.
- Ồ, thật là tuyệt vì chúng ta được làm quen với bác ấy. Mẹ ơi, bác ấy có giỏi không?
- Rất giỏi.
- Con cảm thấy bác ấy đã được đào tạo và học tập rất cao. Nhưng trông bác ấy vẫn giống như một người bình thường.
- Ông ấy là một người bình thường.
- Đúng, như mẹ có biết con nghĩ gì không?
- Ừ, mẹ biết.
- Mẹ có tin là bác ấy còn đến đây nữa không?

Mani nhớ lại những điều nàng đã nói với Lary trong quán cà phê và trên đường về, hai người không hề nói với nhau một lời nào.

- Mẹ đoán chừng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại ông ấy - Nàng trả lời.
- Thật đáng tiếc - Davit nói - Con có cảm giác là bác ấy rất quan tâm đến con. Nếu chúng ta và bác ấy gần bó như tình bạn thì điều đó có tuyệt không, thưa mẹ?

Mani mệm mĩm cười:

- Thôi con đi ngủ đi và hãy ngủ cho ngon. Chỉ còn vài hôm nữa là các con phải thi đấu bóng đá rồi.
- Không thành vấn đề! - Davit chạy ra khỏi phòng nhưng lần này Mani không mĩm cười nhìn theo lưng cậu bé như mọi khi.

Những bức thư! Những bức thư nặc danh đáng sợ! Mani cảm thấy trong ngày hôm nay, Sarôn như đang đứng trước mặt nàng chờ đưa con của mình và Lary nàng phải trả đứa con ấy cho Lary và Sarôn - Và bây giờ thực tế đã xảy ra, nhưng lại hoàn toàn khác như nàng đã nghĩ. Trong những giấc mơ của Mani, Lary luôn hiện lên hình ảnh của một người đàn ông trẻ trung

khôu ngô và hấp dẫn, nhưng nàng đã gặp lại anh trên thực tế bằng xương bằng thịt và nàng thấy anh còn quyến rũ gấp ngàn lần trước đây. Màu xanh của đôi mắt anh cứ thăm thẳm mà gần gũi. Nụ cười của anh, dáng đi nhanh nhẹn của anh và mái tóc dày, đen đối với nàng đều thân thiết, bởi vì mười bảy năm nay nàng vẫn còn giữ mãi hình ảnh của anh trong trái tim mình. Vâng, ngày đó nàng đã yêu anh tha thiết. Những kỷ niệm đẹp về Lary đã khiến nàng có thêm nghị lực học xong đại học, có nghề nghiệp và đồng thời chăm sóc Davit chu đáo. Và cũng vì những kỷ niệm đó đã khiến nàng không muốn yêu một người đàn ông nào khác.

Giờ đây người đàn ông duy nhất - người mà nàng thực sự yêu thương lại xuất hiện trong cuộc đời nàng. Đây là lần thứ hai, nàng đặt tất cả tương lai của mình vào bàn tay anh. Lần này anh đã biết được điều đó.

Nàng không có sự lựa chọn nào khác là nói hết sự thật với Lary. Nàng chỉ hy vọng là Davit sẽ được tiếp thêm sức mạnh khi nó biết Lary chính là bố nó.

Nhưng nếu như Lary chính thức công nhận Davit là con trai của anh, thì nàng làm sao có thể sống một mình khi không có Davit? Thằng bé, điều quan trọng nhất trong cuộc đời nàng Lary đã vô tình trao nó cho nàng. Bây giờ Lary cũng có thể lấy lại nó khỏi tay nàng.

Mani nhớ lại lúc Lary hôn nàng tối hôm nay. Nàng đã yêu anh bằng tình yêu say đắm, nồng nhiệt đến đau khổ. Nhưng Lary thì chưa biết rõ điều này.

Mani cũng yêu thương con trai anh với tình yêu mãnh liệt như thế. Nhưng biết đâu chẳng bao lâu, kể cả Davit cũng không còn thuộc về nàng..

CHƯƠNG V

Một chai nước ngọt!

- Hai chai!

Mani đi vòng quanh, nhận ra tiếng người quen.

- Ngài làm gì ở đây thế?

- Mua nước ngọt - Anh mỉm cười trả lời. Sau đó quay sang phía người bán hàng, anh nói:

- Xin ông cho chúng tôi một gói bánh nữa!

Anh trả tiền tất cả, mặc dù Mani phản đối kịch liệt. Lary mặc chiếc quần soóc trắng, chiếc áo hải quân màu xanh, đội chiếc mũ nôi NASA và đeo kính phi công mùa hè. Trong lúc Mani đi bên cạnh anh, nàng nhận thấy nhiều người biết anh đang ngạc nhiên nhìn theo.

- Bà có ăn bánh không? - Lary hỏi.

- Không, cám ơn!

- Tôi lại nhận được một bức thư nữa - Vừa đi Lary vừa kể cho Mani nghe, trước khi anh cho cái

bánh vào mồm.

- Thế ư?
- Đúng vào cái ngày tôi đến chỗ bà. Bây giờ chúng ta đến chỗ nào?
- Đến phía sân các cầu thủ mặc áo xanh, quần đen - Mani chỉ một góc sân vận động, nơi những cổ động viên của đội bóng con trai nàng đang ngồi.
- Trong thư nói gì thế? - Mani tò mò hỏi.
- Như những lá thư trước đây. Chúng ta sẽ nói với nhau về vấn đề này sau khi trận đấu kết thúc.
- Ngài không báo tin cho tôi biết trước, tôi đã nghĩ ...
- Nhưng bà có họ sẽ gặp lại tôi đâu.
- Vâng - Mani công nhận.
- Bà vui hay buồn về việc này?
- Tôi không biết!
- Chúng ta ngồi ở đây chứ?
- Vâng!

Họ ngồi xuống, Mani vẫy tay chào một số người quen. Mọi người rất ngạc nhiên khi thấy nàng cùng đi với một người đàn ông. Điều đó không thể tưởng tượng được. Mãi đến năm ngoái Mani mới có một số khách khứa đến thăm. Nàng có quan hệ với một huấn luyện viên bóng đá, nhưng vẫn giữ thái độ nghiêm chỉnh và thận trọng. Khi anh ta có người yêu. Mani rất mừng.

- Bà đã có tin tức gì về bức phác thảo của cuốn danh mục điện thoại chưa? - Lary hỏi.

- Chưa có. Tôi vẫn đếm ngón tay chờ đợi.

Lary nhìn nàng chăm chú.

- Trông bà giống như một cổ động viên của đội bóng - Anh nhận xét.

Nàng mặc chiếc quần đen và chiếc áo phông màu xanh nền nã có thêu chữ "mẹ Davit".

- Tất cả các bà mẹ cầu thủ đều mặc loại áo này - Nàng trả lời.

- Nhưng không có ai xinh đẹp như bà.

Mani cảm thấy người nóng rực, khi nàng bắt gặp cái nhìn đặc biệt của Lary. Nàng quay mặt đi vì e thẹn, và nhìn xuống sân bóng.

- Davit kia kìa! - Mani reo lên.

- Nó đeo biển số mấy? Chà, chà, tôi cũng đã nhìn thấy nó rồi!

Davit cùng với các cầu thủ trong đội đang chạy.

Lúc Davit nhìn thấy Lary đang ngồi bên mẹ mình, nó vẫy tay chào sung sướng. Lary vẫy tay chào lại và ra hiệu chiến thắng.

- Đội của nó sẽ chiến thắng - Anh nói.

- Tại sao ngài biết điều đó?

- Đavít là mẫu người của chiến thắng. Điều đó hiện rõ lên khuôn mặt nó.

Cuối hiệp một, Mani cảm thấy lo lắng vì Lary đã đoán sai. Tỷ số trận đấu là 0 - 1 nghiêng về đội bạn nhưng cả hai thủ môn đều chơi một cách xuất sắc. Không khí trên khán đài rất náo nhiệt.

Tranh thủ giờ nghỉ, Mani hỏi Lary:

- Trong lá thư nói những gì?

- Cũng vẫn như trước thôi. Người ta cảnh cáo tôi rằng nếu tôi nuốt lời với cô gái đó họ sẽ cùng với Đavít, đưa vấn đề này ra công luận.

- Đối với Đavít thì điều đó không phải là một trò chơi trẻ con.

- Tôi biết - Lary trả lời - Như bà đã rõ, tôi không phải là người ích kỷ. Chúng ta phải chú ý quan tâm về mặt logic, không được phép để cho tình cảm yếu đuối lôi kéo. Nếu chúng ta mong muốn cậu bé phát triển được tài năng thì chúng ta phải nghĩ đến điều đó. Ô kê?

Mani gật đầu.

- Người ta luôn tấn công vào vị trí của tôi - Lary nói tiếp - Rõ ràng kẻ viết những bức thư này biết rõ điều đó nên lợi dụng nó. Kẻ đó không phải là người ngu ngốc. Nhìn một cách tổng quát, tôi cho rằng đây là một kế hoạch khá thông minh nhằm đánh vào danh dự của tôi.

- Tôi cũng rất hiểu, rằng hiện nay ngài đã gặp những chuyện không thú vị một chút nào - Mani nói - Nhưng tôi không hiểu, tại sao sự đe dọa đưa ra công khai những lỗi lầm của ngài thời trẻ lại làm ngài mất danh dự?

- Cái đó khiến cho ngành du hành vũ trụ sẽ thay đổi quyết định đối với tôi - Lary trả lời - Trước đây chúng tôi đã có quá nhiều khó khăn về mặt kỹ thuật và nhiều khi phải trả giá bằng tính mạng của con người. Người ta phải tập trung giải quyết khâu kỹ thuật nên không để ý đến những vấn đề cá nhân. Nhưng hiện nay, kỹ thuật đã có phần phát triển mạnh mẽ và nhảy vọt - Lary nhún vai - Nếu bỗng nhiên người ta đăng một bức ảnh đứa con trai bị bỏ rơi của tôi lên trang đầu tờ báo, thì tôi sẽ không còn cơ hội tiếp tục bay vào vũ trụ nữa.

- Ngài vẫn còn muốn tiếp tục bay nữa à?

- Vâng, tôi vẫn còn muốn được bay.

Đến bây giờ tôi mới hiểu, việc đưa ra công khai những lỗi lầm trước đây của ngài lại làm nguy hại đến ngài như vậy. Kẻ viết những bức thư kia rất có thể làm đổ vỡ hết ước mơ của ngài.

- Người ta không thể thiêu cháy tôi ngay được - Lary nói - Nhưng người ta có thể chuyển tôi sang làm huấn luyện viên cho những nhà du hành vũ trụ trẻ tuổi - Anh cắn môi - Kẻ viết thư đe dọa này biết rõ giá trị của nghề nghiệp mà tôi hiện có.

- Tôi không hề viết những bức thư đó - Mani khẳng định - Đối với tôi và Đavít thì mọi chuyện hiện nay đều tốt đẹp. Nếu nó biết được ngài là cha nó thì cuộc sống của nó sẽ đơn giản hơn.

- Đúng như thế chứ?

- Ngài biết ngài là ai rồi đấy - Mani trả lời và hỏi tiếp - Tôi xin hỏi ngài, ngài có thể bắt đầu bằng cái gì với đứa con trai của ngài?

- Tôi có thể cùng đi đá bóng với nó.

- Và ít đến với các cô bạn gái khác - Mani nói khẽ như tự nói với mình.

- Bà đoán giỏi đấy!

Mani im lặng. Đáng lý nàng có thể cho anh biết rằng, nàng bao giờ cũng là người đầu tiên trong gia đình xem báo hàng ngày để biết người ta có viết gì về anh hay không? Nhiều lần nàng đã thấy ảnh của anh trên báo.

- Trọng tài đã thổi còi - Nàng nói khẽ và lại chăm chú nhìn vào sân bóng.

Vừa vào trận đấu, sau hai phút của hiệp hai, đội Tônađo - đội của Đavít - đã san bằng tỷ số.

Trận đấu căng thẳng từng phút, từng phút. Mặc dù hai đội đều có nhiều cơ hội, nhưng cho đến phút cuối cùng vẫn không thêm được bàn nào.

Có nhiều khả năng phải đá thêm hiệp phụ.

Từ lâu khán giả không còn ngồi trên ghế băng mà đứng cả dậy. Mọi người hò hét cổ động các cầu thủ.

- Bà hãy lại đây xem cho dễ hơn - Lary nói. Anh ôm lấy ngang lưng Mani và bế cô lên ghế băng - Bà nhìn rõ chưa?

- Ôi, thật là tuyệt! - Lần đầu tiên Mani chăm chú quan sát trận bóng đá như thế này.

- Tiếc quá, hỏng rồi! - Mani cũng hét theo mọi người khi một cầu thủ Tônađô sút trượt khung thành đối thủ chỉ cách gang tấc.

- Hãy đón lấy bóng, Đavít! Hãy đón lấy nó! Đúng rồi! - Mani hét to và nhảy lên vì hồi hộp.

- Cẩn thận đấy! Đừng để tôi ngã! - Lary nói với Mani, sau đó anh nguyên rửa một cầu thủ đối phương đã cướp bóng trong chân Đavít. - Giành lại bóng, Đavít! Nó ở phía gót chân đó! Đúng rồi! Tiếp tục, Đavít! Tiếp tục! - Mani gào to trong lúc Đavít đang khống chế bóng.

- Còn hai mươi giây nữa! - Nàng lại hét lên - Còn mười lăm giây! Đavít! Những cầu thủ khác đâu rồi? Còn mười giây! Đavít! Những cầu thủ khác đâu rồi? Còn mười giây! Đavít, sút đi! Còn năm giấy....

Tiếng hét của Mani chìm trong sự reo hò đến vỡ lồng ngực của khán giả khi Đavít đã sút tung lưới đối phương.

Vì sung sướng cao độ, Mani vẫy tay chào mọi người xung quanh, nhảy nghiêng nhảy ngửa và ngã vào cánh tay Lary. Anh ôm chặt lấy nàng và quay tròn mấy vòng liền.

- Thật không thể ngờ được! Không thể ngờ được! - Mani nhắc đi nhắc lại. Nàng cười với Lary và Lary cũng cười với nàng.

Lary chậm rãi đặt Mani xuống cho đến khi hai chân nàng chạm đất, Mani dần dần buông tay

khỏi gáy anh.

Nàng chăm chú nhìn anh và thấy rõ trong ánh mắt anh sự ngạc nhiên cao độ về mối quan hệ đã có giữa hai người.

- Cậu bé chơi bóng rất hay - Lary trầm trồ khen ngợi.

- Cảm ơn - Mani trả lời, giọng nàng sôi nổi hẳn lên.

Trận đấu đã kết thúc. Các cầu thủ đội Tônadô ôm lấy nhau trong niềm vui chiến thắng.

Khi hai người đi qua sân vận động, Davit chạy về phía họ. Cậu bé ôm chầm lấy Mani, quay tròn mẹ mấy vòng như trước đây Lary đã làm.

- Con thật là tuyệt vời, Davit ạ. Rất tuyệt vời! Nàng vỗ mạnh vào lưng Davit và hôn lên má cậu bé.

- Một trận đấu thật đẹp mắt - Lary nhận xét, và vui vẻ vỗ vai Davit. Sau đó hai người đàn ông nắm chặt tay nhau.

- Cảm ơn bác đã đến cổ vũ cháu, bác Đại tá Kin cốt ạ - Davit nói.

- Cây làm bàn quyết định sự chiến thắng được phép gọi bác là Lary.

Davit chấp nhận ngay:

- Bác Lary, bây giờ chúng ta đi ăn tiệc. Cả đội bóng của cháu. Chúng cháu đã được mời. Bác cũng đi chứ?

- Nhất định rồi!

Davit nhảy lùi lại phía sau một bước và reo lên phấn khởi:

- Ô kê! Cháu chờ bác đấy! Chúng ta sẽ gặp lại nhau. Bây giờ là lúc nhận danh hiệu vô địch.

- Bác có bao nhiêu chiếc ô tô? - Davit hỏi khi đứng trước chiếc xe Jeep của Lary.

- Bác chỉ có chiếc này và chiếc ô tô thể thao - Lary trả lời khi mọi người ngồi lên xe.

- Cháu rất lấy làm tiếc là mọi người đã xô đẩy bác ở sân vận động - Davit nói - Họ đều sống trong những ngôi nhà bé nhỏ. Họ không thể tưởng tượng nổi là bác đã đến đây để xem cháu đá bóng.

- Việc cho chữ ký đối với bác không thành vấn đề, cháu ạ - Lary giải thích, và an ủi Davit.

- Bình thường thì họ lại xúm lấy mẹ cháu ...

- Điều đó không đúng - Mani phản đối.

- Thế ư? - Lary ngạc nhiên hỏi Davit.

- Bác có nghe cánh đàn ông đã nói về mẹ cháu như thế nào không? - Davit nói - Họ cứ ngây dại vì mẹ cháu. Thật thế!

- Davit, con không còn những chuyện tốt đẹp nào khác để nói với bác hay sao? - Mani ngắt lời cậu bé.

- Mẹ đã biết mẹ là một người như thế nào rồi - Davit quay sang phía Lary và giải thích - Mẹ cháu còn quá trẻ nếu so sánh với các bà mẹ khác, và lại xinh đẹp hơn họ. Mẹ cháu lại không lẩm cẩm và rất tuyệt vời.
- Đúng thế chứ? - Lary ngạc nhiên hỏi lại.
- Vâng, đúng thế ạ - Davit hãnh diện trả lời - Tất nhiên, cháu rất mừng khi mẹ cháu đi với một người đàn ông nào đó. Nhưng nếu hắn dở trò ngu ngốc thì cháu sẽ cho biết tay ngay!
- Davit - Mani giận dữ nói với con - Con chưa hề nói với mẹ về điều này bao giờ.
- Nhưng đã có điều gì xấu xảy ra đâu. Cái thằng cha ngu ngốc đó không thể là bạn của con. Con đã biết nó nói với mẹ những lời rất khả ố và thiếu lịch sự. Quay sang phía Lary, Davit nói nhanh
- Cháu không hề phản đối nếu như bọn họ có qun hệ bình thường với mẹ cháu. Vì thực ra mẹ cháu đây không phải là mẹ đẻ, bà chỉ là dì của cháu thôi. Mẹ đẻ của cháu đã chết lúc cháu mới được bốn tuổi.
- Thế còn bố cháu ra sao?
- Mani đưa mắt nhìn Lary như nhắc nhở anh phải cẩn thận.
- Đến nay Davit hoàn toàn không biết gì về bố nó, nên khó mà trả lời được câu hỏi của Lary.
- Cháu không biết ai là bố cháu. Mẹ cháu nói là cháu không cần biết về điều đó. Điều quan trọng không phải là người ta đến từ đâu mà là người ta làm gì - Davit chỉ tay ra ngoài - Bên kia là quán rượu, bác Lary. Bác rẽ sang phía bên phải.
- Sự ồn ào trong quán rượu khiến mọi người ù tai. Ông chủ quán lo lắng đến tái mặt khi cả đội Tônadô ùn ùn kéo vào quán như cơn lốc. Toàn đội bóng ngồi bên chiếc bàn dài. Bố mẹ các cầu thủ và các cổ động viên ngồi xung quanh. Lary và Mani chọn chiếc bàn tương đối cách xa mọi người và ngồi xuống.
- Tôi có cảm giác hôm nay thật là trang trọng - Lary nhận xét sau khi họ đã ăn xong.
- Có phải vì ngài được mời đến dự cuộc liên hoan chiến thắng không? - Mani hỏi và đặt cái đĩa đã ăn hết sang bên cạnh.
- Nhưng cũng vì tôi được ngồi bên cạnh một phụ nữ đáng tôn trọng vào bậc nhất ở đây.
- Davit đã nói quá lời...
- Không, tôi không nghĩ thế. Rất nhiều chàng trai tối nay đã đưa mắt ganh tị nhìn tôi - Lary cúi xuống chúng ta có thể yên tâm nhận xét rằng, thế hệ trẻ tuổi có quan niệm thẩm mỹ rất tốt.
- Cảm ơn. Thật là hay nếu ngài chuyển sang đề tài khác. Ngài cũng chưa thận trọng vì trên đường đến đây ngài đã để cho Davit tham gia vào câu chuyện này. Nếu ngài muốn biết gì xin ngài cứ hỏi tôi!
- Đồng ý! Có bao nhiêu tất cả!
- Bao nhiêu? Bao nhiêu cái gì?

- Những người đàn ông ấy?
 - Điều đó không liên quan gì đến ngài!
 - Bà chưa có chồng à?
 - Chưa.
 - Tại sao lại chưa?
 - Tôi không rõ tại sao ngài lại thích thú về vấn đề này đến thế? Tôi không hề hỏi ngài, rằng ngài có bao nhiêu bạn gái từ khi ngài ở Kanvetxtông đến nay.
 - Rất nhiều. Tôi có thể đếm cho bà xem - Lary nói.
 - Thế ư?
 - Điều đó bà không thể hiểu được sao? Tôi nghĩ là bà không thể đếm hết số đàn ông mà bà đã nằm với họ trên giường. đúng không?- Lary nhìn thẳng vào mắt Mani.
 - Ngài nhận xét tôi như thế à?
 - Davit đúng là một cản trở trong mối quan hệ yêu đương giữa bà và những người đàn ông khác, đúng không.
 - Điều đó hoàn toàn ngược lại - Mani trả lời - Mỗi một người đàn ông đều có cách giải quyết về mối quan hệ giữa Davit và tôi. Nhưng ngài không cần phải quan tâm đến điều đó, ngài đại tá Kincót ạ. Con trai của ngài đã được lớn lên trong bầu không khí trong sạch, lành mạnh và đạo đức.
 - Tôi chưa chấp nhận, rằng Davit là con trai của tôi.
 - Ồ - Mani kêu lên - Hôm nay ngài đã đến xem trận bóng đá và muốn gặp lại Davit, nên tôi nghĩ là ngài đã tin điều tôi nói với ngài.
 - Trước khi tôi có sự quyết định đúng đắn ...- Lary nói.
 - Quyết định đúng đắn? - Mani giật mình hỏi lại - Quyết định đúng đắn như thế nào?
 - Tôi cũng chưa biết, nhưng tôi phải hiểu rõ và chắc chắn rằng tôi đúng là bố của nó. Bà hiểu điều đó không? Hay là...
 - Nếu ngài không tin tôi, và để chứng minh Davit không mang dòng máu của ngài thì ngài phải làm như thế nào?
 - Chúng ta có phương pháp kiểm tra máu. Tôi muốn làm rõ mối nghi ngờ của mình.
 - Ngài cho rằng điều đó là cần thiết ư?
 - Vâng, Mani ạ. Tôi muốn có sự chắc chắn...
- Mani thở dài:
- Tôi không thể ngăn được việc ngài muốn làm.
 - Bà có đồng ý với tôi không?

Mani tự nghĩ: "Trước khi tham gia cuộc thi đấu bóng đá, Davit phải đã đi kiểm tra sức khỏe.

Lúc đó, người ta cũng đã kiểm tra máu của nó. Nhất định đã có kết quả kiểm tra. Có thể dựa vào đó để so sánh nhóm máu Davit và Lary, mà Davit vẫn không thể biết được".

Mani nói với Lary ý định của mình, và ghi cho anh địa chỉ phòng khám bệnh mà Davit đã kiểm tra máu.

Vừa lúc nàng và Lary đứng lên, Davit đến bàn.

- Nếu mẹ và bác muốn về bây giờ thì cũng được thôi - Cậu bé nói - Con và các bạn còn xem video về trận đấu vừa qua. Nhưng con đã nói với các bạn là con bận việc nên họ đã đồng ý để con về nhà.

Ba người vui vẻ từ biệt những người khác. Mấy phút sau họ đã đến xa lộ.

-Ồ, bác Lary. Bác đã không đi qua lối sân vận động - Davit ngồi phía sau kêu lên.

- Nhưng chúng ta sẽ về nhà bác kia mà!

CHƯƠNG VI

Đến nhà ngài à? - Mani hỏi.

- Tôi nghĩ rằng bà sẽ cảm thấy thú vị được tắm ở bể bơi nhà tôi.

- Trời, bác có cả bể bơi ở nhà à? Mẹ ơi, bác ấy có cả một bể bơi!

- Bây giờ đã muộn rồi - Mani nói.

- Nhưng ngày mai chúng con không phải đến trường. Ta đi thôi!

Mani cảm thấy bối rối và khó xử, mặc dù nàng cũng rất muốn đến nhà Lary. Nhưng chỉ có điều, nếu Lary và Davit gần gũi nhau thì chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu nàng - Mani - sau đó có còn vận may nữa hay không? Làm thế nào mà nàng có thể tranh đua với một ông bố như Lary? Nàng làm sao chống chọi nổi với sự giàu có và nổi tiếng của Lary, nếu như Lary đem cái đó ra mua chuộc và quyến rũ Davit?

- Ngôi nhà này sáng sủa một cách kỳ lạ! - Davit kêu lên, khi cậu bé đi dọc cầu thang để tới bể bơi.

- Nhảy xuống đi, cháu! - Lary nói với Davit - Nhưng cháu phải cởi quần áo dài ra.

Davit không chờ Lary mời nhiều, cậu cởi quần áo nhảy ào xuống bể bơi một cách thành thạo.

- Cậu bé có thân hình tuyệt vời - Lary nhận xét.

- Đã mười năm nay nó tập bơi thường xuyên và tham gia vào câu lạc bộ bơi lội - Mani giải thích.

- Nó thừa hưởng tất cả những gì mà gia đình có chứ?

- Vâng - Mani nhìn Lary đang đứng bên cạnh - Nhưng cậu bé không thừa hưởng tính hay ghen

ghét và hẹp hòi của mẹ nó!

Đavit bơi liên mấy vòng. Venus cũng luôn luôn chạy theo trên thành bể bơi. Đavit bơi vào bờ, bế lấy con chó và để cho nó liếm vào mặt.

- Cháu rất yêu chó - Đavit cười và thả con chó lên bờ.

- Hôm nay nó chưa được ra khỏi nhà - Lary nói - Cháu có thể đi dạo với nó một lát ở ngoài trời.

Đavit nhảy lên khỏi bể bơi, lau người khô thật nhanh và theo con chó.

- Nhưng cháu đừng đi lâu nhé! - Lary dặn với theo. Anh quay lại phía Mani - Tôi cho rằng Venus sẽ trở về trước cả Đavit, vì nó là một con chó khá bướng bỉnh đấy.

- Đavit vẫn ao ước có một con chó.

- Tại sao cậu bé lại không có? Lary tò mò hỏi lại.

- Mẹ tôi không muốn nuôi chó. Còn tôi thì cho đến bây giờ cũng vẫn không có thời gian rồi rảnh để chăm sóc một con chó.

Lary chỉ một phòng thay quần áo ở phía sau bể bơi!

- Đó là phòng thay quần áo của phụ nữ. Bà có thể tìm trong đó một bộ đồ tắm vừa người.

- Tôi không muốn mặc áo tắm...

- Nếu thế thì tốt quá! - Lary đến gần Mani.

- Tôi không nghĩ như thế.

Trước đây bà cũng đã từng bơi không có quần áo, nếu tôi không nhớ sai.

- Nếu ngài nghĩ là có một đêm ngài và Sarôn trần truồng bơi với nhau trên mặt biển thì ngài đã nhớ lầm về tôi rồi.

-Ồ, vâng. Đúng thế! Bà không muốn cởi bộ quần áo tắm, mặc dù hai chúng tôi đã đề nghị và thuyết phục bà. Bà đã khóc nức nở và chạy thẳng về nhà. Tại sao vậy?

- Tôi đã khóc vì nổi giận.

- Vì nổi giận? Nổi giận với ai?

- Với ngài, với Sarôn. Với cả bản thân mình. Tôi đã căm thù ngài và Sarôn vì hai người vẫn kiên quyết ép buộc tôi phải làm những điều mà tôi không muốn. Thực ra tôi rất muốn bơi với hai người trên mặt biển nhưng tôi cảm thấy tự ti và thiếu tin tưởng vào bản thân.

- Bây giờ bà đã có điều kiện để thực hiện điều đó - Lary nói.

- Tôi vẫn thường thiếu lòng tin và luôn mặc cảm - Mani nói khẽ.

- Tôi bắt đầu đây - Lary cởi áo phông, ném xuống chân.

- Lary?

- Hừm - Anh cởi chiếc quần soóc, đứng trước mặt Mani. Nhưng khi anh định cởi lốt chiếc slip thì Mani giữ tay anh lại. Khi tay nàng chạm vào làn da ấm nóng của anh, người nàng bỗng run lên.

- Tôi không thể làm được vì Davit sẽ trông thấy tôi bơi trần truồng tại bể bơi với ngài. Lary ạ -
Nàng nói - Đó chỉ là một trò chơi ngớ ngẩn của trẻ con. Ngài không nên làm thế!

- Nếu bà không phải là người thích đùa thì mời bà vào phòng thay quần áo để tìm bộ đồ tắm.
Mani im lặng đến phòng thay quần áo. Năm phút sau, khi đã tìm được một bộ đồ tắm vừa ý, nàng bước ra ngoài, đứng ở mép bể bơi và nhẹ nhàng lao xuống mặt nước với dáng điệu uyển chuyển đẹp mắt. Khi Mani nhô người khỏi mặt nước, Lary vỗ tay hoan hô.

Lary cũng đã lao xuống bể bơi từ lúc nào. Anh nằm ngửa, hai chân quấy nhẹ.

Mani vẫn mãi mê bơi. Lúc nàng bơi lại gần Lary, anh liền túm lấy hai chân nàng và kéo nàng xuống dưới mặt nước, rồi cả người Lary đè sát nàng vào thành bể bơi.

Thấy Lary đè chặt lấy mình, Mani thở mạnh và nói hỗn hển:

- Lary ... Ngài là người ...

- Vâng, tôi người thích bơi và tắm truồng. Thế mới vui!

- Và ngài đã sống theo câu châm ngôn: "Ta cứ làm theo những gì mà ta thích!". Đúng thế không?

- Còn bà lại sống theo câu châm ngôn "Cái gì mà ta thích đó là tội lỗi" - Lary hôn lên má Mani và gục mặt vào cổ nàng.

- Em hãy vui lên và sống cho thanh thản, cô bé nhút nhát ạ. Em hãy gạt bỏ mọi sự rủi ro vào những suy nghĩ vẩn vơ của mình. Hãy lao vào những cuộc phiêu lưu thú vị, như...

Mani lấy hết sức vùng ra khỏi tay Lary khiến mặt nước tung tóe.

- Chính vì thế mà anh lại làm việc này à? - Mani nói một cách giận dữ, và nàng cảm thấy không còn hứng thú nói chuyện với anh lúc này. Nhưng nàng vẫn tiếp tục tranh luận với Lary - Vì những thứ làm tình rẻ tiền này là sự hấp dẫn và phiêu lưu phải không? Và anh muốn cho thằng bé phải ngạc nhiên đến sững sờ khi thấy mẹ nó đang tắm với một người đàn ông trần như nhộng ở bể bơi hay sao? Rồi sau đó đến ngay bản thân anh cũng không thể lường hết được là chuyện gì sẽ xảy ra? Có đúng như thế không.

Lần này Lary lại ôm lấy vai Mani và nhìn xoáy vào ngực nàng. Anh không nhận thấy trái tim trong lồng ngực nàng, dưới làn áo tắm mỏng dính đang đập liên hồi. Anh càng kéo sát nàng lại gần, khiến toàn thân nàng phải áp sát vào cơ thể anh, mạnh mẽ và dứt khoát.

- Anh làm điều đó - Lary nói nhỏ - Vì hôm nay là lần đầu tiên anh mới được vuốt ve em như thế này - Anh ngắm đôi môi nàng - Nếu như cách đây mười bảy năm, anh được hiểu nhiều về em như hôm nay - Nhưng lại một lát, anh nói tiếp - Nhất định anh sẽ cắn nát bộ đồ tắm của em đang mặc lúc đó, và kéo thẳng em xuống biển. Có thể ngày ấy, anh giúp được em vượt qua nhiều nỗi khổ đau và day dứt cũng nên. Có thể anh đã trở thành một người chồng đáng tin cậy của em, và cũng có thể em đã trở thành một người vợ dịu dàng và say đắm, không phải đau khổ

và làm bộ làm tịch như em hôm nay thế này!

Mani chăm chú ngắm bộ mặt của mình trong gương. Phải chăng Lary có lý khi anh nói rằng nàng thích làm bộ làm tịch với anh?

Từ ngày còn nhỏ, Mani đã được giáo dục một cách nghiêm khắc và cẩn thận, nàng đã thành một cô bé khó tính và nhút nhát.

Phải chăng người ta tin rằng Mani thích được tự ngắm nghía trong gương? Và chỉ biết tự ngắm nghía trong gương? Và chỉ biết tự ngắm vẻ đẹp của mình? Nhưng Mani còn biết làm gì, khi nàng luôn phải gánh chịu những hậu quả mà chị gái đã gây nên? Nàng không còn cách sống nào khác ngoài sự thận trọng và đúng mực.

Mani khẽ thở dài và tắt đèn. Nàng đến bên giường cởi áo khoác ngoài mỏng dính. Theo thói quen, nàng lấy tay xoa xoa khắp cơ thể, từ đầu cho đến chân. Người nàng cao, gầy và mảnh dẻ. Trước đây đã bao năm rồi, Mani vẫn ao ước có được một thân hình xinh đẹp như thế này, mà đạo đó chị gái nàng đã có.

Mani không những là một cô gái xinh đẹp mà còn là một cô gái nhạy cảm - Thời còn là sinh viên, nàng đã gặp một chàng họa sĩ làm nghề quảng cáo. Anh chàng họa sĩ này đã phát hiện ra vẻ đẹp quyến rũ và kêu gọi của nàng, đặc biệt là đôi môi.

Đôi môi kỳ lạ của Mani đã làm cho anh chàng họa sĩ như ngây như dại, nhất là lúc Mani đứng làm mẫu. Một lần, không kiềm chế nổi dục vọng, anh ta lấy ngón tay xoa mãi lên đôi môi quyến rũ và kêu gọi của nàng.

Sau khi anh ta hôn lên môi và vuốt ve bộ ngực của nàng trong lúc nàng cố tự kiềm chế để tránh khỏi sự quyến rũ, Mani biết rằng anh ta không phải là người đàn ông mình yêu và cần có, mặc dù anh ta say đắm đến điên dại. Ngược lại anh ta chỉ gây cho nàng sự căm dỗ đơn thuần về thể xác mà thôi.

Mỗi lần tiếp xúc với anh chàng họa sĩ này, Mani càng nhớ đến Lary, và nỗi nhớ giống như một cuốn phim hiện lên tất cả trước mắt nàng. Lary đang cười trên bãi biển và đưa cho nàng một cốc kem. Nàng đã ăn, sau hàng tiếng đồng hồ chăm chỉ chơi trò xây lâu đài trên cát.

- Ồ, kem dính vào môi em kia kìa - Lary nói và lấy ngón tay xoa lớp kem dính vào môi nàng. Lần đó, cũng là lần đầu tiên trong đời, nàng biết nỗi khao khát về tính dục...

Anh chàng họa sĩ làm Mani tỉnh khỏi giấc mơ và sự hồi tưởng về quá khứ. Nàng nhắm nghiền đôi mắt và nghĩ rằng người đó là Lary đang cúi xuống hôn mình. Lary đang dịu dàng ve vuốt thân thể nàng. Lary cuồng nhiệt bế thốc nàng và nằm xuống tấm thảm trải nền nhà, cởi tung quần áo và cùng với nàng lăn lộn, rên rỉ vì tội cùng hạnh phúc. Lary đã đến với nàng và chính thức coi nàng là người vợ trẻ trung, say đắm của anh.

Nhưng một lúc sau, Mani mở mắt. Nàng rất đỗi ngạc nhiên thấy không phải Lary đang nằm bên cạnh mà là một người đàn ông khác, hoàn toàn xa lạ, đang dùng tay thay cho lời nói và mỉm cười thỏa mãn.

Lập tức Mani vùng dậy, và không bao giờ nàng trở lại xưởng vẽ của anh ta nữa.

Lary đã buộc tội nàng làm bộ làm tịch, cho nên lúc đó nàng giận dữ, quyết định sẽ cởi bỏ bộ đồ tắm để chứng minh cho anh biết sự say đắm và quyến rũ của nàng như thế nào, nếu như Davit không đột ngột quay về.

Tuy nhiên sau đó Mani lại nghĩ rằng nàng sẽ không muốn gặp lại anh và nghe anh nói, cho dù anh muốn giữ nàng ở lại.

Mặc xác anh với những bức thư nặc danh kia! Mặc xác anh với những lời lên án! Giờ đây, nàng không muốn cùng anh giải quyết những vấn đề anh đang nghi vấn.

Tuy nhiên Mani lại có những ước muốn và suy nghĩ khác hẳn, chính những điều này lái nàng sang một hướng quyết định khác. Bởi vì nàng rất yêu anh.

Trước khi ngủ thiết đi, Mani thầm nghĩ về những gì nàng và Lary đã gắn bó với nhau. Rất có thể rồi đây nàng sẽ được chung sống với anh, làm việc bên anh...

CHƯƠNG VII

Lary gọi điện thoại cho Mani, giọng anh rất cầu khẩn, khiến nàng hết sức ngạc nhiên.

- Anh nói gì thế? - Mani hỏi

- Em có đi cùng anh không?

- Không!

- Tại sao lại không?

- Bây giờ là hai giờ chiều. Anh nói là bữa tiệc bắt đầu lúc tám giờ tối cơ mà!

- Em cần những sáu giờ để chuẩn bị cơ à? Lary ngạc nhiên hỏi.

- Em không có bộ cánh để đi dự tiệc, Lary ạ. Tại sao anh lại mời em? Anh đã có quyển sổ tay ghi địa chỉ các cô gái sẵn sàng đến với anh cơ mà.

- Anh gọi điện thoại cho em vì em là người có lỗi

- Em có lỗi à? - Mani ngạc nhiên hỏi lại

- Vì em đã quên giờ hẹn. Không thấy em đến nên anh phải gọi điện cho em. Từ ngày anh làm quen với Davit, anh đã bớt đăng trí. Nhưng anh vẫn không nhớ ra bữa tiệc được mời vào tối nay. May mà chỉ cách đây không lâu, một người nào đó trong số các bạn đồng nghiệp của anh nói về vấn đề này và anh đã nhớ ra.

- Em rất lấy làm tiếc, Lary ạ. Hoặc là anh mời cô gái khác hoặc là anh phải đi một mình vậy. Đó

không phải là vấn đề của em, khi anh không có bạn gái đi cùng...

- Anh không thể từ chối được, anh phải đi đến đó. Em cứ nghĩ mà xem, người quen của anh sẽ nói gì khi anh không có bạn gái đi cùng?

Có phải vì thế sẽ làm hại đến danh dự của anh không? - Mani hỏi.

- Đúng! Cũng đúng như việc anh bỗng dưng có một đứa con trai - Lary trả lời - Anh đã đi kiểm tra máu và nhóm máu của anh giống nhóm máu của Davit. Chúng ta phải trao đổi với nhau về vấn đề này, Mani ạ. Em đi với anh tối nay nhé!

- Thôi được cuối cùng Mani chấp thuận - Hẹn gặp anh tối nay!

- Con thấy mẹ thế nào? - Mani hỏi hộp hỏi Davit.

- Không ai có thể sánh nổi! - Davit trả lời.

Mani nghiêng bên này, nghiêng bên kia để ngắm mình.

- Liệu người ta có thể chú ý đến cái áo dài mẹ đang mặc này không?

- Mẹ cũng chẳng có nhiều áo dài!

- Davit! - Mani lo lắng hỏi - con thấy cái áo này hơi cộc phải không?

Davit cười:

- Nó không cộc đâu. Con chỉ nói đùa với mẹ thế thôi!

Sau khi làm đầu xong, Mani đến cửa hàng thời trang mua chiếc áo dài đắt tiền này. Phần trên áo màu xanh sáng và phần dưới màu đen óng ánh.

Mani cứ ngẩn ngơ như một cô gái vừa mới lớn tự ngắm mình với chiếc áo dài đắt tiền. Thế là tốt rồi, Davit rất vừa ý với chiếc áo, và có thể Lary cũng vậy.

Mọi băn khoăn của Mani bỗng tan biến, khi bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của Lary. Anh ăn mặc rất lịch sự. Vì thế càng tôn thêm vẻ đẹp của cơ thể anh.

- Trông mẹ hôm nay lộng lẫy quá! - Davit nói.

- Đúng như vậy - Lary nhận xét, mắt nhìn cặp giò thon thả và duyên dáng của Mani.

- Chúng ta sẽ ... Bao giờ chúng ta sẽ trở về, Lary?

- Em không phải ở đó lâu đâu - Lary nói và vẫy tay làm hiệu cho Davit.

- Con sẽ tắt đèn ở ngoài cửa chính Davit nói.

- Con đừng làm thế - Mani nghiêm khắc nói - Con cứ để đèn và khóa cửa lại cẩn thận.

- Mẹ ơi! Davit trả lời - Con không còn bé nữa đâu

Khi đã ra khỏi cửa, Mani thấy Lary còn ngồi lại trong nhà, cùng với Davit đánh giầy. Sau đó anh vội vàng đến sau nòng, lúng ta lúng túng.

- Anh và Davit đã nói gì với nhau thế? - Mani hỏi Lary lúc anh giữ cửa để nòng bước lên ô tô.

- Đó là chuyện của đàn ông.

- Nhưng em muốn biết điều đó
- Em sẽ không tin - Lary trả lời và mỉm cười.
- Có chứ!
- Đúng thế không?
- Đúng thế!

Lary nhìn nàng và trả lời:

- Cậu bé nói với anh rằng, anh cứ ngủ với em cùng giường. Nó không phản đối, và cũng không gây gổ đánh nhau với anh đâu.

- Em thử nếm món này xem - Lary đưa cho nàng một con sò.
- Không, cảm ơn. Món đó kinh lắm!

Lary ăn món đó một cách ngon lành. Thấy Mani lắc đầu, anh bật cười:

- Cái món này chỉ dành cho đàn ông để tăng cường thể lực cho họ.
- Nếu thế thì em không cần ăn món đó. Em không phải là đàn ông!
- Anh cũng biết điều đó - Lary nhận xét và ngắm cái cổ để trần của Mani. Nàng bỗng dưng đỏ mặt. Nàng thầm cảm ơn vì nàng và lary được ngồi một mình ở hành lang, trong lúc khách khứa ngồi hết ở trong nhà và đang chuyện trò rôm rả với nhau.

- A-3 có nghĩa gì anh? - Mani hỏi và dựa người vào anh.
- Em muốn biết về A-4 chứ gì? Đó là một loại máy tối tân để người ta luyện tập trước khi bay vào vũ trụ. Trước kia và hiện nay anh vẫn ngồi trong máy đó để luyện tập.
- Khi anh đang bay thì anh yêu cái gì nhất? - Mani đăm đăm nhìn Lary và hỏi.
- Điều đó thật khó giải thích. Nó giống như tình cảm say đắm đến mê hoặc - Lary giải thích - Càng lên cao, cảm giác say mê càng tăng và càng khiến anh thích thú.
- Mẹ anh vẫn còn sợ hãi khi thấy anh bay chứ?
- Tại sao em lại biết được điều đó?

- Anh đã kể với em chuyện này ở Kenvetxtông. Đến nay em vẫn còn nhớ rõ ràng. Một buổi chiều trời đổ mưa, chúng ta cùng ngồi chơi bài, Sarôn cảm thấy buồn chán và đã bỏ đi.

- Đúng thế. Chúng ta ngồi một mình với nhau ở hành lang nhà em.

Mani cảm thấy sung sướng vì anh vẫn còn nhớ rõ ràng chuyện đó.

- Anh đã kể cho em nghe về kế hoạch của anh muốn theo học chương trình du hành vũ trụ. Anh cũng kể về nỗi sợ hãi như thế nào khi ngồi vào máy kiểm tra phi công vũ trụ.

- Ừ, đúng thế. Mẹ anh lúc nào cũng lo sợ. Khi anh bay lên không trung, bố anh thường phải đưa thuốc an thần cho bà uống và dẫn bà vào giường, nhưng ngược lại bà vẫn không muốn rời khỏi máy vô tuyến truyền hình.

- Em rất thông cảm với nỗi lo sợ của mẹ anh - Mani nói.

Ngày đó Mani cũng có sự lo sợ như vậy. Cả một tuần lễ Lary ở trên không gian, Mani không thể nào làm việc được. Vì lo lắng và hồi hộp, hầu như chẳng đêm nào nàng ngủ ngon giấc. Khi Lary trở về trái đất an toàn, nàng đã khóc vì mừng rỡ và trút được gánh nặng trong lòng.

- Ngoài ra mẹ anh còn lo lắng vì anh không chịu lấy vợ, và ...- Đột nhiên Lary ngừng lời và nhún vai.

- Và có con? - Mani nói xen vào.

Anh chăm chú nhìn Mani.

- Kết quả cuộc kiểm tra máu cũng không khẳng định dứt khoát rằng anh là bố của Đavít, và chỉ đặt ra giả thiết có thể anh là bố của nó- Lary hạ thấp giọng- Nhưng anh đã tin chắc anh là bố của nó!

- Đúng là anh, chẳng còn ai vào đấy. Sarôn lúc đó còn là một cô gái trẻ trung.

- Em tin chắc như thế à?

- Vâng - Mani trả lời với một nụ cười buồn bã - Chị ấy đã kể cho em nghe mọi chuyện. Nếu như chị ấy có mang với người đàn ông khác thì em đã biết. Ngày đó Sarôn vẫn thường thích thú khoe với em là chị ấy đã có người yêu, người đó hơn chị vài ba tuổi và có nhiều kinh nghiệm sống.

- Anh không còn nhớ nhiều về cô ấy - Lary đứng dậy - Chỉ còn lờ mờ. Thân hình đẹp. Cao, gầy. Tóc vàng. Ít tiền - Sau đó anh chăm chú nhìn Mani - Anh có nhiều kỷ niệm về em hơn là Sarôn.

- Em không tin điều đó, Lary ạ.

- Nhưng đúng là sự thật. Ngày ấy chúng ta trò chuyện và tâm sự với nhau nhiều hơn.

- Anh thường nói dài và em chỉ ngồi nghe.

Lary lắc đầu, cười.

- Em rất xúc động khi ngồi nghe anh nói chuyện - Mani trả lời - Khi đó em còn là một cô bé, anh và chị Sarôn muốn ngồi riêng với nhau thì lại tìm cách đuổi em đi. Vì thế em đã trở thành cô bé nhút nhát.

- Nhưng tối hôm nay, tại đây, và bên anh, cô bé nhút nhát ấy đã có bước nhảy vọt! - Lary trêu nàng.

Mani đỏ mặt:

- Anh ạ, em nghĩ bây giờ đã đến lúc chính thức dự tiệc rồi - Nàng nhìn đồng hồ - Bữa tiệc sẽ kéo dài lâu đấy! Mười rưỡi rồi! Lúc này không phải là lúc ăn! Vào giờ này người ta đi ngủ rồi!

Nàng đứng dậy. Lary đặt tay vào eo Mani.

- Cứ để người ta bày biện các món ăn xong đã- Lary nói.

Mani vương vai hít một hơi thở mạnh:

- Anh đừng có làm trò cười, Lary ạ.

- Anh là người rất nghiêm chỉnh. Anh không dễ dàng từ chối những yêu cầu của phụ nữ. Bây giờ đầu anh đang bốc lửa vì sự bí mật của cô bé nhút nhát - Vừa nói, Lary vừa xoa xoa vào lưng Mani.

Mani ngăn tay Lary và chuyển sang đề tài khác:

- Cha mẹ anh sẽ nói gì khi hai người trở thành ông bà nội?

Nàng nhận thấy Lary cũng hồi hộp và băn khoăn về chuyện này. Anh cười nụ cười không được tự nhiên như trước nữa.

- Anh không biết - Lary trả lời.

- Lary, anh đã tính rồi chuyện này sẽ tiếp diễn như thế nào chưa? Anh đã thật sự quả quyết rằng Đavít là con trai của anh chưa?

Lary nhún vai:

- Em đã nói đúng, bữa tiệc thật sự bắt đầu rồi - anh nói - Chúng ta không nên để cho mọi người phải chờ đợi, đúng không em?

CHƯƠNG VIII

Hôm sau đúng mười một giờ, có tiếng chuông cửa nhà Mani reo. Nàng ngạc nhiên khi trông thấy Lary, vì vào cuối buổi tối hôm qua, anh có thái độ dè dặt đối với nàng.

Khi đưa Mani về nhà, anh từ biệt nàng với một cái hôn nhẹ lên má, Mani có cảm tưởng là anh mừng rỡ được rời khỏi nàng. Cho nên giờ đây nàng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy anh.

- Anh có làm phiền em không? - Lary hỏi.

- Em đang bận làm việc.

Trông Mani lúc này khác hẳn. Mái tóc được uốn thành nếp hôm qua, không còn để lại dấu vết.

Hôm nay, tóc nàng để quần bình thường và tự nhiên như mọi khi. Vào buổi sáng, Mani không mặc bộ đồ ngủ mà mặc chiếc váy cũ bạc màu và chiếc áo choàng, nàng đi chân đất.

- Anh có được phép vào nhà không?

Mani ngần ngại giây lát.

- Xin mời - Nàng nói - Tại sao anh không ở lại văn phòng làm việc của anh?

Anh theo nàng đi vào trong vườn và tự ngồi xuống ghế.

- Anh cũng đã ở đó. Nhưng buổi chiều cứu về các bộ phận máy đã hoãn lại vì những người thợ máy ngày mai mới sửa xong. Thế là anh được nghỉ hôm nay.

- Cho nên anh mới có ý định đến em phải không?

- Vì anh cứ nghĩ mãi về những điều tối hôm qua em đã hỏi: anh phải làm gì với Đavít?

Tim Mani như ngừng đập vì hồi hộp:

- Anh đã có một quyết định rồi sao? - Nàng sợ hãi hỏi.

- Chưa - Lary trả lời - Còn chưa. Trước khi anh quyết định tương lai của mình, anh muốn biết rõ về quá khứ.

- Em không hiểu - Mani nhận xét một cách bối rối.

- Về mọi phương diện anh rất thích Davit. Nó là một cậu bé tuyệt vời. Bất cứ người đàn ông nào cũng đều có thể tự hào về một người con trai như vậy. Lạy Chúa tôi, anh đã để lỡ mất quá nhiều thời gian. Mười sáu năm nay anh đã vắng mặt trong cuộc đời nó. Anh chỉ biết rằng, nó không được phép nuôi một con chó vì bà nó không muốn có chó trong nhà, rằng từ lâu nó tham gia vào câu lạc bộ bơi lội. Em hãy kể nhiều về nó cho anh nghe, Mani. Em hãy cho anh biết thật nhiều tin tức về nó.

- Hãy đi theo em - Mani nói và đi vào phòng làm việc, lấy một quyển an bom trên giá sách. Lúc này nàng rất xốn xang và bối rối. Nàng vui mừng thấy Lary yêu thích Davit, nhưng mặt khác nàng lại thấy Lary rất mạnh về nhiều khía cạnh, điều đáng đe dọa mối quan hệ giữa nàng và Davit.

Mani ngồi xuống nền nhà và mở quyển an bom. Lary ngồi xuống cạnh nàng.

- Đây là cảnh đôi chân Davit giẫy đạp lúc ra đời - Mani giải thích.

Đôi mắt Lary sáng lên:

- Nhỏ thế thôi à ?

- Vâng, không phải cỡ chân 44 như hôm nay - Mani cười.

Sau đó Lary chăm chú nhìn một bức ảnh chụp cảnh Sarôn với đứa bé từ bệnh viện đi ra.

- Cô ấy không có gương mặt sung sướng và hạnh phúc, ngược lại gương mặt của cô ấy buồn, và chán nản - Lary nhận xét.

- Sau khi sinh cháu, chị ấy chưa biểu lộ tình cảm gì đặc biệt- Mani bênh vực chị gái của mình.

Lary không để ý đến điều đó, anh hỏi tiếp:

- Cô ấy không muốn có thằng bé phải không?

- Bây giờ chị ấy ...

- Mani!

- Đúng thế! - Mani cất cao giọng.

- Vì cô ấy không được phép phá thai. Tại sao sau đó cô ấy không đưa thằng bé vào trại trẻ mồ côi? - Lary muốn biết tường tận.

- Chị ấy cũng đã đề nghị như vậy, nhưng cha mẹ em dứt khoát không chấp nhận, các cụ phản đối kịch liệt!

- Tại sao?

- Cha em cho rằng ai đã gây nên chuyện thì người đó phải tự gánh chịu hậu quả.

- Kể ra quan điểm ấy cũng tương đối cổ hủ, phải không?

- Vâng, cha em có những nguyên tắc và đạo lý của ông.

- Có lẽ mọi người - em và cha mẹ em - quan tâm đến thằng bé nhiều hơn Sarôn?

Mani ngồi im lặng một lúc lâu.

- Cha em không được phép giảng đạo nữa, vì người ta biết cô con gái lớn chưa chồng và chưa đến tuổi trưởng thành của ông đã có mang...

- Cha em có ruồng bỏ Đavít không?

- Không. Đavít không hề có lỗi trong chuyện này. Cha mẹ em đều thương yêu Đavít, nếu không Đavít không thể trưởng thành như hôm nay.

- Sau đó cha em phải làm gì để kiếm sống? - Lary hỏi vì anh muốn biết rõ mọi chuyện.

- Cha mẹ làm việc cho một nhà xuất bản Thiên Chúa giáo.

- Sau đó một vài năm ông qua đời vì bị đau tim đột biến phải không?

- Vâng. Đó là một sự choáng váng khá mạnh do Sarôn gây ra. Cha em đã qua đời, sau cái chết bi thảm của Sarôn không lâu.

- Chuyện xảy ra như thế nào?

- Em đã kể chuyện này cho anh nghe rồi. Đó là tai nạn ô tô - Mani nhắm mắt - Sarôn say rượu - Nàng khế kể - Nhưng chị ấy vẫn lái ô tô, chị ấy đâm vào một chiếc ô tô khác có hai người ngồi. Cả ba đều chết.

Lary bật lên câu chửi tục, Mani đặt tay mình lên tay anh như để an ủi.

- Đó không phải lỗi của anh, anh Lary ạ. Anh hoàn toàn không may mắn có liên quan gì đến thảm họa này. Anh đừng nên tự trách móc hay ân hận, rằng anh đã bỏ rơi một cô gái và đã mang đến cho cô ta nhiều điều bất hạnh, Sarôn vẫn thường tự gây những nỗi khó khăn và bất hạnh cho mình. Và nếu như Sarôn không đến với anh thì chị ấy cũng ăn nằm với những người đàn ông khác.

Mani im lặng một lúc, rồi kể tiếp:

- Bản thân Sarôn lúc đó đã biết là mọi người chờ đợi và hy vọng ở chị ấy với tư cách là con gái đầu lòng của một mục sư. Đáng lẽ phải cư xử mẫu mực thì chị ấy lại nổi loạn. Chị ấy thường làm cho cả nhà phải lo lắng. Chị ấy đã mang nỗi bất hạnh đến cho cha mẹ em. Em tin rằng, cha mẹ em hoàn toàn không bắt ngờ khi Sarôn có mang.

- Tại sao Sarôn lại không liên hệ với anh hay cha mẹ anh?

- Vì chị ấy vẫn nhấn mạnh rằng chị ấy không biết chính xác ai là cha đứa bé. Chị ấy thường khoe khoang là chị ấy đã ngủ với rất nhiều loại đàn ông. Vì thế em thấy thất vọng vô nghĩa nếu em nói ra những gì mà em biết... Sarôn đã gây nên sự lo âu và khổ tâm cho nhiều người. Thế thì tại sao

anh còn nghĩ rằng anh đã làm hại cuộc đời chị ấy? - Mani ngừng lời một lúc lâu và chăm chú nhìn Lary.

- Sau khi Đavít ra đời - Nàng nói tiếp - Sarôn không muốn quay về trường học nữa. Chính chị ấy cũng tự thấy mình thật là ngu ngốc. Cha em đã khuyên Sarôn phải tìm một tấm chồng, nhưng chị ấy không nghe lời vì không thích lấy chồng. Chị ấy đã đi khắp nơi, lại tiếp tục ăn nằm với nhiều người đàn ông khác.

- Có đúng là Sarôn không mảy may quan tâm và chăm sóc Đavít không?

- Đúng thế. Chị ấy không hề quan tâm đến Đavít - Mani buồn bã trả lời.

- Đavít có biết gì về anh không?

- Không! - Mani giật mình trả lời.

- Anh đang nghĩ về khái niệm "ông bố" nói chung Đavít là một cậu bé thông minh và có học. Nó phải hỏi về điều đó chứ? - Lary vẫn truy hỏi Mani.

- Vâng, nó có hỏi về điều đó - Mani trả lời - Mọi người đã giải thích là bố nó không thể kết hôn với mẹ nó, bởi vì...

- Ít ra thì nó cũng muốn biết tên bố nó chứ?

- Mọi người đều nói với nó rằng không thể nói tên bố nó.

- Nó cũng không muốn biết là tại sao à?

- Mọi người đã tìm cách giải thích cho nó theo cách khác, rằng tất cả đều thương yêu nó, rằng nó không cần đến bố.

- Và nó đã tin?

- Nó hoàn toàn hài lòng - Mani trả lời.

- Cũng chẳng có cách nào khác - Lary nhận xét - Nó đã không có bố. Và trên thực tế, nó cũng không có cả mẹ. Ai là người chăm sóc nó, khi Sarôn vẫn thường đi theo trai?

- Gia đình, em và mẹ em!

Lary nhìn như xoáy vào Mani :

- Có đúng là em đã chăm sóc nó không ?

-Em đã nói với anh, rằng...

-Thôi chúng ta chuyển sang vấn đề khác-Lary nói-Anh mở tiếp quyển an bom - chỉ cần xem những bức ảnh là có thể hiểu được phần nào. Em và Đavít đang chơi đùa ở công viên. Em và Đavít bên chiếc xe đạp. Đây là chiếc xe đạp đầu tiên của nó à ?

-Vâng , nó đã nhận món quà này trong dịp lễ Nôen khi nó mới 15 tuổi - Mani kể. Nàng mỉm cười, nhìn bức ảnh trong đó Đavít mặc quần áo ngủ với chiếc xe đạp còn mới tinh - Em đã phải lắp thêm bánh phụ cho nó. Nó cũng đồng ý vì để tập đi xe đạp một cách dễ dàng.

Lary nhắm tính rất nhanh:

- Ngày đó anh đã dự lễ Nôen ở Philippin. Một số chàng chai uống rượu say vì nhớ nhà, nhớ quê hương, trong lúc đứa con nhỏ mới năm tuổi đầu ở cách xa anh hàng ngàn dặm đang học cách đi xe đạp. Một cậu bé có nghị lực!
- Và đã bị ngã nhiều lần. Nó rất nôn nóng - Mani kể tiếp - Nó chỉ muốn đi được ngay trong lần đầu tiên luyện tập, và nó đã nổi giận khi không thực hiện được điều đó. Nhưng nó lại đứng dậy và tập tiếp. Chỉ buổi chiều hôm đó là nó có thể đi được xe đạp rồi.
- Đúng như thế chứ? - Lary hỏi và mỉm cười tự hào - Ồ, một bức ảnh đã rơi ra này - Anh nhận xét tiếp - Đavít ăn mặc thật là đẹp. Một mục sư đứng bên cạnh nó à? Không, ông ta giống như một luật sư.
- Đúng, ông ta là một luật sư - Mani thận trọng trả lời - Đó là ngày em được công nhận toàn quyền chăm sóc và chịu trách nhiệm về Đavít - Nàng ngừng lại một lát - Em đã phải chạy vạy, giành giật hàng năm trời. Ngay sau cái chết của Sarôn, em đã làm đơn ...
- Ngày đó em mới mười tám tuổi phải không? - Mani gật đầu - Em đã nuôi nấng và dạy dỗ con trai anh, đúng không? Và chỉ có một mình. Em đã làm những việc mà đáng lý chị em - cái con dĩ ấ y ...
- Lary, anh nói gì thế? - Mani ngắt lời Lary.
- Anh không phải là người hiền lành như em - Mani ạ. Cô ấy là một con dĩ. Anh đã biết rõ điều đó, ngay từ hôm đầu tiên anh gặp cô ta. Tất nhiên anh cũng có lỗi trong chuyện này, bởi anh đã chấp nhận làm tình với cô ấy, lẽ ra không một ai cưỡng ép được anh. Vì thế, đã dẫn đến sự kiện thật là tồi tệ, em đã phải trả giá cho hậu quả đó!
- Em không hề phải trả giá cho ai! - Mani nói một cách sôi nổi - Ngay từ buổi đầu tiên, em đã yêu thương Đavít. Không bao giờ em coi nó là một gánh nặng đối với mình. Em rất muốn làm mẹ nó, thế thôi!
- Và ngay từ buổi đầu tiên em đã chăm sóc Đavít có phải không? Cha mẹ em còn nhiều việc phải làm vì nỗi bất hạnh của Sarôn gây ra, nên không có nhiều thời gian để chăm sóc Đavít, đúng không?
- Mani nhún vai:
- Lúc nào cũng xảy ra sự bức tức trong gia đình em. Mỗi quan hệ giữa cha mẹ em và Sarôn ngày càng căng thẳng, rằng...
- Ai là người nửa đêm tỉnh dậy, khi Đavít khóc?
- Em, - Mani bình tĩnh trả lời.
- Ai là người thay tã lót cho nó? Ai là người cho nó ăn?
- Em!
- Lạy Chúa tôi. Lúc đó em vẫn còn là một cô bé!

- Nhưng Đavít không biết được điều đó - Mani mỉm cười trả lời, mà nước mắt nàng cứ trào ra - Nó là một đứa bé, nó không thể biết được người mẹ của nó phải như thế nào, và em là một cô bé cũng không biết gì về cái đó hơn nó. Đã có lần hai mẹ con cãi lộn với nhau.

- Nhưng em còn phải đi học - Lary nói.

- Em phải đi học, đúng thế. Em đã tốt nghiệp khoa hội họa. Có điều em phải theo học lâu hơn những người khác.

- Em không thể theo học đầy đủ các môn, vì em không muốn để Đavít phải ở nhà một mình với bà trong thời gian dài - Lary nhận xét và gương mặt anh bỗng nhiên xám lại.

- Vâng, nhưng...

- Và sau khi học xong, em đã cố gắng tìm việc làm cho một hãng quảng cáo. Em trở thành một người làm nghề tự do để có điều kiện thường xuyên ở nhà với Đavít. Đúng thế không?

- Nhưng cũng còn có nhiều lý do khác nữa - Mani trả lời.

- Anh không tin điều đó - Lary nhắm mắt và cúi xuống cho đến khi chạm vào trán Mani - Em là mẹ nó, Mani! Chính em!

- Đavít thực sự còn là con trai em, nếu như không phải là Sarôn mà là em cùng với anh ăn nằm trên một chiếc khăn trải xuống bãi cát.

Lary ngạc nhiên nhìn nàng. Mani cảm thấy sợ hãi điều nàng vừa nói với anh. Nàng không dám nhìn Lary nhưng nàng không thể trái được ánh mắt anh. Bỗng nhiên nước mắt nàng lại chảy tràn trên má.

Lary lau những giọt nước mắt trên má Mani, và lấy ngón tay trở xoa nhẹ nhàng lên môi nàng:

- Nếu như anh kéo lùi được thời gian, thì em sẽ là người duy nhất mà anh thực lòng yêu thương và chăm sóc. Em còn quý giá và tốt đẹp gấp mười lần Sarôn.

Anh ôm lấy đầu Mani và kéo nàng lại gần. Đôi môi anh hôn lên má nàng, nơi vẫn còn những giọt nước mắt nóng hổi đang chảy xuống...

- Anh đã muốn thực hiện điều đó ngay tối hôm qua - Anh nói nhỏ - Nhưng anh nhận ra sự khổ tâm của em - Anh lại hôn lên đôi môi nàng - Em có biết tại sao hôm nay anh đến đây không? Cứ mỗi lần em mỉm cười, mỗi lần em nhấp một ngụm vang, mỗi lần em ăn nhón nhẻn anh chỉ muốn được hôn lên ngay đôi môi đầy quyến rũ của em. Cái hôn trinh bạch vào buổi tối tốt lành trước cửa nhà em, đã khiến anh ngây ngất và say đắm rất nhiều so với biết bao cái hôn của các cô gái khác.

Mani bật lên tiếng rên, khi Lary lấy lưỡi day lên môi nàng. Sau đó anh lại hôn nàng, cái hôn lúc này không còn dịu dàng mà mạnh mẽ và đòi hỏi khiến Mani không thể nào tránh được.

- Anh thật là một người ngu ngốc - Lary nói nhỏ và bỗng nhiên buông Mani ra - Đáng lý anh phải làm việc này từ lâu rồi!

Anh đứng dậy, ôm Mani lên cao và lại hôn nàng một lần nữa.

Mani choàng tay ngang lưng anh, trong lúc đôi môi anh lướt nhẹ từ miệng đến cổ nàng. Nàng cảm thấy cái hôn của anh nóng rực làn da. Nàng rên rỉ và thầm gọi tên anh.

Khi Lary nôn nóng tháo tung các cúc áo của Mani thì nàng ngăn tay anh lại. Nhưng anh đã gạt tay nàng và chăm chú nhìn một cách thèm khát thân hình nàng.

- Anh hãy ôm lấy em - Nàng nói nhỏ - Anh hãy sờ khắp người em để em cảm nhận ra anh.

Lary bắt đầu hôn nhẹ nhàng. Anh hôn lên bộ ngực đáng yêu của Mani. Nàng sung sướng bật lên những tiếng rên khe khẽ.

Lary kéo tay Mani vào trong áo sơ mình của anh, xoa lên những thớ thịt nở nang bằng hai bàn tay mềm mại.

- Em không thể tin được là chuyện này đã xảy ra - Nàng nói khẽ với anh như với chính mình.

Đôi môi anh vẫn nồng ấm, ướt ướt và say đắm, vẫn say sưa hôn lên người Mani. Hai tay anh giữ chặt Mani và anh chậm rãi cúi xuống hôn dần phía dưới. Lưỡi anh lướt trên bụng cô. Hai tay anh xoa khẽ khàng lên đôi mông nở nang của Mani.

Anh nhẹ nhàng kéo chiếc quần lót khỏi đôi chân nàng sau đó anh lại tiếp tục vuốt ve. Mani thở một hơi mạnh, trong lúc những chiếc hôn của anh vẫn táo bạo, quả quyết, và đôi môi của anh cứ thấp dần, thấp dần. Mani ngây ngất đến mê mẩn. Nàng nghĩ: Thật là tuyệt, thật là tuyệt đến không thể tin được!

Khi tình cảm và khát vọng tình dục của Mani bị kích động đến cực độ, bỗng nhiên nàng lại thấy sợ hãi. Nàng cảm thấy như có tiếng người nào đó từ nơi xa xôi và mơ hồ đã nhắc nhở nàng rằng không được phép tự buông thả như thế này.

Cơn thèm khát dịu dần. Tuy rất khổ tâm vì rất yêu anh, Mani vẫn đẩy mạnh anh ra. Sau đó nàng vùng chạy như thể phía sau có một con quỷ đang đuổi theo mình...

CHƯƠNG IX

Mani đứng bên cửa khi Lary từ phòng làm việc đi đến. Nàng mặc lại quần áo gọn gàng nhưng vẫn chưa hết vẻ xúc động và hồi hộp.

- Bây giờ thì anh phải đi đi - Nàng nói một cách lạnh nhạt.

- Và em cũng cần phải tỉnh dần ra chứ!

Mani cố kìm sự giận dữ. Nàng ít khi thích tranh cãi với bất kỳ người nào.

- Anh không cần phải ân hận và xin lỗi, vì em không thích hiến thân một cách dễ dãi cho bất kỳ người đàn ông nào! - Nàng nói.

- Có điều gì khiến em không hài lòng? - Lary ngạc nhiên hỏi - Đó là sự hiến thân? Hiến thân cho

người đàn ông nào?

Mani chăm chú nhìn Lary.

- Điều đó thì có ý nghĩa gì, Lary?

- Không - Anh trả lời một cách kiêu hãnh và nhún vai- Anh sẽ gọi điện thoại cho em!

Nói xong, anh đến trước mặt nàng và hỏi:

- Tại sao đến bây giờ em vẫn chưa lấy chồng?- Anh hỏi to như hét lên.

- Anh không cần phải quan tâm đến chuyện này!

- Nếu như anh đã nghĩ đúng thì em không lấy chồng chỉ vì lo lắng cho số phận của con trai anh chứ gì? Do đó, anh muốn biết tất cả mọi điều bí mật của em - Anh lại tiến sát gần nàng hơn nữa.

Tại sao em vẫn chưa lấy chồng?

- Không có ai để ý đến em cả - Nàng nhấm nhẳng trả lời.

- Anh cũng rất muốn tin điều đó. Những người đàn ông khác đến với em chỉ nghĩ đến từ "dâm dục" và để thỏa mãn sinh lý. Nếu em rất yêu thương Đavít thì em đã làm gương cho nó như thế nào?

- Em vẫn là một tấm gương sáng đối với nó! - Nàng giận dữ ngắt lời anh.

- Tại sao em lại không lấy chồng để cho Đavít có một ông bố? Có lẽ em chỉ ngủ với một gã đàn ông khi gã không hề yêu quý Đavít và chỉ muốn mang tai họa đến cho nó - Lary chớp mắt -
Càng ngày anh càng có nhiều nghi vấn; liệu ở với em con trai anh có được sống trong bầu không khí lành mạnh hay không, Mani?

- Với những thích thú kỳ quặc của anh thì sẽ là bầu không khí trong sạch và lành mạnh cho nó à? Có đúng như thế không? Chẳng lẽ chỉ vì sự túng bấn và khó khăn mà tôi sẽ làm ngơ hay làm hư hỏng bé mới mười sáu tuổi đầu, để lăn xả vào vòng tay bố nó như một con điếm hay sao?

- Đối với quan điểm sống của anh thì điều đó hoàn toàn là bình thường.

- Thật là ghê tởm cho cái bình thường ấy, Đại tá Kincốt ạ. Nếu bình thường ra thì em đã trở thành một cô gái hèn hạ mất nhân phẩm, nếu em ăn nằm với anh ngay dưới sàn nhà này hoặc ở nơi nào đó ai mà biết được. Lary, anh không thể làm điều gì khác tốt đẹp hơn hay sao? - Mani ngừng lời để thở - Bây giờ anh phải biết rằng em còn phải làm việc. Xin anh hãy tìm cách giải khuây ở nơi khác, hãy bỏ quá cho em về sự nghi ngờ của anh. Và bây giờ để em ở lại đây một mình.

Lary chấp nhận ngay lời yêu cầu đó, nhưng anh muốn nói với nàng lời cuối cùng:

- Chúng ta sẽ còn trò chuyện với nhau về vấn đề này - Anh nói trước khi đi ra.

Tối hôm đó Mani đến thăm mẹ tại nhà thương làm phúc. Ban ngày bà Hipxơ vẫn tỉnh táo, nhưng vì nói chuyện nhiều nên bà bị căng thẳng. Khi Mani đến bà mới mệt thiếp đi. Mani ngồi

im lặng bên mẹ. Sau đó một nữ y tá mang thuốc vào cho bà. Chỉ ít phút sau, viên thuốc ngủ đã có tác dụng và bà Hipxơ lại ngủ ngon lành.

Khi Mani kéo ngăn bàn để xem còn giấy vệ sinh không, nàng trông thấy tập giấy viết thư, một chiếc bút bi và tem thư. Nàng ngạc nhiên nhìn những thứ đó một lúc và tự hỏi không biết mẹ mình muốn viết thư cho ai? Tại sao mẹ lại không kể cho nàng nghe chuyện này?

Bỗng Mani hiểu ra.

Bà Hipxơ vẫn thở đều đều, lồng ngực bà đập nhịp nhàng. Gương mặt bà trong lúc ngủ vẫn không có được sự thanh thản. Khoảng giữa hai mắt bà có những nếp nhăn lo âu, và miệng bà cứ há ra. Cả đời bà vất vả, và có lẽ đến lúc chết, bà vẫn là một người đàn bà bất hạnh.

Mani ra khỏi phòng, đi thẳng đến nơi trực ban của y tá.

- Xin lỗi chị - Nàng nói với một y tá đang ngồi trực - Gần đây mẹ tôi vẫn gửi thư phải không?

Nhân viên y tá mỉm cười:

- Chúng tôi rất tự hào về bà Hipxơ. Bà viết rất vất vả. Có những bức thư bà phải viết trong nhiều ngày. Đã từ mấy tuần nay, tuần nào bà cũng viết đều đặn một bức thư - Nhưng nhìn thấy gương mặt dăm chiêu của Mani, người nữ y tá liền hỏi - Điều đó không được sao?

- Chị có biết mẹ tôi gửi những bức thư cho ai không?

- Không. Rất lấy làm tiếc. Nhưng điều đó không liên quan gì đến tôi!

- Tất nhiên, cảm ơn chị!

Mani không thể tập trung vào công việc được nữa. Đầu óc nàng cứ quay cuồng. Tất nhiên, chưa thể khẳng định, nhưng nàng đoán những bức thư bí hiểm gửi Lary có thể từ ngòi bút của mẹ mà ra. Mặc dù không muốn gặp Lary, nàng vẫn thấy mình phải có trách nhiệm thông báo cho anh biết về những điều ngờ vực đó.

Nàng đặt bút lông và bột màu xuống, đi rửa ráy chân tay. Sau đó nàng nói với Đavít là mình phải đi vì có một số việc cần thiết.

Trên đường đi đến nhà Lary, nàng không ngừng suy nghĩ về những lời sắp nói với anh. Nàng sẽ không dài dòng, mà chỉ cần nói với anh ngắn gọn, rõ ràng về những điều nàng đã biết.

Mani không quan tâm đến việc Lary lúc này ở nhà một mình hay có khách khứa đến thăm, khi nàng nhìn thấy có rất nhiều ô tô đỗ trước cửa nhà anh.

Nàng còn nghe thấy tiếng nhạc mở to từ trong nhà vọng ra. Có thể Lary đang tiếp bạn gái của anh.

Phản ứng đầu tiên của nàng là phải nhanh chóng quay ra, nhưng sau đó, lại quyết định cứ vào, do nổi giận một cách bất ngờ.

Nàng đỗ xe lại và bước vào cổng. Nàng nhìn thấy ở xung quanh bể bơi có rất nhiều người,

nhưng số đông hơn đang ngồi ngoài vườn.

Trong lúc Mani cố lách đám đông để đi vào, nàng trông thấy hai gã cao bồi, mỗi gã khoác tay một cô gái tóc vàng và tay kia cầm trai bida đưa lên miệng.

Không để ý đến bọn họ, Mani đi qua một nhóm đang uống rượu Uytxky và than phiền về giá xăng mỗi ngày một giảm.

Bỗng nàng nhìn xuống đất và nom thấy một chiếc nịt vú, nhưng nàng không muốn tìm hiểu xem nó thuộc về ai.

- Chào bà!

Mani giật mình quay lại. Nàng trông thấy một người đàn ông đang ngồi theo thế lôga giữa luống hoa. Tóc ông ta bạc trắng, đôi mắt sáng. Ông ta đang chích ma túy.

- Bà che khuất ánh sáng của tôi rồi! - Người đàn ông nói một cách nghiêm nghị.

- Ồ, xin lỗi ngài!

Mani lại tiếp tục đi theo lối vào nhà, vì ở ngoài nàng không tìm thấy Lary.

Rất nhiều người đứng nhốn nháo trong bếp, nên Mani không thể len vào được. Nàng nhận ra trong số đó có một số bà vợ của những nhà du hành vũ trụ mà nàng đã gặp trong bữa tiệc tối hôm trước. Họ đang nói chuyện với nhau về con cái và các cô bảo mẫu.

Ở phòng khác, mọi người đang tranh luận về chuyện bay sắp tới. Ngoài một số phi công mà Mani quen biết, còn có một số sĩ quan quân đội khác.

Lary ngồi ngả người trên ghế, tay vắt về phía sau. Một cô gái đang xoa bóp đôi vai anh, thỉnh thoảng lại hôn lên cổ anh.

Trông thấy cảnh đó Mani rất ngứa mắt, và cơn ghen bỗng bùng bùng nổi lên. Nàng rất muốn xông vào bạt tai cả hai người, mặc dù bình thường nàng không bao giờ dùng đến nắm đấm. Chỉ một lần duy nhất nàng đã bạt tai Davit, nhưng sau đó nàng lại khóc nhiều hơn và lâu hơn nó. Bỗng Lary phát hiện ra nàng.

- Mani! - Anh gọi to - Lại đây, em! Em muốn uống gì nào? Một người nào đó trong số chúng ta có thể nhường ghế cho cô ấy được không?

- Không cần! Cảm ơn cả hai lời mời của anh - Mani trả lời. Lúc này nàng không muốn gây sự với anh. Thấy nhiều người tò mò nhìn mình, Mani cảm thấy nóng mặt vì thẹn thùng và e ngại.

- Em muốn nói chuyện với anh, anh Lary! - Nàng nói ngắn gọn.

Cô gái đứng sau Lary choàng hai tay vào người anh ôm chặt lấy, Lary nhún vai.

- Em thấy đấy, anh chỉ có thể ngồi lý ở đây thôi. Nào, bây giờ em hãy phóng khoáng lên một chút và vui đùa với các bạn anh. Em là bạn gái của anh, và cứ coi như em đã được anh mời đến dự cuộc vui đêm nay. Nào các bạn hãy lắng nghe - Lary nói to - Đây là Mani!

Sau đó anh giới thiệu với nàng. "còn đây là một số phi công, bạn đồng nghiệp của anh. Hôm

nay anh đã bay tập với họ".

Nhưng một phi công vì say rượu nên đã không nghe rõ lời giới thiệu của Lary. Trong lúc Mani không kịp để ý, anh đã ôm lấy cô và kéo vào lòng.

- Kincót, cậu đã hứa đãi chúng tớ một số đàn bà nhưng cậu chẳng nói trước với bọn này, là tối nay sẽ xuất hiện một người đàn bà tuyệt đẹp - Anh ta nói to.

Sau đó hắn ta luồn tay vào bụng Mani và hôn môi cô ngẫu nhiên.

- Anh rất yêu những cô gái bé bỏng. Càng bé bỏng, càng đáng yêu. Em càng bé, cánh đàn ông bọn anh càng thích! - Nói xong, hắn lại hôn môi Mani một cách thô bạo và thêm khát.

CHƯƠNG X

Bỗng Lary đứng bật dậy, khiến cô gái tóc đỏ đang đứng sau lưng anh sút ngã bổ chửng. Đôi mắt anh long sòng sọc như sắp sửa giết người. Anh hét lên:

- Cút hết! Buổi gặp mặt đã kết thúc! Các người...

Lập tức những tiếng cười ồn ào tan biến.

Một người nào đó đã tắt nhạc. Lary giận dữ lao đến gã phi công say rượu. Hắn vội vàng buông Mani, vùng đứng dậy, và nhanh như chớp, biến khỏi phòng khách.

Buổi liên hoan đã nhanh chóng ră đám, không một ai muốn đứng ra dàn xếp và gây lại không khí vui vẻ. Một số khách khứa đầu tiên đã đi ra chỗ để ô tô của mình.

- Lary! - Cô gái tóc đỏ chạy theo và muốn ôm ghì lấy anh, nhưng Lary đã lắc đầu từ chối.

- Buổi liên hoan đối với cô cũng đã chấm dứt rồi, cô bé quý báu ạ - Anh nói.

Cô gái bức tức và ngúng ngẩy đi ra ngoài. Nhưng vừa ra khỏi cửa, cô ta liền khoác tay anh chàng say rượu ban nãy, trong lúc hắn ta muốn quay vào phòng khách, nhưng một số người giữ trật tự ở đây ngăn lại, không cho vào.

- Anh không thể ngờ được là cái bà kia lại quan trọng đối với Lary như thế - Anh ta càu nhàu nói với cô gái tóc đỏ và một số người bên cạnh.

Những người còn tỉnh táo đã dẫn anh ta và cô gái ra khỏi cổng. Lúc này không ai muốn tranh luận và gây gổ với Lary.

Lary bức bối nhìn Mani. Anh bỏ đi ra vườn. Khách khứa của anh đã rời khỏi nhà, chỉ có tiếng động cơ ô tô và tiếng của mấy chàng phi công say rượu đang hát nghêu ngao trên đường vọng lại. Lúc này khu nhà lại vắng lặng như tờ.

Mani nhìn vào bếp. Thật giống như một bãi chiến trường, ngổn ngang nồi niêu và bát đĩa. Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng loạt soạt. Nàng mở xô đựng thức ăn thừa, con chó Venus nhảy bổ

ra. Nó quấy đuôi rồi rít, liếm vào tay nàng tỏ vẻ cảm ơn.

Lary quay vào bếp, đóng cánh cửa kính lại.

- Mọi người đã về cả rồi! Em vừa lòng chứ? - Anh hỏi Mani.

- Em không hề có ý định xua đuổi khách khứa của anh. Chỉ cần anh rời khỏi cái cô tóc đỏ một lát thôi, để em nói chuyện với anh về những điều cần thiết và ngắn gọn. Sau đó anh lại có thể tiếp tục liên hoan cả đêm với bạn bè của anh cơ mà.

- Bây giờ thì cũng quá khuya rồi. Có em đến nên buổi liên hoan được kết thúc đúng giờ. Nếu không, chỉ sợ ý một tý là có thể xảy ra ẩu đả.

- Cái anh chàng say rượu và ba hoa đó chính là người có lỗi, không phải em. Đáng lý anh phải chú ý đến anh ta mới phải.

Lary chống tay vào hông:

- Ôi! Thật là đáng tiếc. Anh cứ nghĩ việc xảy ra đã khiến em khó chịu. Nhưng thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Nhưng nếu còn những buổi liên hoan kiểu này và có những lời thô lỗ đối với em thì anh sẽ buộc họ giữ mồm giữ miệng, rồi tìm cách giải thoát cho em khỏi sự dè dặt và trêu chọc quá quắt ấy.

Bỗng nhiên Mani cảm thấy đau đầu một cách khủng khiếp. Nàng xoa xoa hai tay vào thái dương. Lary nghi ngại nhìn nàng.

- Thế đấy - Anh nói - Có chuyện gì quan trọng buộc em phải nói với anh tối nay?

Mani ngây người nhìn vào bếp:

- Bây giờ anh có phải cùng với em thu dọn đồ đạc ở trong bếp không?

- Có phải em đã phá buổi liên hoan của anh chỉ để hỏi về điều đó không? - Lary hỏi.

- Không! - Mani trả lời bức tức - Đừng có làm trò cười.

- Việc dọn dẹp không phải của anh. Sáng mai người phục vụ sẽ dọn dẹp sạch sẽ. Vậy chuyện gì đã xảy ra?

- Những bức thư!

- Về vấn đề gì?

- Em có được phép xem không?

- Có chuyện gì lạ vậy? Em còn không tin anh nữa sao? Chắc em nghĩ là anh đã bịa ra những bức thư đó?

- Xin anh cứ cho em xem!

- Tại sao?

- Em tin là ... em biết... ai đã viết những bức thư đó..

- Ai? - Anh ngạc nhiên hỏi.

- Em sợ rằng... có thể là mẹ em...

Lary há hốc mồm nhìn Mani:

- Mẹ em?

Mani kể cho Lary nghe chuyện nàng đã trông thấy giấy viết thư cùng bút bi và tem thư trong ngăn bàn của mẹ nàng ở nhà thương làm phúc.

Em không biết là mẹ em đã viết thư gửi ai và viết về cái gì. Từ ngày mẹ em bị chứng trúng phong đến nay, bà viết rất khó khăn. Nếu anh cho em xem những bức thư anh đã nhận được, có thể em sẽ khẳng định được là mẹ em có viết những bức thư đó hay không?

Lary đến bàn làm việc của mình và lấy ra sáu bức thư đã được kẹp vào cặp giấy, đưa cho Mani. Nàng chăm chú nhìn chữ viết ở các bì thư rồi lấy ra hai bức.

- Thế nào? - Lary hỏi.

- Đó không phải là chữ viết bình thường của mẹ em trước đây, nhưng rất giống kiểu chữ mà mẹ em viết từ ngày bà bị chứng trúng phong. Ngoài ra, giấy viết thư này cùng một loại giấy mà em đã tìm thấy ở ngăn kéo của bà. Em khẳng định là mẹ em đã viết những bức thư này. Kể cả cách diễn đạt ở đây cũng là của mẹ em.

Mani mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế. Sau khi đã đọc hết những bức thư, nàng ngẩng đầu lên.

Lary uống một chai nước chanh.

- Em không biết là em phải nói những gì về chuyện này, Lary ạ - Mani cảm thấy xấu hổ về mẹ mình - Em không hề ngờ là mẹ em đã làm một chuyện tầm thường như thế!

Lary kéo ghế ngồi đối diện với Mani:

- Anh cho rằng mẹ em không biết ai là cha của Đavit

- Vâng, mẹ em không biết chuyện đó.

- Trên danh chính ngôn thuận...

- Trên danh chính ngôn thuận - Mani thở dài nhắc lại - Có lẽ mẹ em đã nghi ngờ từ lâu. Cũng có thể bà đã nghi ngờ ngay từ đầu. Nhất là khi Đavit càng lớn lên lại càng giống anh... Sau khi anh từ vũ trụ trở về, ảnh của anh được đăng trên khắp các báo... Thật lấy làm tiếc, anh Lary ạ -

Nàng xấu hổ không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lary ngả người về phía sau xoa đầu Venus.

- Đó không phải là lỗi của em, Mani ạ - Anh nói - Anh không hề trách em chuyện này- Ngừng một lát, anh nói tiếp - Anh sẽ đến ngay nhà thương làm phúc và nói chuyện với mẹ em.

- Đừng làm thế. Mẹ em đang ốm. Có lúc bà còn không nhận ra được em. Em rất mừng, rằng em không có hành động liên quan đến một kẻ ăn cướp có học thức như anh đã nghĩ.

- Và anh cũng rất mừng vì Đavit không phải đứng trước mối hiểm nguy - Lary nói - Có lẽ mẹ em muốn làm cho rõ ràng chuyện này. Nhưng tại sao bà lại viết địa chỉ của em ở ngoài phong bì nhỉ?

- Tại sao mẹ em lại làm chuyện ấy? - Mani nhắc lại câu hỏi - Từ lâu mẹ em đã ngày đêm cầu nguyện với Chúa để cha em và Sarôn đón bà đi theo. Nhưng mẹ em không phải là kẻ độc ác.
- Có thể bà nghĩ rằng, anh phải bồi thường về tội lỗi mình đã gây ra. Nhưng dầu sao anh cũng rất mừng vì đã làm chuyện này.

- Tại sao?

- Vì Davit!

Bỗng nhiên Mani cảm thấy cổ họng nàng nghẹn đắng:

- Anh nghĩ gì về chuyện đó?

- Bây giờ anh đã biết Davit ở chỗ nào - Anh trả lời - Thật đáng sợ, nếu anh không tìm thấy Davit ở đâu và không hề hay biết gì về cuộc sống của nó như thế nào.

Anh nghiêm nghị nhìn nàng.

Bỗng nhiên Mani cảm thấy bức mình về những điều không hài lòng khi mới tới đây. Bởi thế nàng chỉ ngồi im.

- Anh nghĩ là anh phải chung sống với Davit nhiều hơn, nếu không anh có lỗi với bản thân anh và với thành bé- Lary nói tiếp.

Lary liếm môi:

- Quan điểm của anh về vấn đề này thế nào?- Nàng ngần ngại hỏi.

- Anh cho rằng, anh và Davit cần thường xuyên gặp nhau nếu có điều kiện. Anh và Davit sẽ hiểu nhau hơn và có nhiều thời gian giành cho nhau hơn. Có thể thỉnh thoảng nó ở lại đây với anh ...
Từ ngày Lary bước vào cuộc đời nàng, nàng vẫn sợ hãi trước những gì mà Lary vừa nói ra.

- Anh sẽ làm tươi đẹp cuộc sống cho anh và Davit trong tương lai như thế nào? - Mani cất giọng hỏi - Với những buổi lễ hội? Và đêm đêm lại có những cuộc liên hoan gặp mặt các bạn đồng nghiệp cùng ma túy, rượu chè và đồng tính luyến ái?

- Anh biết, tối nay em có ý nghĩ xấu về anh. Nhưng anh không biết gì về ma túy. Ai đã dùng ma túy?

- Một gã híppi có mái tóc trắng đã đứng tuổi.

- Anh không hề quen biết một gã híppi nào có mái tóc trắng!

- Nếu thế thì một người nào đó trong số bạn bè của anh đã đem gã đến đây. Gã là người mà em không thể tưởng tượng nổi.

- Anh hoàn toàn không biết gì đến ma túy.

- Thôi được, chúng ta quên điều đó. Nhưng những vấn đề còn lại kia cũng đủ tồi tệ lắm rồi. Em không muốn Davit đi với loại người như anh chàng phi công say rượu thô lỗ và chỉ thích đùa cợt đến mức xúc phạm phụ nữ.

- Hẳn không phải là bạn của anh. Lạy chúa, mãi chiều hôm qua anh mới quen hẳn. Anh và hẳn

luyện tập cảnh săn đuổi nhau trên không.

- Trong đợt bay kiểm tra à?

- Ừ.

- Các anh cũng phải luyện tập cả nghệ thuật bay kỳ quặc đó à? Đây là việc làm nguy hiểm đấy, có đúng thể không?

- Anh là một phi công!

- Anh chỉ thích những trò mạo hiểm, anh Lary ạ - Nàng nhìn anh - Ngay từ mùa hè chúng ta quen biết nhau lần đầu tiên, anh đã thể hiện sự đam mê đến điên dại về cái đó. Anh đã bày ra những trò chơi mạo hiểm mà lúc đó em không dám nhìn. Và từ ngày đó đến nay, anh vẫn không có gì tốt lên. Anh thích chơi trò chiến tranh bằng bom đạn, và anh cho tất cả những người khác đều có thể là kẻ thù của mình...

- Im đi! - Lary gào lên - Cái đó thì có gì liên quan đến Davit?

- Em không muốn Davit nhiễm phải thói đam mê nguy hiểm của anh, và rồi trái tim của nó sẽ vỡ nát, khi một ngày nào đó anh sẽ không trở về trên những chiếc máy bay khủng khiếp đó. Em không muốn nó phải mất anh như em đã mất anh.

- Như ai?

Mani thở hỗn hển. Nàng đã thuyết lý dài dòng, sau đó nàng nói tiếp- Như em ngày trước đã mất anh - Đáng lẽ nàng còn nói thêm nhiều nữa về điều này nhưng lại thôi - Davit là đứa trẻ hiền lành và ngoan ngoãn, nó có cả một tương lai đầy hứa hẹn. Nhưng đối với anh thì mối quan hệ bố con chỉ là sự chuyển đổi bình thường mà thôi.

- Vì anh đã làm.

- Rồi chẳng bao lâu, anh sẽ đánh mất sự quan tâm và tình yêu tuyệt đối với nó để lao vào trò chơi mới lạ và hấp dẫn khác. Và sau đó Davit sẽ như thế nào? Lary, xin anh đừng có mơ tưởng rằng em để con trai em đến nhà anh, nhất là vào những đêm như đêm nay mà em đã chứng kiến.

- Em đã yêu và mất ai? - Lary hỏi thẳng thừng.

- Anh nói gì?

- Em đã yêu và đã mất ai? - Lary nhắc lại câu hỏi.

- Em không biết. Tại sao anh lại hỏi như vậy?

- Điều đó em đã biết từ lâu rồi. Một người nào đó đã làm tan nát trái tim em. Một gã đàn ông! Cho nên em đã hoảng sợ, không dám biểu lộ tình cảm của mình. Sau khi đã trải qua một mối tình bất hạnh, em luôn luôn hoảng sợ trước những tình yêu mới, có đúng thể không?

- Anh hiểu gì về tình yêu? - Mani hét lên.

- Chúng ta không nên đi qua xa - Lary trả lời - Nhưng anh là một con người ham học hỏi. Anh

muốn học hỏi nhiều về cái ấy. Và anh học cả cậu bé đó, cậu bé mà em vẫn nói là con trai tôi, nhưng sự thật là con trai anh.

Mani hiểu rằng điều đó là lời tuyên chiến và nó khiến nàng sợ hãi, khiếp đảm. Nhưng lúc này nàng không được phép biểu lộ nỗi sợ hãi của mình. Nàng đứng lên, ngẩng cao đầu, quay người và đi ra cửa.

CHƯƠNG XI

Qua tấm gương sau của chiếc xe thể thao. Lary nhìn thấy Mani đang chạy đến gần. Khi nàng đã dừng xe, anh cũng bước xuống và đến trước mặt nàng. Nàng đeo một chiếc kính râm. Thấy Mani ngạc nhiên và tái mặt, lẽ ra anh phải nắm lấy tay nàng để động viên và an ủi nàng, nhưng anh không làm thế.

- Anh muốn gì, Lary? - Nàng hỏi.

- Em không có một lời dịu dàng để chào anh hay sao? - Mani vẫn im lặng - Anh đã chờ em ở đây nửa tiếng đồng hồ, mà em vẫn không hề cất tiếng chào hỏi anh.

- Anh muốn gì?

Nếu anh không thể làm xiêu lòng Mani bằng thái độ vui vẻ và cởi mở của mình thì anh phải chuyển sang phương pháp khác. Đó là sự chân thật.

- Anh muốn chúng ta là bạn với nhau. Em có thiện chí hòa bình chứ?

- Thật là hài hước.

Lary bực mình cắn môi, anh không muốn cãi nhau với Mani.

- Anh có thể giúp em xách đồ vào nhà được không? - Ở phía sau xe của Mani có rất nhiều gói hàng mà nàng đã mua.

- Để mặc em - Nàng nói - Ở chỗ anh không có việc gì làm nữa sao?

- Người ta vẫn chưa sửa xong máy - Lary trả lời - Anh đã nói với vị chỉ huy rằng anh phải đi lo một vài việc quan trọng của riêng anh.

Mani mở cửa và đi vào bếp.

- Anh cứ để các gói đó lên bàn. Em sẽ xếp đặt sau.

- Chúng ta phải làm ngay bây giờ, nếu không kem sẽ chảy hết - Anh mở một cái túi - Ồ, kem dâu đất. Món kem ưa thích của anh!

- Davit cũng vậy - Mani mỉm cười rạng rỡ. Nàng quay lại và mang một số thứ vào phòng làm việc của mình.

Mani trở vào bếp. Lary đã xếp các thứ lên bàn. Nàng lặng lẽ cho các thứ đó vào tủ lạnh.

Lúc Mani xếp lại mấy chai nước chanh trong tủ lạnh, Lary chỉ vào một chai hỏi:

- Anh có thể lấy một chai uống được không?

Nàng chỉ gật đầu...

- Cảm ơn!

Mani khoanh tay trước ngực và chăm chú nhìn anh.

- Tốt rồi! Các món ăn vẫn còn tươi và anh đã uống nước chanh - Mani nói - Có lẽ bây giờ anh đã bình tĩnh để trả lời cho em biết: tại sao anh ở đây?

Lary uống một ngụm nước chanh:

- Sáng nay anh đã gọi điện thoại cho luật sư của anh. Mani đứng im lặng. Nàng vẫn chăm chú nhìn anh nhưng mặt nàng tái dần.

Lary muốn ôm chầm lấy nàng, nhưng anh không dám.

- Em ngồi xuống, Mani - Anh nói nhỏ - Chúng ta hãy nói với nhau có tình có lý về vấn đề này. Bây giờ em nói đi!

Mani gật đầu và ngồi xuống một chiếc ghế.

- Anh đã hỏi luật sư - Lary nói - Là anh phải làm những gì để nhận quyền chăm sóc con trai anh?

Mani thở dài, nàng vẫn im lặng.

- Ông ta cho rằng có thể điều đó sẽ rất khó khăn nếu em chống lại. Nhưng có phải là em không muốn làm điều đó phải không? - Lary hỏi.

- Lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi, anh Lary ạ. Có đúng thế không? - Nàng đau khổ hỏi anh.

Lary nhìn xuống đất:

- Anh rất khổ tâm...

- Em không thể trở thành một cô gái ngoan ngoãn và dễ bảo. Vì quyền lợi của Davit, em phải chống lại anh. Nếu không anh sẽ làm hỏng đời nó!

- Tại sao anh lại làm hỏng đời nó, khi anh có một phần máu mủ của anh ở trong nó? Cậu bé cần phải có bố!

- Đến nay nó vẫn sống đầy đủ mặc dù nó không có bố!

- Nó cũng chẳng có cách nào khác.

Mani im lặng.

- Anh biết là em đã nghĩ không tốt về anh, sau khi em đã chứng kiến những gì xảy ra ở nhà anh tối hôm qua - Lary nói - Anh muốn giải thích cho em rõ.

Mani nhún vai.

- Sau cuộc gặp gỡ với em ở đây trưa hôm qua, anh thấy rất buồn - Mani xoa tay vào nhau trong khi Lary nói tiếp- Nhưng anh không muốn lùi bước Mani ạ. Anh còn muốn tiếp tục làm như thế.

Anh sẽ tiếp tục làm, cho đến khi...

- Lary, xin anh!

- Cho đến khi chúng ta có thể yêu nhau - Lary vẫn nói một cách ngang bướng.

Lúc này Mani không thể ngồi trên ghế. Nàng đứng bật dậy và chạy ra khỏi bếp. Lary đuổi theo. Nàng chạy vào sát cửa sổ phòng vẽ và nhìn ra bên ngoài.

Khi nghe thấy bước chân của Lary, nàng quay người lại và hỏi anh:

- Anh sẽ nói gì nếu ai đó hỏi anh, rằng Davit là người như thế nào?

- Về vấn đề này, đến nay anh hoàn toàn không biết. Nhưng chuyện của bố con anh sẽ phụ thuộc vào Davit.

- Davit không thể tự nó quyết định bất cứ vấn đề nào - Mani khẳng định - Anh đã ba hoa ở đây quá nhiều, Lary ạ. Nhưng sự thật thì anh chẳng có gì thay đổi. Nếu em cứ mừng rỡ tưởng rằng anh vẫn là người lý tưởng thuở trước, khi em đã tự lừa dối mình, nhất là khi anh hỏi em, liệu Davit có phải là con trai của anh không?

- Ai là người ích kỷ ở đây, Mani? Anh có cảm tưởng là em sợ hãi khi thấy Davit có thể yêu quý anh hơn em, nếu như nó hiểu biết anh một cách rõ ràng.

- Điều đó không đúng! - Mani gào lên - Davit yêu em, và nó biết em yêu nó như thế nào?

- Khi mỗi thiện cảm giữa anh và cậu bé phát triển, thì không được phép phá vỡ tình thương yêu giữa em và cậu bé sao? Hay là ...

- Anh cứ việc dẫn ra hết luật sự này đến luật sự nọ để dọa dẫm em như anh muốn - Giọng Mani rần rần - Nhưng bao giờ Davit cũng vẫn là con trai em. Và em sẽ đấu tranh vì nó đến cùng, Lary ạ.

- Anh đã hy vọng là em sẽ xử sự một cách đúng mực. Nhưng đến nay anh vẫn chưa nhận thấy điều đó.

- Đúng đấy! Bây giờ chúng ta đã trở thành địch thủ của nhau. Có lẽ anh vẫn chờ đợi em sẽ trao ngay Davit cho anh chứ gì? Có đúng là anh muốn cướp đi nguồn an ủi duy nhất của đời em không?

Lary bước lại gần nàng:

- Anh đã nhận ra điều chủ yếu - Anh nhận xét - Em không rộng lượng và không muốn tạo cho mình một sự thoải mái. Davit chưa phải là ý nghĩa duy nhất của đời em!

- Em nhắc lại, Davit không thể tự quyết định vấn đề này - Mani nhấn mạnh - Hiện nay em rất bận rộn. Em còn có mẹ già đau ốm hàng ngày phải chăm sóc. Vả lại em còn có rất nhiều việc khác phải làm.

- Những điều đó quan trọng đối với em, nhưng đối với anh lại hoàn toàn không quan trọng - Ngừng một lát Lary nói tiếp - Gần đây anh đã nhận ra rằng, em không những không biết đùa

vui mà cũng không có sự khát khao về tình dục.

- Tại sao anh lại nói như vậy? - Mani hỏi - Có phải vì thế mà anh chỉ chờ mong em nằm ngay xuống nền nhà và cùng anh vui thú chứ gì?

- Em thử làm thế xem sao? Có lẽ điều đó sẽ mang đến cho em nhiều niềm vui đấy!

- Anh thật là khả ố!

- Anh không khả ố đâu, Mani ạ. Anh chỉ là một người đàn ông bình thường. Có lẽ em đã bị tổn thương vì một gã đàn ông nào đó đến bây giờ em không còn tin người đàn ông nào khác...

- Anh hãy im đi!

- Hẳn ta đã làm gì em, Mani? Có phải vì chạy theo một cô gái khác mà hẳn đã bỏ rơi em không? Có phải hẳn không hài lòng với tình yêu thần thánh của em giành cho Đavít không? Hẳn đã làm gì em khi em không thể chịu đựng được, mỗi khi hẳn ve vuốt và âu yếm em?

Lary nhận thấy anh đã làm cho Mani thực sự nổi giận đến nỗi không cất được lời. Anh lợi dụng cơ hội đó để tấn công:

- Anh cho rằng tòa án ở Tểchdát sẽ xử cho anh thắng cuộc. Anh sẽ trở thành ông bố của Đavít, một ông bố yêu cuộc sống, có tương lai đảm bảo, và điều đó có lợi cho Đavít hơn là nó phải sống với một người di không còn trẻ trung và có nhiều nỗi lo sợ trước cuộc sống.

Bỗng nhiên Lary kéo Mani sát người anh, hôn cô vừa mạnh mẽ vừa giận dữ. Sau đó anh quay người và đi thẳng ra khỏi nhà. Đến bên chiếc xe thể thao của mình, anh dựa lưng vào cửa xe và cầu nhàu một lúc lâu. Người đàn bà kia muốn gì, khi lúc nào cũng chỉ thích nói ra những mặt xấu của anh?

CHƯƠNG XII

Mani cảm thấy như ai vừa đâm vào bụng mình. Nàng giữ chặt lấy bụng đang đau nhói.

Anh ta không thể mang Đavít của nàng đi! Anh ta không được phép làm điều đó!

Về mặt pháp luật, anh ta không có bằng chứng gì để chống lại nàng. Mọi người đều biết Đavít là một đứa trẻ phát triển bình thường. Không ai có quyền bỏ mặc nó hoặc ngược đãi nó cả về thể xác lẫn tinh thần.

Có thể Lary sẽ suy nghĩ lại và thôi không theo đuổi ý định của anh. Liệu anh có đưa cô ra tòa để phân xử rồi nàng và anh tranh giành nhau Đavít như hai con chó tranh giành nhau một khúc xương không? Anh ấy không thể tàn bạo như thế được?

Nhưng cũng có thể không chờ đến việc kiện tụng. Nếu Đavít biết Lary là bố nó thì biết đâu tự nó sẽ quyết định ở với anh? Và nàng cũng không thể ngăn nổi nó.

Lúc này chỉ còn vấn đề mà nàng phải suy nghĩ và đắn đo dai dẳng là liệu nàng có nên nói cho

Đavit biết Lary là ai không?

Nàng suy nghĩ miên man cho đến khi điện thoại đổ một hồi chuông rất dài nàng mới cầm lấy ống nghe.

- Xin chào! Ai đấy?Ồ, ngài Hôoát! Ngài có khỏe không?

- Cảm ơn. Khỏe ạ. Còn bà thế nào?

- Cảm ơn, cũng khỏe ạ.

- Thừa bà Hipxơ, hội đồng giám định đánh giá cao bức phác thảo của bà.

- Cảm ơn. Tôi thật lấy làm sung sướng - Mani vẫn còn hồi hộp chờ đợi chuyện sẽ tiếp tục như thế nào.

- Nhưng họ đã quyết định chọn phác thảo của người khác.

- Tôi hiểu - Bỗng nhiên Mani thấy tối sầm cả mặt mũi.

- Sự quyết định này - Hô oát nói tiếp - Rất khổ tâm đối với chúng tôi. Có thể lần khác bà sẽ gặp may mắn hơn.

- Cảm ơn ngài Hô oát. Tạm biệt!

- Mani đặt ống nghe xuống. Nàng nhìn vào khoảng trống rất lâu trước mặt mình: Nước mắt nàng ứa ra ...

- Mẹ? Mẹ ở đâu?

Đôi mắt Mani vẫn còn đỏ hoe, khi Đavít trở về nhà. Lúc này nàng đang ở trong bếp và chuẩn bị bữa ăn tối. Đavít mở mạnh cửa phòng khách, quăng sách và cặp xuống ghế.

- Hì ...

- Chào con. Ở trường hôm nay thế nào?

- Con được chín mươi tám điểm về môn kiểm tra lịch sử, mẹ ạ.

- Tuyệt. Con lấy cốc ra đây!

Không cần cốc, Đavít lấy một chai nước ngọt từ tủ lạnh và đưa thẳng lên mồm tu một hơi như bố cậu trước đây.

- Thế là việc học hành của con đã tốt đẹp - Đavít phấn khởi nói. Nhưng sự vui vẻ của cậu bỗng nhiên tan biến khi cậu thấy Mani quay lưng đi.

- Mẹ ơi, có chuyện gì xảy ra thế? - Đavít ngạc nhiên hỏi.

- Không có chuyện gì!

- Mẹ khóc à? Bà có làm sao không?

- Không. Bà đã khỏe lại rồi - Mani lật miếng lườn gà trên chảo rán - Con trải khăn bàn ra. Sắp được ăn rồi đấy!

- Mẹ, mẹ đừng có cho con là một đứa trẻ ngu ngốc. Mẹ nói đi, có chuyện gì xảy ra thế?

- Ngài Hồ oát đã gọi điện thoại cho mẹ - Mai giải thích - Mẹ không ký được hợp đồng về cuốn danh mục điện thoại.

- Bọn họ thật là ngu ngốc!

- Mẹ cũng đã nói với họ ...- Mani nói tiếp và gượng cười.

- Bọn họ không hiểu biết gì về nghệ thuật cả - Đavít giận dữ nói - Trên đời này không có ai tốt bụng như mẹ!

- Cảm ơn con. Mẹ rất mừng thấy con đã suy nghĩ như thế.

- Chuyện này có tồi tệ lắm không? - Đavít lo lắng hỏi - Hiện nay mẹ con chúng ta nghèo túng lắm à?

- Không, con yêu quý của mẹ ạ - Mani trả lời và cười - Cũng không nghèo hèn như xưa. Mẹ đã tính nếu nhận được tiền của hợp đồng này thì mẹ sẽ tổ chức sinh nhật lần thứ mười sáu cho con thật là vui vẻ. Nhưng mẹ không có điều kiện nữa rồi!

- Thôi, mẹ ạ. Chẳng sao cả. Mẹ đừng băn khoăn về chuyện này. Nhưng con vẫn thấy mẹ chưa nói thật với con về nỗi lo lắng của mẹ. Con tin là đã có chuyện gì khủng khiếp xảy ra.

Mani cố mỉm cười âu yếm với Đavít.

- Con là một đứa trẻ tuyệt vời. Con có biết rõ điều đó không? - Nói đến đây, nước mắt Mani lại trào ra. Nàng vội vàng quay sang phía bếp điện.

- Hôm nay Lary ở đây à?

Mani quay người lại.

Đavít ngồi vào bàn, tay cầm chiếc kính phi công của Lary. Mani không hề để ý đến cái kính này.

- Ừ, ông ấy tình cờ qua đây - Nàng trả lời vì biết mình không thể nói dối Đavít được.

- Tại sao?

- Tại sao? - Nàng nhún vai - Mẹ nghĩ là ông ấy muốn đến thăm mẹ con ta. Ông ấy giúp mẹ mang mấy thứ mẹ đã mua vào nhà, sau đó ông ấy uống nước chanh, rồi ông ấy ra về. Ông ấy không ở đây lâu - Mani rửa rau xà lách...

- Mẹ và bác ấy là bạn bè với nhau à?

- Không phải. Chỉ quen biết nhau.

- Tại sao bác ấy lại đến đây vào giữa ngày thế này? Tại sao buổi tối mẹ lại đến nhà bác ấy? Con thấy mẹ và bác ấy vẫn nhìn nhau đến là kỳ quặc. Mẹ lại quá lạnh nhạt và có vẻ sợ hãi. Có lúc mẹ lại nói lung tung nữa.

- Có lẽ dạo này mẹ ngớ ngẩn rồi. Ông ấy là một người rất nổi tiếng..

- Mẹ ơi, con chỉ muốn biết sự thật.

- Con sẽ biết ngay bây giờ - Đavít nhìn mẹ đang trầm ngâm suy nghĩ và tay cứ miết xuống bàn.

Mani biết rằng mình không thể không nói ra sự thật cho Đavít rõ - Con còn muốn gì nữa không,

Đavít? - Nàng hỏi tiếp - Con có trái tim chứ?

Đavít quay trước quay sau. Cậu vò đầu:

- Có phải bác Lary ... Có phải bác ấy ... có phải bác ấy là bố con không?

Mani có cảm giác như đất dưới chân mình đang sụt xuống. Nàng nhắm mắt và vịn tay vào chiếc ghế.

- Có đúng thế không mẹ?

Khi Mani mở mắt, Đavít vẫn chăm chú nhìn nàng. Nàng đi vòng quanh bàn và ngồi xuống bên cạnh Đavít:

- Ừ, Đavít ạ - Nàng khẽ trả lời - Lary Kincót là bố của con!

Đavít thở phào sau khi cậu đã nín thở và hồi hộp chờ đợi. Cậu bé suy nghĩ một lúc lâu rồi hỏi:

- Mẹ có phải là mẹ đẻ của con không? Con muốn hỏi rằng chính mẹ...

- Không, Mani lắc đầu và trả lời - Con đã biết là mẹ chỉ hơn con có mười lăm tuổi.

- Năm ngoái một con bé ở lớp con mới mười lăm tuổi đã có con.

- Đó là chuyện của người ta. Còn mẹ thì không thể. Lary ... - Nàng nghẹn lời - Lary đã ... với Sarôn. Sarôn nhiều tuổi hơn mẹ và đã trưởng thành. Ngày đó mẹ còn là một cô bé.

- Mẹ kể cho con nghe chuyện đó xem nào - Đavít nói.

- Con đã biết gần hết chuyện này rồi - Nàng kể thêm cho cậu bé những gì đã xảy ra vào mùa hè năm đó.

- Tại sao sau bao nhiêu năm, bỗng nhiên bác ấy lại muốn gặp con? - Đavít hỏi khi Mani đã kết thúc câu chuyện.

Mani đặt tay mình lên bàn tay Đavít.

- Lary không hề biết gì về con. Hoàn toàn không, Đavít ạ. Con hãy tin mẹ. Ông ấy cũng không còn nhớ gì đến mẹ của con. Gần đây ông ấy mới biết con - Sau đó nàng kể cho cậu bé nghe về những bức thư.

- Bà đã nói với bác ấy về chuyện này à?

- Ừ.

- Tại sao?

- Mãi đến hôm qua mẹ mới biết rõ là bà đã viết những bức thư này. Nhưng điều quan trọng bậc nhất là Lary đã biết ông ấy có con trai.

- Tại sao mẹ không nói cho bác ấy? - Đavít hỏi.

Mani thở mạnh:

- Có nhiều lý do, Đavít ạ. Lary có cuộc sống riêng của ông ấy. Chúng ta có cuộc sống riêng của chúng ta. Có lẽ con sẽ trách móc mẹ, rằng mẹ và ông ấy không có mối quan hệ gắn bó với nhau phải không? Con cho rằng sẽ càng tốt nếu mẹ làm thế chứ gì?

- Con không hề trách móc mẹ, mà lại vui mừng vì đã thấy mẹ làm thế - Đavít đứng đưa cái ghế.
- Mẹ hoàn toàn chịu trách nhiệm về quyết định của mình - Nàng nói và giải thích thêm cho Đavít - Bà đã đoán rằng Lary là bố của con. Nhưng biết rõ điều này chỉ có Sarôn và mẹ thôi - Nàng nhìn Đavít - Lúc đó Lary vẫn còn ít tuổi. Ông ấy có một tương lai đầy hứa hẹn. Nhưng điều quan trọng là mẹ lo sợ ông ấy từ chối không nhận con.

- Bác ấy có thể không? - Đavít nghi ngờ hỏi lại.

- Con không tự biết được điều đó sao?

Bỗng nhiên gương mặt Đavít sáng lên:

- Con tin là bác ấy phần nào muốn có con. Ít ra là có phần nào!

- Ông ấy rất muốn có con.

Đavít đứng dậy và bồn chồn đi đi lại lại trong bếp.

- Con không thể tin một cách đơn giản như thế được! Con vẫn thường tự hỏi, ai là bố con, nhưng ... Lary Kincót, trời ơi! - Cậu bé kêu lên và lấy tay vò đầu - Điều đó thì không thể nào tin được - Cậu bé nhìn Mani - Nếu mọi người biết chuyện này! Trong trận thi đấu bóng đá hôm nào, bạn bè con đều nhận xét là con và bác ấy rất giống nhau. Con và bác ấy có giống nhau không mẹ?

- Giống nhau như hai giọt nước - Mani trả lời.

- Con có thể nói với bác ấy điều này được không? Con có thể nói với bác ấy là con đã biết rõ chuyện này rồi, được không?

- Mẹ...

- Mẹ ơi, đầu sao mẹ đã kể hết cho con rồi, chẳng lẽ con còn phải hỏi lại bác ấy nữa sao? Hay là bác ấy sẽ hỏi con cũng nên?

- Có thể lúc nào đó, nhưng...

- Nếu vậy thì con sẽ gọi điện thoại cho bác ấy ngay bây giờ, và nói với bác ấy, rằng con biết rõ mọi chuyện rồi. Như thế có được không hả mẹ?

- Theo mẹ thì tùy con.

Cậu bé kêu lên mừng rỡ và chạy bổ vào chỗ để máy điện thoại.

- Mẹ ơi, số máy của bác ấy thế nào?

- Mẹ cũng không biết. Con tra trong danh mục điện thoại xem sao.

- Chắc chắn bác ấy có số máy bí mật - Đavít thất vọng nhận xét, nhưng cậu vẫn lấy sách. Ở trong này có người tên là Lôren Jôxê Kincót ...

- Ông ấy đấy!

- Jôxê cũng là tên gọi thứ hai của con!

Mani chỉ gật đầu. Nàng không trả lời. Vì nàng sợ tiếng nói của mình lọt vào máy điện thoại.

Ngày ấy, lúc đặt tên cho thằng bé, cha mẹ nàng đã quyết định là Đavít. Sarôn không muốn tranh cãi với cha mẹ về chuyện này. Nhưng Mani nhớ đến Lary và tên thật của anh, đồng thời để cho thằng bé có chút kỷ niệm về bố nó nên nàng đã đặt thêm cho nó một cái tên gọi thứ hai.

- Chào bác Lary - Đavít nói vào máy điện thoại - Cháu là Đavít đây. Davit Híp xơ - Cậu ngừng một lát - Không, mẹ cháu khỏe. Cháu chuyển lời thăm của bác đến mẹ cháu à?

- Cho mẹ gửi lời thăm ông ấy - Mani nói nhỏ.

- Mẹ cháu gửi tới bác nhiều lời hỏi thăm ... Lý do cháu gọi điện thoại cho bác như sau ... à...

Đavít cứ dẫm chân tại chỗ vì quá xúc động - Cháu biết rằng bác và mẹ cháu ... không phải mẹ cháu bây giờ, mà là Sarôn ... rằng bác và mẹ cháu ...

Đavít im lặng và lắng nghe một hồi lâu, gương mặt cậu rạng rỡ;

- Vâng. Con cũng đồng ý như thế! Tạm biệt bố!

CHƯƠNG XIII

Không đến nửa tiếng đồng hồ, Lary đã tới trước cửa nhà Mani. Đavít nóng ruột đi đi lại lại ở hành lang và hồi hộp chờ bố đến.

- Bố đến rồi! - Đavít kêu to khi nghe thấy tiếng ô tô, và chạy bố ra ngoài.

Mani nhìn qua cửa sổ phòng khách, thấy hai bố con Lary đang hối hả chạy lại với nhau, họ do dự, dừng lại, rồi sau đó nắm chặt lấy tay nhau.

Những giọt nước mắt của Mani lại chảy ra, nhưng nàng lau sạch ngay. Nàng mừng cho Davit vì Lary đã công nhận nó là con trai của mình. Nhưng khi hai người đàn ông bá vai nhau bước vào nhà, Mani lại cảm thấy sợ hãi vì nàng đã mất Davit.

- Cảm ơn em, vì anh đã được phép đến đây thật nhanh- Lary nói với Mani thay lời chào.

- Davit chưa bao giờ tự ý làm trái ý em, nếu em ra lệnh "không được" thì nó phải thi hành - Mani trả lời, giọng buồn buồn.

Mọi người ngượng ngùng và lúng túng một lát, sau đó Lary và Đavít nhìn nhau và bỗng cười phá lên.

- Thôi, thế là rõ rồi. Bây giờ chúng ta đi ăn chứ? - Lary hỏi.

- Rất hay. Con đang đói còn cào cả bụng -Đavít trả lời.

- Còn Mani thì sao?- Lary hỏi.

- Em phải xin lỗi anh.

Cả hai bố con Lary đều cố gắng thuyết phục Mani đi cùng, nhưng nàng vẫn không chịu. Nàng đã quyết định để tối nay Lary và Đavít hoàn toàn tự do ngồi với nhau.

Sau khi Mani đóng cửa sau lưng hai người đàn ông, nàng mệt mỏi tựa lưng vào cửa.Nàng không

còn giữ nổi nước mắt. Nàng chậm rãi đi vào phòng khách và ngồi phịch xuống một chiếc ghế bành .

Nàng không biết mình đã ngồi ở đó và khóc trong bao lâu.Nàng đứng dậy. Trong lúc rửa mặt, bằng nước lạnh Mani nhận ra là đã đến lúc phải thay toàn bộ hệ thống đường ống dẫn nước. Ngôi nhà của nàng đã quá cổ lỗ và cần phải được sửa chữa lại. Đến nay bằng số tiền dành dụm được, nàng đã cố gắng sắp đặt tương đối gọn gàng và đẹp mắt. Nhưng nàng không có bể bơi, không có nhà kính để trồng cây và các loại hoa và cũng không có cả đến một con chó để hàng ngày nó nhớ mong, chờ đợi chủ nó quay về.

Mani đi vào phòng Đavít. Nàng thu dọn quần áo của cậu bé vắt ngổn ngang trên nền nhà trước khi nó đi tắm.

Mani đứng một lúc lâu trong phòng và nhìn xung quanh. Sau đó nàng quyết định mở tủ lấy hết quần áo và đồ dùng của Đavít ra, xếp gọn gàng trên giường. Nàng muốn chuẩn bị xong mọi thứ cho Đavít trước khi hai bố con cậu bé quay trở lại.

- Tại sao mẹ lại làm như thế? - Đavít cứ suy nghĩ và hỏi to, khi cậu bé và Lary ngồi vào chiếc xe thể thao.

Lúc Lary bắt đầu cho xe chạy, anh nhìn vào chiếc gương sau thấy Mani vẫn đứng ở cửa nhìn theo. Nỗi buồn của nàng không diễn tả thành lời.

- Cũng có thể như mẹ con vẫn nghĩ -Lary trả lời câu hỏi của Đavít - Mẹ con cho rằng chúng ta cần phải có thời gian sống bên nhau. Anh quay sang nhìn cậu bé - Con có thích ở với bố một thời gian không?

- Tất nhiên là con thích rồi - Đavít trả lời, hai mắt cậu bé sáng lên - Điều đó thật là tuyệt! -

Nhưng sau đó Đavít lại trầm ngâm suy nghĩ - Tuy nhiên con vẫn nhớ rõ một điều là mẹ con bây giờ sống cô độc, cho dù chỉ một thời gian ngắn ngủi..

- Con có thể ở nhà bố thật lâu, nếu con muốn, Đavít ạ. Bố nói nghiêm chỉnh đấy!

- Nếu như mẹ con không có gương mặt sầu não khi chúng ta đi - Đavít trả lời - Cuối cùng mẹ vẫn quyết định để con đi với bố. Mẹ con còn gói gọn quần áo và đồ dùng sẵn cho con lúc chúng ta từ tiệm ăn trở về. Mẹ cũng biết việc con ở với bố chỉ là tạm thời thôi, đúng không bố?

- Ừ - Lary trả lời

- Mẹ biết, đến ngày sinh nhật của con, nhất định con sẽ trở về. Con cũng đã hứa với mẹ như vậy.

- Chúng ta cũng giữ lời hứa đó.

- Nếu thế thì tốt rồi.

- Bố cũng nghĩ như vậy...

Mani rất bực mình khi phải kẻ mấy lần cái tên Đavít để đặt lên chiếc bánh sinh nhật mà vẫn chưa vừa ý. Nhưng cuối cùng nàng đã làm xong. Thật là hạnh phúc. Thế là buổi lễ sinh nhật của Đavít đã được chuẩn bị một cách tốt đẹp.

- Chúng ta có thể tổ chức lễ sinh nhật cho con ở nhà anh được không? - Cách đó mấy hôm Lary đã đề nghị.

- Không. Em muốn Đavít phải có mặt ở nhà vào ngày đó - Nhưng Mani chợt nhớ ra là "nhà" của Đavít bây giờ là "nhà" của Lary. Em muốn tổ chức lễ sinh nhật của nhà nó tại nhà em - Nàng nói thêm.

- Được - Lary đồng ý - Anh có thể giúp đỡ em được không?

- Không, cảm ơn - Mani lịch sự trả lời - Em không muốn bày vẽ làm gì. Chỉ có ba chúng ta thôi. Nhưng em muốn đích thân nấu cho Đavít những món ăn mà nó vẫn yêu thích. Buổi lễ sinh nhật này phải là ngày đặc biệt đối với nó. Nó đã vui thích chờ đợi từ lâu nay.

Ngay lúc đó, Đavít với một chiếc túi du lịch đựng đầy các thứ bước vào. Căn phòng của nó tại nhà Mani mỗi ngày một trống rỗng, và ngược lại phòng nó ở nhà Lary mỗi ngày càng nhiều đồ đạc.

- Bố ơi, xong chưa? - Cậu bé hỏi Lary.

- Xong rồi.

- Tối nay chúng ta đi đánh gôn nhé - Đavít quay sang nói với mẹ.

- Mẹ chúc con nhiều niềm vui!

- Em cũng đi nhé - Lary nói với Mani.

- Vâng, đúng thế mẹ ạ. Mẹ cùng đi nhé! Nhưng con xin bố trong lúc chơi, bố chớ để cho mẹ phải thua, nếu không mẹ con giận đấy.

- Điều đó hoàn toàn không đúng! - Mani tát yêu Đavít - Em cũng rất muốn đi cùng, nhưng tiếc rằng em còn phải làm việc - Nàng nói với Lary.

- Ô kê! Chúng ta sẽ gặp lại nhau ngày mai - Đavít nói - Bố ơi, con có được lái xe không?

- Tất nhiên - Lary trả lời và đưa chùm chìa khóa cho cậu bé.

- Nó lái xe cẩn thận đấy chứ - Mani lo ngại nhìn chiếc xe ô tô thể thao hỏi Lary.

- Rất cẩn thận. Và nó đã học được nhiều kinh nghiệm. Nó đã cố gắng rất nhiều để chuẩn bị cho kỳ thi lấy bằng lái xe sắp tới.

... Mấy tuần nay Mani sống rất nặng nề và ảm đạm. Từ ngày Đavít đi rồi. Cả ngày ngồi nhà yên ắng và ban đêm thì lạnh lẽo đến đáng sợ. Mỗi khi nghe có tiếng động nàng lại hoảng hốt và giật mình tỉnh dậy.

Nàng đã để mất Đavít. Đến hôm nay, cậu bé cũng chưa nói với nàng một lời nào, rằng bao giờ

nó sẽ quay về ở hẳn với nàng. Nhưng theo nàng nghĩ thì Đavít sẽ mãi mãi xa rời nàng, điều đó làm nàng khiếp sợ.

Nhưng Mani cũng biết là nàng cần phải có một quyết định chính xác và đúng đắn: Đavít sẽ căm thù nàng nếu như nàng cố tình bắt nó phải xa rời bố nó dù chỉ vài ba ngày.

Còn Lary sáng nào cũng đưa Đavít đến trường. Buổi chiều thì Mani đón nó về nhà. Đavít ở với nàng khoảng một tiếng đồng hồ đến lúc Lary đến đón nó sau khi anh đã hết giờ làm việc. Trong một tiếng đồng hồ ấy, Mani chỉ quanh quẩn bên cậu bé và không làm việc gì khác. Sau khi Đavít đã đi với bố nó, còn lại một mình Mani, nàng cũng không thể làm việc tiếp tục và cũng rất ít khi đến thăm mẹ.

Hô oát lại vừa gọi điện thoại yêu cầu nàng ký hợp đồng mới. Mani rất mừng. Nàng đã hoàn chỉnh bản phác thảo. Công việc của nàng rất thuận lợi và người đại diện hãng quảng cáo chấp nhận bức phác thảo này. Ông còn báo tin cho là nàng có thể được nhận thêm nhiều hợp đồng khác.

Mani rất sung sướng, vì lúc này nàng đã có tiền để mua cho Đavít một món quà sinh nhật đặc biệt. Nếu nàng có thể làm cho Đavít bất ngờ và sung sướng thì chính nàng cũng hạnh phúc ... Vào buổi chiều ngày sinh nhật của Đavít, ngôi nhà nhỏ của Mani sáng trưng và được bày biện đẹp mắt. Phòng ăn được trang hoàng, các món ăn đang được chuẩn bị và có sẵn ở bếp. Mani đã tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo. Nàng vừa bước xuống dưới nhà thì có tiếng chuông điện thoại.

- Này, mẹ ơi! - Đavít nói.

- Chào con. Mẹ sẽ đến đón con ngay bây giờ. Con chờ mẹ ở cổng trước hay cổng sau?

- Mẹ ơi, con rất sung sướng báo với mẹ điều này. Bố đang có mặt ở đây. Bố đưa con đến chỗ kiểm tra để thi lấy bằng lái xe. Sau đó con và bố sẽ đến chỗ mẹ ngay lập tức!

Mani rất đổi ngạc nhiên, không nói được nên lời.

- Mẹ ơi, mẹ còn bên máy chứ?

- Tất ...ất nhiênênMẹ chỉ...

- Mẹ bị choáng à? Con biết rồi! Bố đã nói với con là hôm nay mẹ có rất nhiều việc. Vì thế bố đã đề nghị dẫn con đến chỗ kiểm tra tay lái. Mẹ thấy bố có lý không?

- Ừ - Mani buồn bã trả lời.

- Mẹ đừng có làm việc nhiều và làm quá sức đấy. Hôm nay con chỉ làm sinh nhật bình thường thôi mà...

- Mẹ cố gắng làm những gì thật cần thiết. Nhưng con phải thận trọng đấy, Đavít ạ. Chúc con gặp nhiều may mắn!

Mani đặt ống nghe xuống và cố gắng trấn tĩnh lại.

Thế là hôm nay Đavít đúng mười sáu tuổi. Cả nó lẫn Lary đều không đoán được, rằng Mani có thể sung sướng như thế nào nếu đích thân nàng dẫn nó đến nơi thi lấy bằng lái xe. Nhưng thực ra Lary và Đavít đều không có ý định từ chối điều mong muốn đó của Mani, ngược lại Lary chỉ muốn làm hài lòng Mani và muốn cho nàng khỏi vất vả mà thôi.

Thực ra, Mani còn một số việc phải làm. Chỉ có điều khiến nàng thất vọng là nàng chưa có khả năng để lo cho buổi lễ sinh nhật của Đavít thật tuyệt vời. Lần sinh nhật này nhất định nó sẽ không bao giờ quên.

- Không có gì kì diệu hơn vì hôm nay con rất kỳ diệu - Lary nói với Đavít, lúc anh giờ cao cái đĩa đựng thức ăn - Nếu cả đời con được ăn những món ngon như thế này.

- Con đã nói với bố rằng mẹ con là một nội trợ có tài - Đavít trả lời, đôi mắt cậu bé sáng lên - Món thịt rán của mẹ hôm nay rất ngon và nóng giòn.

- Cảm ơn - Mani sung sướng nói - Mẹ hy vọng ở đây chúng ta có thể còn kê được bàn sinh nhật.
- Ở góc này, mẹ ạ.

- Nếu thế thì mẹ sẽ chuẩn bị thật nhanh để con không phải chờ đợi lâu. Mẹ sẽ thu dọn một loáng là xong - Nàng đứng dậy.

- Anh sẽ giúp em một tay - Lary cũng đứng lên.

- Điều đó không cần thiết.

- Anh biết.

Đavít nói xen vào.

- Hôm nay là ngày sinh nhật của con, con chỉ ngồi chơi ở đây và đòi hỏi mọi người, rồi quát tháo càng to càng tốt.

- Đavít, con...

- Con chỉ nói đùa thế thôi, mẹ ạ.

Mani khẽ cau mặt và bưng khay ra bếp.

- Những cái này để ở đâu? - Lary hỏi Mani. Anh chỉ lọ muối và lọ hạt tiêu.

- Bên phải của cái tủ sau cùng. Trên ngăn thứ hai.

- Không có gì động viên và thể hiện mối quan tâm có ý nghĩa hơn cả là một bữa ăn tuyệt vời, một cái bàn bày hoa rực rỡ, ánh sáng các ngọn nến, và ... - Lary vòng tay từ sau lưng Mani, vuốt ve dịu dàng bộ ngực nàng - Em là một phụ nữ xinh đẹp - Anh kết thúc bằng một câu nói.

Mani thở vội và quay lại trong vòng tay anh:

- Lary, anh làm gì thế?

- Anh chỉ đùa một chút thôi mà - Anh nói nhỏ và cười, trước khi anh cúi xuống hôn say đắm lên môi nàng. Anh kéo nàng vào sát mình.

- Anh rất hiểu - Lary nói và nhìn nàng - Anh đã để em có thời gian suy nghĩ. Anh không muốn cưỡng bức em. Nhưng anh chờ đợi đến bây giờ là đủ rồi. Mani, anh rất yêu em - Anh lại hôn nàng nghiêng ngả và nhìn thẳng vào mắt nàng - Em cũng yêu anh, anh biết - Anh nói tiếp trước khi hôn nàng thật lâu và thật mạnh.

- Lary!

- Hừ ... Em thật tuyệt vời.

- Lary!

Mani không nói được gì thêm, vì Lary lại tiếp tục hôn nàng, cái hôn nồng nàn và say đắm.

Một lúc sau Lary ngẩng đầu.

- Con trai của chúng ta đang chờ đợi - Anh nói - Việc này chúng ta sẽ còn tiếp tục bàn với nhau - Anh lại vuốt ve dịu dàng vào ngực nàng - Càng sớm, càng tốt em ạ. Trong lúc chờ đợi, anh có thể làm gì, hả Mani.

"Ôm ghì lấy em!", Mani nghĩ.

Sau khi Mani đốt cháy mười sáu ngọn nến, nàng bung khay vào phòng ăn, nơi Đavít đang nóng ruột chờ đợi.

- Bố và mẹ không có ý định mang đến cho con cả một cửa hàng để làm quà sinh nhật chứ? - Đavít hỏi.

Mani liếc nhìn Lary, và cả hai cùng hát to bài "Chúc mừng ngày sinh nhật". Đavít làm ra vẻ nghịch ngợm bịt tai lại. Trước khi bài hát kết thúc, cả ba người đều cất tiếng cười vui vẻ.

- Mẹ chúc mừng con - Mani nói.

- Mẹ - Đavít quay nhìn những ngọn nến đang cháy. Sau đó lấy hơi và thổi tắt. Mani cắt chiếc bánh ga tô thành ba phần và đưa cho bố con Lary hai phần lớn nhất, vì cả hai đều thích ăn loại bánh này.

- Bây giờ đến phần quà tặng - Mani nói và rời khỏi phòng ăn, sau đó quay lại với một gói bọc giấy màu rất đẹp - Con hãy mở món quà tặng đầu tiên này ra xem!

- Đầu tiên? Món quà đầu tiên? Điều đó có nghĩa là còn nhiều nữa phải không mẹ?

Mani mỉm cười ra vẻ bí mật.

- Mẹ không nói trước. Nếu không chẳng có sự ngạc nhiên nào đối với con - Nàng nói.

- Tuyệt quá, mẹ ơi! - Đavít sung sướng và kêu lên khi cậu bé trông thấy một chiếc quần bò và chiếc áo sơ mi - Thật là tuyệt!

- Con có thích món quà này không? - Lary hỏi hộp hỏi Đavít.

- Con còn thích gì hơn nữa! - Cậu bé thích chí trả lời.

Lúc này Lary bỗng nhiên nhìn ra đường phố qua cửa sổ phòng ăn.

- Để mở quà tặng của bố, con phải ra bên ngoài - Anh nói với Đavít.

- Ra bên ngoài?- Đavít ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, con đi đi. Cả em nữa, Mani ạ.

Lary dẫn hai người ra cổng. Chẳng bao lâu Đavít đến bên một chiếc ô tô thể thao còn bóng loáng. Cậu bé hiểu ra và mở tròn cả hai mắt. Cậu ngạc nhiên hỏi:

- Cái xe này ở đâu đến thế?

- Người ta vừa chở đến đây. Để chúc mừng hạnh phúc của con, nó đến rất đúng lúc!

- Có nghĩa là ... Đây là quà tặng sinh nhật của con?

- Bố chúc mừng ngày sinh nhật của con - Lary trao cho con chùm chìa khóa ô tô con mới.

Đavít nhận chùm chìa khóa, hết nhìn Lary lại nhìn Mani. Cậu bé sung sướng lùi vào bãi cỏ, lộn người mấy vòng, rồi chạy thẳng ra chiếc xe mới.

- Chờ một lát, con - Lary cười, nói to ở phía sau - Bố còn phải hướng dẫn con một số cách sử dụng.

Cả hai người đàn ông bước vào xe, không một ai trong họ nhận thấy Mani đã quay vào trong nhà từ lúc nào. Nàng choáng váng vì bất ngờ và có cảm tưởng như ai đã đâm thẳng vào mặt mình.

Nàng nhìn những món quà sinh nhật giành cho Đavít của mình bây giờ đang nằm chổng trơ trên bàn. Nàng giận dữ nhìn những ngọn nến. Những món quà tặng sinh nhật của nàng đã bị bỏ quên, như đang chế giễu nàng Mani giận giữ vung tay gạt bằng những thứ đó ra khỏi bàn.

- Anh muốn nói với em là thằng bé phải hiểu cách sử dụng chiếc ô tô đó như thế nào. Nó đang đi thử và sẽ quay lại ngay bây giờ - Lary nói khi anh bước vào phòng ăn - Thế mà em chẳng nói gì cả, khi ... - Bỗng nhiên Lary ngừng lời, đứng sững như trời trồng, trong lúc Mani đang nổi giận đi đi lại lại.

- Em có thể còn nói được những gì, Lary? - Nàng hét lên - Những gì? Rằng nó không được phép nhận chiếc ô tô đó phải không? Rằng đó là loại xe rất đắt tiền và sẽ bị bọn trộm cướp dòm ngó, và một học sinh như nó không được phép sử dụng? Hơn nữa hôm nay nó mới thi lấy bằng lái xe chính thức. Rằng đáng lý hôm nay anh phải trao đổi với em trước về món quà sang trọng này? Rằng anh đã hoàn toàn sai lầm vì đã mua cho nó một món quà sinh nhật quá lớn như vậy? Những điều gì em phải nói ra lúc ấy để làm cho Đavít mất vui hay sao?

Lary đứng nghe, im lặng một lúc.

- Hôm nay quả tình anh không có ý định tranh cãi với em về vấn đề này - Anh nói.

- Nhưng anh đã bắt đầu cơ mà. Anh không biết em là mẹ nó à? Em chính là mẹ nó!

- Và anh là bố của nó!

- Anh định dùng quà tặng để mua chuộc Đavít. Anh muốn chứng minh anh là người giàu có, nhiệt tình và có từ thiện của Chúa để ban phát hạnh phúc cho nó. Mỗi quan hệ cha mẹ đối với

con cái sẽ chẳng có chút giá trị gì khi người ta không hề biết và phải thay tã lót cho con cái lúc nó còn ẵm ngửa, hay suốt cả đêm phải thức trắng vì lo lắng và chạy vạy khi con nhỏ ốm đau. Anh chưa bao giờ phải nuôi nấng và dạy bảo Đavít. Anh đã được hưởng vận may không phải gánh chịu những nỗi cơ cực đó.

- Chính em tự quyết định đảm nhận việc nuôi nấng Đavít!

- Và sự quyết định này em sẽ còn thực hiện một lần nữa! Em yêu thương nó. Em đã phải chịu đựng nhiều hy sinh vì nó, và em còn muốn chịu đựng như thế. Em không hề chờ đợi ở nó sự cảm ơn. Em biết nó cũng rất yêu thương em. Em chỉ muốn nói cho anh hiểu, em đã tìm thấy những gì ghê tởm ở anh, rằng bây giờ anh chỉ muốn cướp nó trên tay em mà thôi...

- Anh không hề muốn điều đó, Mani ạ.

- Anh đã có ý định ấy. Hiện thời thằng bé đang sống với anh, mà không sống với em. Anh còn tặng nó cả một chiếc ô tô thể thao ngoài sức tưởng tượng của nó, và em thì...

Mani ngừng lời và quay người. Nàng vẫn còn ôm ghì một cái gói nhỏ vào ngực mình.

- Em nói gì thế?

- Đi đi! Anh ra ngoài kia mà chờ Đavít. Em không muốn có anh ở đây. Em đã nổi giận với anh, vì anh chỉ biết vật ngửa em ra!

- Cái gói nhỏ kia là thế nào? Nó cũng là quà tặng sinh nhật cho Đavít à?

- Đi đi, Lary!

Anh giằng lấy cái hộp nhỏ trong tay Mani

- Cứ mở ra xem sao! - Lary nói.

Mani cố giằng lại chiếc hộp, nhưng anh đã kịp giơ nó lên quá đầu mình, khiến nàng không thể với tới.

Lúc Lary mở cái gói nhỏ, một chùm chìa khóa xe ô tô rơi ra ngoài.

- Một chiếc ô tô! - Anh nắm tay vào đầu, kêu lên. Mani lau những giọt nước mắt;

- Đó là một chiếc ô tô cũ. Không còn mới nhưng lại không nguy hiểm, không bị kẻ gian dòm ngó, và nó chỉ là một chiếc xe bình thường. Và nếu anh không tặng Đavít chiếc xe thể thao hào nhoáng, đắt tiền và xa xỉ kia thì Đavít sẽ nhẩy cẫng lên vì sung sướng khi nó có chiếc ô tô cũ này.

- Mani, anh...

- Không! - Mani ngắt lời Lary - Em không cần anh phải xin lỗi. Và em cũng không cần sự thương hại của anh. Em chưa hề ước muốn ở anh một điều gì...

- Điều này hoàn toàn không ngờ tới - Lary nói - Anh không hề có ý định làm em khổ tâm, Mani ạ.

Bỗng nhiên Mani chỉ thẳng vào ngực Lary:

- Không bao giờ anh được nói với Đavít về chiếc xe em đã mua để tặng nó trong ngày sinh nhật. Không bao giờ đấy! Nếu không Đavít sẽ tử thân và tự thấy là nó có lỗi đối với mẹ nó! Mani cúi xuống cầm chiếc quần bò và chiếc áo sơ mi.

- Có lẽ nó thích mặc quần áo này - Nàng nói và ấn bộ quần áo vào tay Lary.

Sau đó nàng rời khỏi phòng và chạy lên gác. Nàng đóng chặt phòng ngủ của mình và vớ lấy chai rượu vang, tu một hơi.

Sáng hôm sau, Mani rất đỗi ngạc nhiên thấy bếp và phòng ăn đã được dọn dẹp ngăn nắp và sạch sẽ. Đúng là Lary và Đavít đã làm việc này. Trong lúc ăn sáng, Mani suy nghĩ liệu nàng có nên trả lại chiếc ô tô cũ mà nàng đã mua cho người chủ của nó không. Nàng biết điều này không dễ dàng và đơn giản, nhưng cứ thử một lần xem sao.

Có tiếng chuông điện thoại.

- Bà Hipxơ phải không?

- Vâng.

Đó là tiếng của một bác sĩ trực ở nhà thương làm phúc:

- Cách đây mấy phút, mẹ bà đã bị ngất. Chúng tôi đã đưa bà đến bệnh viện của thành phố rồi!

CHƯƠNG XV

Khi Mani đánh xe rẽ vào đường phố nhà Lary thì trời đã tranh tối tranh sáng. Xe đã dừng trước cổng nhà anh, nhưng nàng vẫn còn ngồi lại trong xe một lúc lâu. Nàng hoàn toàn mệt mỏi và kiệt sức.

Cuối cùng nàng xuống xe và đi vào cổng.

Lary rất ngạc nhiên khi trông thấy nàng. Mani nghĩ: nom mình lúc này chắc tiều tụy đến khủng khiếp.

- Chào anh Lary. Đavít có đây không?

- Không

- Ôi - Nàng không thể nói gì thêm. Nàng như người mất hồn. Nàng chỉ có một ý nghĩ là đến đây với Đavít. Và bây giờ nàng không biết mình phải làm gì.

- Vào trong này em!

Nàng chợt nhận ra không có gì tốt hơn là làm theo lời yêu cầu của Lary.

Venus vừa mới giận dữ gầm gừ, bây giờ chạy bổ đến, mừng rỡ, rúc mõm vào đầu gối nàng.

Theo thói quen, Mani cúi xuống vuốt ve đầu con chó. Sau đó nàng nói trống không.

- Mẹ em đã qua đời!

Lary không nghe rõ nên mỉm cười:

- Rất lấy làm tiếc. Có chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Sáng nay mẹ em lại bị ngất. Em đã đến bệnh viện tỉnh và cả ngày ở bên mẹ tại phòng cấp cứu.
- Cả ngày ư? Chỉ có một mình em à? Tại sao em lại không gọi điện thoại cho anh và Đavít?
- Tại sao em lại làm như thế ư? Mẹ em đã bất tỉnh.
- Nhưng đầu sao anh cũng giúp gì được cho em, để em khỏi phải ở đó một mình.

Mani lắc đầu:

- Em làm thế là tốt nhất. Mẹ em đã chết một cách thanh thản, mặc dù đến lúc chết bà vẫn chỉ là một người cô độc và bất hạnh - Mani mệt mỏi nói những điều cuối cùng.

- Mani!

Lary đặt tay lên vai nàng. Mani để yên cho anh kéo mình vào lòng.

Nàng gục đầu vào ngực anh. Một tay Lary vuốt ve mái tóc nàng, một tay anh xoa nhẹ vào lưng nàng như an ủi.

- Thật đáng tiếc, Mani. Rất tiếc!

Anh để cho nàng khóc một lúc rồi nói tiếp. "Em kể cho anh nghe về chuyện đó đi!"

Mani thở hỗn hển:

- Cách đây mấy hôm, em đã nói với mẹ em về những bức thư ấy.
- Bà không chối là chính bà viết những bức thư đó chứ?
- Không. Như anh đã phỏng đoán, bà muốn làm rõ chuyện này. Bà đã viết địa chỉ của em ở ngoài phong bì, vì bà muốn giữa anh và em cùng với Đavít sẽ có một mối quan hệ tốt đẹp.
- Tại sao mẹ em biết anh là bố Đavít?
- Mẹ em đã nghi ngờ từ lâu. Sau chín tháng của mối tình ngắn ngủi giữa anh và Sarôn. Đavít đã ra đời. Khi Đavít càng lớn lên, nó càng giống anh.

Mani ngẩng đầu và nhìn Lary.

- Lary, mẹ em viết thư cho anh, không phải để Đavít sau này có bố. Bà không hề nghĩ đến điều đó. Bà có một tấm lòng trong sạch và cao thượng. Bà nói với em là bà không muốn anh phải chịu đựng một cuộc sống khó khăn và đau khổ như anh đã gây ra cho gia đình em - Nàng lại ngả đầu vào ngực Lary - Mẹ em đã hoàn toàn tha thứ việc Sarôn không vâng lời cha mẹ. Và em cũng không muốn tranh cãi với bà. Bác sĩ nói, áp huyết của bà đã tăng lên một cách đáng sợ.
- Em đã làm đúng, Mani ạ - Anh trả lời - Em có kể cho mẹ em biết là Đavít đang sống với anh không?
- Có, và mẹ em chỉ cười một cách khó hiểu. Bà cho rằng, Đavít sẽ là một gánh nặng đối với anh - Nàng ngẩng đầu và nhìn anh.
- Không, không phải thế. Đavít rất cần thiết đối với cuộc sống của anh - Anh nói.

- Nó ở đâu? Nó quay về nhà ngay chứ? Em muốn báo cho nó biết tin bà đã qua đời.

- Tối nay nó ngủ tại nhà một người bạn. Em không phải lo lắng - Lary an ủi Mani, khi thấy nét mặt nàng biểu lộ sự lo lắng - Anh đã gọi điện thoại cho bố mẹ cậu bạn của Đavít, trước khi anh cho phép Đavít đi, bây giờ nó đang ở chỗ gia đình Môơ.

- Ồ, Giấc Môơ. Đã từ lâu Đavít kết bạn với cậu bé ấy. Đó là một gia đình hiền lành là nền nếp.

- Anh cũng có nhận xét ấy. Cho nên anh đã cho phép Đavít ngủ đêm tại đó.

- Tốt. Nếu thế thì em đến ngay gia đình Môơ. Tạm biệt anh. Lary. Cảm ơn anh đã cho em khóc ở đây - Mani mỉm cười mệt mỏi và đi ra cửa.

Nhưng Lary đã giữ tay cô.

- Anh định đề nghị với em thế này được không? Chúng ta cứ để Đavít tại gia đình bạn nó. Hay là tối hôm nay em còn phải giải quyết các thủ tục về lễ tang của mẹ em?

- Không. Mọi chuyện đã xong xuôi cả rồi.

- Nếu thế thì ổn, sáng mai Đavít có cuộc liên hoan lớp cuối năm học. Đừng để cho nó biết tin buồn này.

- Có lẽ anh đã nói đúng - Mani trả lời - Ngày mai em sẽ gọi điện thoại cho nó, khi nó trở về. Nàng cầm lấy quả đấm cửa, nhưng Lary vẫn giữ nàng lại.

- Có thể anh đề nghị thế này được không? - Anh nói. Thấy Mani nhìn anh một cách dò hỏi, anh nói tiếp - Em ở lại đây tối nay.

- Anh nói gì?

- Em đã mệt mỏi và kiệt sức rồi. Em chỉ còn đủ sức đi đến chỗ để ô tô thôi. Trong lúc em mệt mỏi và kiệt sức thế này, em không thể nào lái xe được đâu. Ngoài ra anh nhận thấy em không nên ở một mình tối nay.

- Em là được việc đó.

- Anh không nghi ngờ gì em. Ở nhà anh có nhiều phòng ngủ.

- Lary, không thể như thế được - Mani từ chối.

- Đavít sẽ không tha lỗi cho anh, nếu tối hôm nay anh để em ở nhà một mình - Lary mở cửa một phòng ngủ đã xếp đặt gọn gàng và đẹp mắt - Nếu em đi qua cái cửa này thì đến phòng tắm

- Anh nói- Bây giờ em đi tắm đi và anh sẽ chuẩn bị cái gì đó để ăn tối.

- Em không đói.

- Anh cũng thế. Lại đây, Venus. Chúng ta để bà ở lại một mình.

Mười lăm phút sau, Mani thay quần áo xong, đi chân đất, mái tóc còn ướt, bước vào trong bếp. Lary cởi quần tắm, mặc chiếc quần soóc và chiếc áo phông. Anh đã chuẩn bị xong bữa ăn tối. Mani nhai mẩu bánh mì một cách uể oải.

- Em đã ăn bữa cuối cùng vào khi nào? - Lary mỉm cười hỏi.

- Tối hôm qua - Mani trả lời - Rất ngon. Anh đã hiểu rõ công việc bếp núc vất vả như thế nào?
Sáng hôm nay em không nhận nha bếp nhà em nữa.

- Đavít đã giúp đỡ anh dọn dẹp. Đó chỉ là một việc nhỏ mọn nếu so với các việc mà em đã làm.
Lary đặt tay mình lên tay Mani.

- Anh rất buồn về chiếc ô tô, Mani ạ. Nếu như anh biết trước, anh sẽ không làm tan biến sự ngạc nhiên mà em sẽ giành cho Đavít. Quả tình anh không có ý định xấu.

- Em cũng không nghĩ rằng anh sẽ cùng tham gia vào kế hoạch của em - Nàng trả lời.

- Anh mua chiếc xe ô tô thể thao đó không phải để mua chuộc Đavít. Anh cứ nghĩ là em cùng với Đavít sẽ vui mừng về chuyện này - Anh mỉm cười - Anh chỉ muốn mang đến cho Đavít một niềm vui mà thôi.

- Em cũng thế! - Mani nói.

- Anh biết. Anh rất lấy làm tiếc là chúng ta lại không hiểu ý đồ của nhau...- Lary nghiêm trang nhìn Mani - Anh đã thiệt thòi không được có mặt trong mười lăm lần sinh nhật của Đavít. Có lẽ món quà tặng bằng chiếc ô tô thể thao đắt tiền đối với nó lúc này chưa cần thiết. Nhưng vai trò làm bố đối với anh hoàn toàn mới mẻ. Cho nên em cũng phải bỏ qua cho anh về một vài sai lầm như thế này. Em có đủ lòng kiên nhẫn với anh không?

- Ô kê - Mani bỗng ngáp dài, mệt mỏi.

- Anh cho rằng lúc này em phải đi ngủ - Lary đề nghị. Anh đứng dậy, vòng qua bàn và kéo nàng đứng lên. Sau đó anh dẫn nàng vào nhà tắm.

- Em thay quần áo đi. Trong đó có một bộ quần áo ngủ đấy.

Khi Mani từ phòng tắm bước ra, Lary đã chuẩn bị xong chỗ ngủ cho nàng:

- Hoan hô - Anh khen Mani - Bây giờ thì em hãy nằm xuống đây.

Mani nằm xuống giường, kéo chăn đến cằm và nhắm mắt.

- Em không muốn chết như một người đàn bà cô độc và bất hạnh giống mẹ em, Lary ạ. Sự thật về nỗi bất hạnh của mẹ em còn khiến em day dứt và đau khổ hơn cả cái chết của bà.

- Anh biết - Anh vuốt ve tóc nàng.

- Em không còn gia đình nữa!

- Em có Đavít.

- Em đã mất cả nó rồi!

- Không phải thế! - Lary lau những giọt nước mắt trên má nàng. Em có thích nghe một câu chuyện trước khi đi ngủ không?

- Em chỉ thích nghe những chuyện có kết thúc hạnh phúc.

- Điều đó còn phụ thuộc vào sự đánh giá của em.

- Câu chuyện ấy nói về cái gì?

- Về một chàng hoàng tử, chàng đẹp trai một cách kỳ lạ, và chàng có tham vọng cai trị toàn thế giới. Đó cũng là một loại người rất nguy hiểm. Một hôm chàng nhận được một bức thư. Trong thư nói rằng, chàng hãy đến một ngôi nhà nhỏ đáng yêu tuyệt vời. Nữ chủ nhân của ngôi nhà đó đang vun xới một luống hoa. Hai đầu gối nàng lấm đất và những giọt mồ hôi của nàng tựa như những hạt ngọc còn dính trên môi. Nàng không phải là một nông dân. Nàng giống như một nàng công chúa.

Nàng không biết mình là một công chúa. Nhưng những người xung quanh đều biết nàng là công chúa. Nàng là một cô gái đáng yêu, hiền dịu và xinh đẹp, có mái tóc óng ánh, đôi mắt màu xám và cái miệng... Lạy Chúa tôi, đó là cái miệng tuyệt đẹp! - Lary bỗng ngừng kể và nhìn vào miệng Mani. Anh dịu dàng lấy ngón tay xoa lên đôi môi nàng rồi kể tiếp - Lần nào cũng vậy, sau khi ngắm đôi mắt màu xám của nàng công chúa, chàng hoàng tử hôn lên đôi môi nàng thì nàng lại từ chối. Chàng nổi giận và coi đó là một hành động không thể tha thứ được, vì nàng đã không phục tùng chàng. Chàng đe dọa công chúa, ban lệnh sẽ đẩy nàng đến một vùng sa mạc hẻo lánh vì đã làm cho hoàng tử mất vui.

Nàng công chúa đã hóa phép làm cho hoàng tử không còn nhìn thấy một cô gái nào. Chỉ có một cô gái duy nhất mà hoàng tử thèm muốn đó là công chúa.

Chàng đến gặp một nhà thông thái già và hỏi: "Tôi phải làm gì với nàng công chúa này?"

Nhà thông thái trả lời: "Hoàng tử thật là ngốc nghếch. Chàng hãy suy nghĩ và tìm cách làm thế nào để dẫn công chúa lên giường mình.."

Lary cúi xuống để xem phản ứng của Mani thế nào. Nhưng Mani không nói gì. Nàng đã ngủ say.

CHƯƠNG XVI

- Mẹ! Đavít ngạc nhiên kêu lên - con không còn tin vào mắt con nữa, khi con trông thấy chiếc xe của mẹ đổ trước cổng. Có chuyện gì thế mẹ?

Mani bối rối không nói nên lời. Nàng lo ngại có thể Đavít trông thấy vết xước ở mũi mình do Lary đã cản vào cách đây mất tiếng đồng hồ.

- Đó là chuyện về bà ngoại của con - Mani nghe tiếng Lary giải thích cho Đavít ở bên cạnh.

Mani lấy lại bình tĩnh và nói nhỏ:

- Bà đã qua đời chiều hôm qua!

- Hôm qua? - Đavít ngạc nhiên hỏi lại.

- Hôm qua mẹ con và bố đã trao đổi rất lâu về vấn đề này, và quyết định hôm nay mới báo tin này cho con biết- Lary trả lời - Bố để cho hai mẹ con nói chuyện với nhau. Ta đi thôi, Venus.

- Ôi, mẹ! Con rất lấy làm buồn vì không có mặt lúc bà qua đời.

- Con không thể biết trước được.

- Nhưng mẹ ở đó một mình cả đêm à?

- Điều đó ... điều đó không có gì là xấu. Mẹ cần phải ở đâu đó để suy nghĩ mà.

Đavít nắm chặt tay mẹ:

- Mẹ đã gặp một chuyện khủng khiếp...

Mani kéo cậu bé vào lòng, nước mắt nàng chảy dài trên má:

- Cám ơn sự quan tâm của con, Đavít.

- Bao giờ làm lễ tang cho bà hở mẹ? - Cậu bé hỏi và gỡ tay Mani ra khỏi người nó.

- Chiều hôm nay. Bà đã chuẩn bị xong các giấy tờ trước khi bà qua đời. Vì thế những thủ tục chôn cất tiến hành rất nhanh chóng.

- Bố và con sẽ đến. Nghi lễ kéo dài có lâu không?

Mani trả lời:

- Nghi lễ sẽ tiến hành không lâu đâu - Đavít gật đầu. Mani vuốt mấy sợi tóc xõa xuống trán cho cậu bé và hỏi - Con ở nhà bạn con có thích không?

- Thật kỳ lạ! Chúng con nói chuyện với nhau đến bốn giờ sáng.

- Con không hề báo tin này cho mẹ biết.

- Hôm qua con đã gọi điện thoại cho mẹ, nhưng mẹ lại không có nhà. Con rất lo vì bố không muốn cho con đi.

- Tại sao lại không?

- Bố muốn biết cha mẹ của Giắc có nhà không, ở đó có rượu chè, ma túy hay những thứ tương tự như vậy không? Con đã giải thích cho bố là chúng con không hề nghiện ngập những thứ đó.

Nhưng bố vẫn trực tiếp gọi điện thoại cho cha mẹ của Giắc để xác minh lời nói của con - Cậu bé cười - Bây giờ không những con có một bà mẹ nghiêm khắc mà còn có cả một ông bố nghiêm khắc nữa.

- Lary nghiêm khắc với con lắm à?

- Vâng. Bố đã đề ra nguyên tắc đặc biệt mà con phải chấp hành. Con không được xem vô tuyến truyền hình nếu con chưa làm xong các bài tập và chưa được bố kiểm tra lại. Mỗi ngày chỉ được uống một chai Côla, còn nước hoa quả thì tùy thích. Mỗi tối con chỉ được phép gọi điện thoại tối đa là ba lần và mỗi lần không quá mười lăm phút. Con không được phép mở nhạc to - Đavít dừng lời và nhìn Mani - Bố thật giống mẹ lắm, mẹ ạ - Cậu bé nói- Bố còn nói với con trong kỳ nghỉ hè, con không được đi chơi bởi lêu lổng hay nằm ườn trên giường, mà phải tự đi làm để kiếm tiền mua xăng cho chiếc ô tô thể thao của con. Về mặt này, cả bố và mẹ đều giống nhau.

- Con có muốn ở với bố con không, Đavít?

- Muốn chứ - Đavít trả lời - Tòa biệt thự này thật là tuyệt vời. Con rất thích con chó Venus. Các buổi tối con ngồi với bố và hai bố con trao đổi nhiều chuyện với nhau như trước đây mẹ và con vẫn làm thế. Thỉnh thoảng cả hai lại ngồi thừ ra, nhưng sau đó hai bố con lại nói về Chúa và những vấn đề quan trọng khác.

Đavít cố nén cái ngáp.

- Con xin lỗi mẹ. Mẹ cũng biết là tối hôm qua con chẳng ngủ được nhiều.

- Thế thì con đi ngủ đi. Chiều nay chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Đúng thế hở mẹ? Con không phải đi với mẹ về nhà ngay bây giờ chứ?

- Không, con cứ ngủ đi!

Nàng thấy Đavít rất buồn ngủ, mặc dù nó còn cố ôm lấy nàng một lần nữa để chia tay.

Nàng vừa ra đến cửa phòng lại nghe thấy tiếng gọi của nó:

- Này, bố ơi! Bố đang ở đâu?

Bây giờ Đavít gọi bố nó giống như trước đây nó vẫn thường gọi nàng trước khi nó đi ngủ...

CHƯƠNG XVII

Như một người đàn bà nhiều tuổi, Mani chậm chạp bước lên cầu thang. Nàng không bật đèn, mặc dù trời đã tối.

Vào đến phòng ngủ, Mani tháo chiếc băng tang, và đặt túi xách tay vào tủ ngăn. Sau đó nàng đến bên cửa sổ. Thẩn thờ nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn thất vọng.

Nàng khẽ thở dài, cởi dây lưng quấn quanh chiếc áo dài đen.

- Để anh cởi cho!

Mani giật mình. Lary đã đứng ở giữa cửa. Anh vẫn còn mặc bộ comlê đen và chiếc áo sơ mi trắng, thắt cà vát chỉnh tề.

- Anh đã làm em sợ hết hồn! - Mani nói bằng giọng trách móc - Anh ở đâu đến đây?

- Anh đã phóng xe theo em.

- Đavít đâu rồi?

- Anh cho nó về nhà anh rồi. Nó không muốn về nhưng anh đã bảo nó là anh cần trao đổi với em một số vấn đề mà nó không nên biết.

- Những vấn đề gì?

- Rồi chúng ta sẽ bàn với nhau sau. Trước hết anh muốn biết sức khỏe của em thế nào?

- Anh muốn nói về cái chết của mẹ em phải không?

Lary gật đầu.

- Em cảm thấy được an ủi phần nào, vì mẹ em đã tìm được nơi an nghỉ thanh thoi.
- Tốt. Trước hết em hãy làm cho em thật thoải mái đã. Sau đó thì em sẽ phải hồi hộp khi chúng ta nói chuyện với nhau.
- Lary đến bên nàng:
- Em hãy quay người lại!
- Anh không cần phải làm thế, Lary. Em tự cởi lấy áo dài.
- Nếu em muốn. Nhưng anh cũng phải tự làm cho mình thoải mái đã - Anh cởi com lê và tháo cavát, rồi ném lên giường nàng. Sau đó anh mở cúc tay áo và xắn lên đến khuỷu tay.
- Thế đấy - Anh nói - Bây giờ thì thoải mái rồi!
- Em rất vui vì anh đã đến đây với em - Mani nói - Em cũng muốn trao đổi với anh.
- Em nói đi!
- Anh bắt đầu đi!
- Ô kê - Anh nhìn xuống mũi giày của mình, sau đó nhìn Mani - Anh và Đavít đã nhiều lần bàn với nhau về chuyện này, Mani ạ.
- Chuyện gì?
- Anh định chính thức đổi tên nó bằng tên Kincót của anh.
- Em hiểu - Nàng nói khẽ.
- Anh muốn thông báo công khai rằng Đavít là con trai của anh.
- Anh không cần làm như vậy, Lary ạ. Không còn gì nguy hiểm đối với anh và Đavít khi mọi người biết chuyện này.
- Anh biết. Theo anh thì chúng ta không chỉ dừng lại ở vấn đề thông báo. Anh muốn chứng minh cho mọi người rõ Đavít là ai và nó quan trọng đối với anh như thế nào? Sáng hôm nay anh gọi điện thoại cho bố mẹ anh và kể sơ qua cho bố mẹ anh biết về Đavít.
- Bố mẹ anh đã nói gì?
- Ông bà rất ngạc nhiên. Nhưng ông đã quyết định đến với anh ngay tuần sau để xem mặt thẳng cháu đích tôn. Đavít cũng đã nói chuyện với ông bà qua máy điện thoại.
- Thật là tuyệt. Em rất mừng cho Đavít - Mani nghẹn lời - Em cũng đã tìm ra sự quyết định cho mình.

Cô gái thở mạnh:

- Em không tranh giành với anh về trách nhiệm chăm sóc Đavít, Lary ạ. Dầu sao thì em cũng chẳng có cơ hội thắng cuộc. Anh là một ông bố đáng yêu của nó ... Mặt khác em cũng không muốn để Đavít cảm thấy em và nó đã phải chia tay nhau. Nó yêu thương em. Nó cũng yêu thương anh. Và cả hai chúng ta đều yêu thương nó, đều muốn làm mọi việc tốt đẹp cho nó. Nó thích sống với anh. Nó muốn mang tên anh. Nó thích ở bên anh. Theo em thì đó là điều tốt. Em

sẽ nói với nó tất cả những điều này.

Mani lại ghen lời. Nàng cảm thấy rất khó khăn và đau khổ khi phải nói ra tất cả những suy nghĩ chân thật của mình. Chỉ hai năm nữa, không sớm thì muộn, nó sẽ đi với bạn bè và người yêu của nó, và em cũng phải sống cô độc.

Ngừng một lát, Mani cúi đầu, nói tiếp:

- Lary, anh biết không, chưa bao giờ em phải sống trong cảnh cô độc và chỉ sống cho riêng mình. Ngay từ khi Sarôn báo tin chị ấy có mang, em đã muốn nuôi đứa trẻ trong bụng chị ấy rồi.

...- Nói đến đây, Mani ghen ngào. Một lúc sau, nàng mới nói tiếp:

- Cho nên em rất cần Đavít, và nó cũng rất cần em, nhưng giờ đây em không còn cần thiết đối với nó nữa. Và em cũng không thể ép buộc nó phải ở lại với em để em có hạnh phúc và thỏa mãn những mong muốn của em. Em hoàn toàn không muốn làm như thế!

- Em đã nói về em quá gay gắt đấy!

- Xin anh cứ để cho em nói hết. Em đã suy nghĩ vấn đề này kỹ càng rồi. Còn một vấn đề khác nữa ... Sáng hôm nay vừa xảy ra tại nhà anh ..

- Hừ ...

- Em có thể giải thích cho anh rõ: Tại sao sự việc đó lại xảy ra...

Lary cười.

- Anh cũng có thể giải thích cho em rõ điều đó - Anh nói xen vào.

- Lary, xin anh...

- Anh xin lỗi em.

- Sau cái chết của mẹ em, em cảm thấy cuộc đời em cũng đã chấm dứt. Em đã tự hỏi, người ta sống để làm gì khi họ không có hạnh phúc và không có người yêu?

- Anh hiểu. Và chính vì lẽ đó mà em muốn thông qua anh để chứng minh là cuộc đời em có còn ý nghĩa nữa hay không chứ gì?

- Vâng - Mani trả lời - Đúng là như thế!

- Em nói hết chưa? - Lary hỏi.

- Vâng, hết rồi.

- Em là người nói dối!

Mani kinh ngạc nhìn anh:

- Anh nói gì?

- Em đã nói dối - Anh nói - Anh nâng cằm nàng - Em yêu anh, có đúng thế không, Mani? - Cô gái liếm môi hồi hộp - Đúng thế không, em?

Mani nhắm mắt và gật đầu.

- Anh là một chàng trai gốc ghêch nên đã làm tan nát trái tim em.

- Không phải anh đã làm thế - Mani trả lời. Nước mắt nàng cứ ứa ra - Em không thể yêu một người đàn ông nào khác ngoài anh.

Lúc này Mani rất sung sướng vì Lary đã biết rõ sự thật. Nàng như trút được gánh nặng trong lòng. Nàng đã vượt qua sự kiêu hãnh của mình, và đã hiến dâng tất cả cho anh.

- Lúc nào em cũng yêu anh - Nàng nói - Khi anh nằm với chị gái em trên bãi cát. Khi anh bay trên vũ trụ. Khi anh nổi giận vì những bức thư nặc danh. Lúc nào em cũng yêu anh, Lary ạ.

Lary ôm chặt nàng.

- Mani, vì anh ngu ngốc nên anh mới cần nhiều thời gian để thăm dò thế này. Anh cũng rất yêu em. Rất yêu em! - Anh hôn lên trán nàng, sau đó anh ngẩng đầu lên:

- Em đã nói những điều rất xúc động - Anh nói tiếp - Nhưng có nhiều điểm không đúng. Đavít không hề nghĩ là nó sẽ ở lại lâu dài với anh. Nó vẫn thường nói với anh, rằng nó sẵn sàng gói ghém đồ đạc của nó để trở về với em, và anh không hề ngạc nhiên về chuyện nay - Anh ngừng lời và chăm chú nhìn Mani.

- Ngoài ra em không phải là người sống ích kỷ - Anh nói tiếp - Em đã hiến dâng toàn bộ tình yêu của em cho anh, anh cũng rất muốn đền đáp lại - Lary hôn Mani say đắm.

- Nếu trước đây em để cho anh nói hết thì có thể em sẽ tiết kiệm được nhiều lời - Lary lại nói tiếp - Đavít không phải là người duy nhất có tên Hipxơ mà anh muốn đổi tên là Kincốt.

- Em không thể hiểu nổi điều anh vừa nói - Mani ngạc nhiên.

- Anh đã tìm thấy trong sự thay đổi tên của con trai anh và đám cưới của chúng ta có một mối liên quan tốt đẹp. Qua đó chúng ta đã bắn một mũi tên trúng hai đích.

- Lary!

- Em muốn nói gì?

- Anh muốn lấy vợ à? Lấy em ư?

- Tất nhiên. Còn ai vào đây nữa. Em sẽ trở thành người mẹ của những đứa trẻ mang tên Kincốt trong tương lai - Anh đặt tay lên bụng nàng - Vì hôm nay anh đã phá bỏ nguyên tắc và thói quen của mình anh không dùng túi cao su tránh thai, có lẽ một Kincốt bé nhỏ đã hình thành trong bụng em rồi.

Lary âu yếm hôn nàng.

- Anh không muốn đặt em lên bàn thờ để chiêm ngưỡng, vì chúng ta cần phải có con, vì những đứa con cần sớm được ra đời và không phải trải qua những nỗi khổ đau và thiệt thòi như Đavít đã gánh chịu.

Anh vuốt ve dịu dàng trên ngực nàng.

- Anh rất muốn được ngắm nhìn em khi em cho con cái chúng ta bú như thế nào?

- Lary - Nàng thầm gọi tên anh và vuốt ve má anh.

Lary vui người, hôn nàng vừa nồng nàn vừa mạnh mẽ. Mani quàng tay vào cổ anh và hôn anh say đắm.

- Bây giờ anh muốn em lúc nào cũng dịu dàng và ngọt ngào như em vốn có. Anh sẽ trở thành một người chồng chung thủy của em - Anh thì thầm vào tai nàng.

- Và không lảng nhãng với những người đàn bà khác.

- Đồng ý. Anh sẽ cùng với em tạo nên một cuộc sống vui vẻ - Bỗng nhiên nụ cười biến khỏi môi anh. Anh nhìn Mani một cách nghiêm nghị - Chỉ có điều này anh không trao tặng em và làm theo ý muốn của em: đó là công việc của anh! Nếu anh không còn bay, anh sẽ không còn là Lary. Và nếu anh không còn là Lary, em không còn yêu anh nữa. Ô kê?

- Tất nhiên có lúc em sẽ khó khăn và đau khổ vì thỉnh thoảng anh phải xa nhà một thời gian dài

- Anh nói tiếp - Một số bạn đồng nghiệp của anh đã phải li dị vì chuyện vợ ngoại tình.

- Em không hề muốn lấy những anh chàng trẻ tuổi - Mani cười trả lời - Em là một phụ nữ thủy chung và biết chịu đựng. Anh cứ nghĩ đến điều này: em đã chờ đợi anh lâu như thế nào!

- Đôi mắt Lary sáng lên trước niềm say đắm của tình yêu. Anh hôn Mani nồng nàn, và không có điều gì khó hiểu về những gì anh sẽ làm tiếp theo với Mani.

Anh tháo khóa móc trên áo dài của Mani và nói:

- Bây giờ em cởi chiếc áo dài ra chứ, em yêu của anh?

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>